DARWİNİZM'İN KANLI İDEOLOJİSİ: FAŞİZM

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Mayıs, 2001
İkinci Baskı: Nisan, 2008
Üçüncü Baskı: Ekim, 2008

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.com - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Giriş

Faşist Kültürün Kökenleri
Pagan Dünyasındaki Faşistler
Sparta: Tüm Faşistlerin Örnek Modeli
Faşizmin Din Karşısındaki Geri Çekilişi
Faşizmin Doğuşu ve Neo-Paganizm
Darwinizm ve Pagan "Evrim" Hurafesinin Canlanması
Darwinizm'in Faşizme Oluşturduğu Zemin
Friedrich Nietzsche: Vahşeti Öven Hastalıklı Beyin
Francis Galton: Öjeni Cinayetlerinin Fikir Babası
Nazilerin Irk Teorisyeni: Ernst Haeckel
Faşizm: Putperestliğin Geri Dönüşü

20. Yüzyıl Faşizminin Analizi
Faşizmin Yeşerdiği Zemin: Toplumsal Bunalımlar
Faşizmin Kolay Hedefleri: Cahil Kitleler
Faşistlerin İktidarı Ele Geçirme Yöntemleri
Faşistlerin Beyin Yıkama Yöntemleri
Karşıt Fikirlerin Baskıyla Yok Edilmesi
Faşizmin Putları: Kutsal Görülen Liderler
Faşist Duygusallık
Faşizmin Sahte Kutsal Değerleri
Faşist Devletin Hayali Düşmanları
Faşistlerin Paranoyası
Faşizmin Şiddet Sevgisi
Faşizmin İşgalci Politikası
Faşist Sistemin Sanata Darbesi
Faşizmin Kadın Düşmanlığı
Kadın Düşmanlığının Darwinist Kökeni
Faşizmin Cinsel Sapmaları

Faşizm, Irkçılık ve Darwinizm
Irkçılık ve Darwinizm
Nazizm'in Irk Teorisi
Darwinist Teorinin Topluma Uyarlanması: Nazi Politikaları
Nazizm'in Diğer Irklara Yönelik Vahşeti

Faşizmin Din Düşmanlığı
Naziler'in Din Düşmanlığı
Nazilerin Oluşturduğu "Irkçı Hıristiyanlık"
Nazilerin Yahudi Düşmanlığının Gerçek Manası
Faşizmin İki Yüzlü Din Politikası
Mussolini'nin İki Yüzü
Mussolini'nin Komünist Yılları
Mussolini'nin Fikir Babaları: Nietzsche ve Darwin

Mussolini'nin Sahte Dindarlığı
İspanyol Faşizminin Dini Kullanma Taktikleri
Faşist Ahlak Kuran Ahlakının Tam Zıttıdır
Sonuç

Kuran'da Anlatılan Faşist Bir Karakter: Firavun

Üçüncü Dünya Faşistleri
Latin Amerika Faşizminin Vahşetleri
Ortadoğu'daki Faşist Diktatör: Saddam Hüseyin

Faşizmin Sessiz Yükselişi
Neo-Naziler
Günümüz Avrupası'nda Irkçı Politikalar
"Beyaz Irkın Üstünlüğü" ve Yeni Faşizmin İdeolojisi
Günlük Yaşamda Faşizm

Sonuç
Faşizmin Tedavisi Kuran Ahlakıdır

Evrim Yanılgısı

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı

kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

* Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

* Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

* Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

* Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

* Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

* Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

* Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

ÖNSÖZ

Faşizm, 20. yüzyılda doğmuş ve yayılmış bir ideoloji olarak bilinir. I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından dünyada hızla yayılmış, Almanya ve İtalya başta olmak üzere Yunanistan, İspanya ve Japonya gibi ülkelerde faşist yönetimler iktidarı ele geçirmişlerdir. Bu ülkelerde yaşayan insanlar faşist yönetimlerin baskıcı ve şiddet yanlısı yönetimleri yüzünden çok büyük acılar çekmişler ve insanlık dışı vahşetlere maruz kalmışlardır. Çözümü ise bu güç ve şiddet karşısında sinmekte bulmuşlardır. Kavganın, kaba kuvvetin, saldırganlığın, kan dökücülüğün, şiddetin hakim olduğu bu sistemlerde, başta bulunan faşist diktatör ve yönetici kadro, kurdukları milis organizasyonlar, gizli polis örgütleri ve faşist birliklerle toplum üzerinde terör estirmişlerdir. Üstelik faşist ideolojiyi, eğitimden kültüre, dinden sanata, devlet yapısından askeri sisteme, polis teşkilatından insanların özel yaşamına dek hemen her alanda hayata geçirmişlerdir. Faşizmin başlattığı II. Dünya Savaşı ise, insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri olmuş ve ardında 55 milyon ölü bırakmıştır.

Ancak faşizm geçmişte kalan ve bugün sadece tarih sayfalarında karşılaştığımız bir ideoloji değildir. Her ne kadar bugün faşizmi adı konmuş bir rejim olarak açıkça uygulayan devletler olmasa da, faşist ruha sahip iktidarlar, siyasi gruplar ve partiler hala dünyanın birçok ülkesinde isim ve taktik değiştirerek etkin durumdadır ve insanlara benzer bir zulmü yaşatmaktadır. Gelecekte faşizmin daha da güçlenmesine imkan tanıyacak sosyal şartların gelişmesi de ihtimal dahilindedir. Bu yüzden faşizm hala dünya için bir tehlike olmaya devam etmektedir.

Elinizdeki çalışma, bu tehlikeye karşı kaleme alınmıştır. Böylece, dünyada bugün farklı yöntem ve kılıklarla insanların karşısına çıkan faşist akımların tanınması, bunların gerçek kökeninin ve amaçlarının görülmesi amaçlanmıştır. Kitabın kaleme alınmasındaki bir diğer amaç da, kimi zaman "dindar" görünümüne bürünen faşizmin bu maskesinin indirilmesi, faşizmin gerçekte tamamen hak dine karşı bir sistem olduğunun ortaya çıkarılmasıdır.

Bir hastalıktan kurtulmak için öncelikle ona yol açan mikrobu ya da virüsü tespit etmek, onunla mücadele etmek ve onun panzehirini bulmak gerekir. Böylece hastalığa elverişli zemin hazırlayan şartlar ortadan kalkar. Bu yapıldıktan sonra hastalığın etkilerini yok etmek kolaydır. Benzer şekilde, "faşizm" denilen kabustan kurtulmanın yolu da, faşizmin fikri dayanaklarıyla ve onu geliştiren etkenlerle yine fikri alanda mücadeleden geçmektedir. Kitap boyunca da göreceğimiz gibi, faşizmin günümüzdeki fikri dayanaklarının en önemlisi Darwinizm'dir. Darwinizm insanlara bilimsel bir teori olarak tanıtılır, oysa gerçek bu değildir. Darwinizm, "insan gelişmiş bir hayvandır", "bazı ırklar evrim sürecinde geri kalmıştır", "doğada kıyasıya bir mücadele vardır, bu mücadelede güçlü olan kazanır, zayıf olan elenir" gibi iddialarıyla, 20. yüzyılda, başta faşizm olmak üzere birçok zararlı ideolojiye destek vermiştir. Bu açıdan, -ileride detaylı olarak ele alınacağı gibi- söz konusu ideolojilerin neden olduğu zulmün ve vahşetin baş sorumlularındandır.

Ülkemizde faşist eylem ve uygulamaların olmaması, buna niyet edenlerin daha en başında engellenmiş olmaları, ayrıca Darwinizm'in yaygın kabul görmemesi, bu konuya karşı duyarsız kalınmasına neden olmamalıdır. Çünkü vicdan ve akıl sahibi her insan, yeryüzünde bozgunculuk çıkaran, barışı ve huzuru bozmaya

yeltenen her türlü güç ve ideoloji ile ilmi ve fikri bir mücadele içinde olmalıdır. Çünkü barış ve güvenlik Allah'ın insanlara bir emridir. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)

GİRİŞ

Faşizm, 1919 yılından sonra ilk olarak İtalya'da ve daha sonra çeşitli Avrupa ülkelerinde, I. Dünya Savaşı ile gelen politik ve sosyal değişimlere tepki olarak gelişen baskıcı politik bir harekettir. İsmi ise eski Roma'da otoriteyi temsil eden bir baltanın çevresine bağlanmış bir demet sopa anlamına gelen Latince "fascis" kelimesinden gelir.

Faşizm terimi ilk olarak, İtalya'da 1922-1944 yılları arasında iktidarda bulunan Benito Mussolini önderliğindeki yönetim tarafından kullanıldı. Balta çevresine bağlanmış sopa demetleri figürü de bu ilk faşist partinin amblemi oldu. İtalya'nın ardından 1933-1945 yılları arasında Almanya'da ve 1939-1975 yılları arasında İspanya'da faşist partiler iktidardaydı. II. Dünya Savaşı sonrasında ise Güney Amerika ve diğer bazı az gelişmiş ülkelerde kurulan diktatörlük benzeri rejimler de genel olarak faşist olarak nitelendirildi.

Faşizmin neyi ifade ettiğine baktığımızda ise, bunun cevabını en özlü olarak Mussolini'nin 1932 yılında İtalyan Ansiklopedisi için yaptığı faşizm tanımında görebiliriz:

Faşizm, günümüzde her ne kadar insanlığın gelişimini ve geleceğini politik düşüncelerden ayrı olarak ele almaktaysa da, ne sürekli bir barış olasılığına ne de bunun faydalı olacağına inanmaktadır. Bundan dolayı barışseverlik doktrinini reddeder. Savaş tüm insan enerjisini en yüksek gerilim noktasına taşır ve asalet damgasını onu karşılamaya cesareti olan insanların üstüne vurur. Tüm diğer meselelerin hiçbiri insanı ölüm ve yaşam arasında seçim yapma gibi büyük bir alternatife götüremez... Faşist, yaşamı... mücadele ve fetih olarak görür ve yakınındakilerden, uzaktakilerden, çağdaşlarından ve sonra geleceklerden çok üstün tutar.1

Mussolini'nin de üzerinde durduğu gibi faşizmin ana özelliği Darwinist bir çatışma ve savaştır. Darwinizm, giriş bölümünde de belirttiğimiz gibi, "güçlü olanın hayatta kalıp, zayıf olanın elendiğini" iddia etmekte, bu nedenle de insanların hayatta kalabilmek için daimi bir mücadele içinde olması gerektiğini öne sürmektedir. Bu fikirden yola çıkan faşizmde de, bir milletin gelişiminin ancak savaşla mümkün olacağına inanılır ve barış, gelişimi yavaşlatan bir unsur olarak görülür.

Aynı düşünce, faşizmin Siyonist Yahudiler arasındaki temsilcisi sayılan Vladimir Jabotinsky tarafından da ifade edilmiştir. İsrail radikal sağının fikri öncüsü olarak kabul edilen Jabotinsky, 1930'lardaki bir açıklamasında, faşist zihniyeti şöyle özetlemiştir:

Günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek olgu, sadece ve sadece güçtür. Komşusu ne kadar iyi ve candan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar. Adalete inananlar da aptaldırlar. Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır. 2

Bu sözlerden anlaşıldığı -ve ilerleyen sayfalarda ayrıntılarıyla inceleyeceğimiz- gibi, faşizm aslında insanlığın, Darwinizm'in öngörüleri doğrultusunda "orman kanunlarına" göre düzenlenmesinin ideolojisidir.

Faşizmin bir diğer özelliği ırkçılığa dayalı, saldırgan bir milliyetçilik anlayışıdır. Bu milliyetçilik anlayışı, insanın kendi milletini sevmesi ve onun için çalışması olarak özetlenebilecek ılımlı milliyetçilik anlayışından çok farklıdır. Faşizmin saldırgan milliyetçiliği, kendi milletinin tüm diğer

milletlere tahakküm etmesini, onları ezmesini, köleleştirmesini hedefler. Bu hayal uğruna kendi milletine büyük acılar çektirmekten de çekinmez. Faşistlerin milliyetçiliği, aslında milliyetçilik kavramını, savaş, işgal, katliam gibi siyasi emellere ve "kan dökme" hedefine alet etmekten ibarettir.

Faşist bir rejim, diğer milletlere tahakküm etmek istediği gibi, kendi milletine karşı da baskı ve zor kullanır. Faşizmdeki temel toplumsal politika, bir fikri dayatma, mecburen kabul ettirmedir. Faşizm, hem tek tek bireylerin, hem de bütün olarak toplumun düşünce ve davranışını aynı doğrultuda biçimlendirmeyi amaçlar. Bu amaca varabilmek için her türlü propaganda yönteminin yanısıra zor ve şiddet kullanır. Kendisi gibi düşünmeyen herkesi düşman ilan eder. Hatta, Nazi Almanyası'nda olduğu gibi geniş çaplı bir katliama kadar gidebilir.

Tüm bunlar, faşizmin oluşturduğu toplum yapısının ve siyasi rejimin çok kısa bir tarifidir. Ama asıl mesele, faşizmin nereden doğduğunu ve sonra nasıl olup da yaygınlaştığını, iktidara geldiğini, kitleleri ardından sürüklediğini anlayabilmektir. Bunu anlamak önemlidir, çünkü faşizm II. Dünya Savaşı'ndan sonra tarihe gömülmüş sanılsa da, halen çeşitli şekillerde ortaya çıkmaktadır. Faşizm sadece bir siyasi sistem değil, aynı zamanda bir kültürdür ve bu kültür Nazi Almanyası ve Mussolini İtalyası gibi siyasi rejimler kurmasa bile, dünyanın dört bir yanında insanlara acılar çektirmeye devam etmektedir.

Bu yüzden şimdi faşist kültürün kökenini inceleyecek ve faşizmin nasıl olup da 20. yüzyılın ilk yarısında tüm dünyayı sarsan, zulümle dolduran bir güç haline gelebildiğini göreceğiz.

FAŞİST KÜLTÜRÜN KÖKENLERİ

Faşizm Avrupa kaynaklı bir ideolojidir. 19. yüzyılda bazı Avrupalı düşünürler tarafından faşizmin temelleri atılmış ve 20. yüzyılda da İtalya, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde uygulanmıştır. Faşizmi benimseyen ve uygulayan diğer örnekler de, bu ideolojiyi Avrupa'dan "ithal" etmişlerdir. Dolayısıyla faşizmin kökenini incelemek için, Avrupa tarihine bakmak zorunludur.

Avrupa tarihinin elbette çok farklı aşamaları ve dönemleri vardır. Ancak en genel anlamda bakıldığında, kültürel açıdan tüm Avrupa tarihini üç temel kategoriye ayırabiliriz:

1) Hıristiyanlık öncesi (pagan) dönem.

2) Hıristiyanlığın kültürel yönden Avrupa'ya hakim olduğu dönem.

3) Hıristiyanlık sonrası (materyalist) dönem.

Son dönemi "Hıristiyanlık sonrası" olarak nitelendirmemiz belki ilk başta garipsenebilir. Çünkü Avrupa toplumlarında din olarak Hıristiyanlık halen ezici bir çoğunlukla kabul edilmektedir. Ama Hıristiyanlık, Avrupa kültürünün önemsiz bir parçası haline getirilmiştir, sadece sözde bir Hıristiyanlık yaşanmaktadır. Topluma yön veren asıl kurum ve kavramlar, dinin değil materyalist felsefenin kabullerine göre belirlenmiştir. 18. yüzyılda başlayan din karşıtı düşünce, 19. yüzyılda materyalist (maddeci) felsefenin bilime ve düşünceye hakim olmasıyla zirveye çıkmıştır. 20. yüzyıl ise materyalizmin kanlı sonuçlarının yaşandığı yüzyıl olmuştur.

Bu üç döneme baktığımızda ise, faşist kültürün 1. ve 3. döneme ait olduğunu görürüz. Yani **faşizm, putperest kültürün bir parçası olarak doğmuş ve sonra da materyalist kültürün bir parçası olarak yeniden hayata geçmiştir.** Avrupa'da Hıristiyan kültürünün hakim olduğu 1000 yılı aşkın süre boyunca ise, faşist bir ideoloji ve uygulama yaşanmamıştır. Bunun temelinde, Hıristiyanlığın, barışçı ve eşitlikçi bir din olması yatar. Şefkat, merhamet, fedakarlık, sevgi, tevazu gibi ahlaki erdemleri kabul eden ve topluma yerleştirmeye çalışan Hıristiyan kültürü, faşizmle tam bir zıtlık içinde olmuştur.

Bu ise, Hıristiyanlığın İlahi bir din olma özelliğinden kaynaklanmaktadır. Hıristiyanlık, Allah'ın Hz. İsa'ya vahyettiği hak dinle doğmuştur. Hz. İsa sonrasında bazı tahriflere uğramış, orijinalinden ayrılmış ve bazı sapkın inançlarla bozulmuştur. Ama yine de hak dinin özünde bulunan bazı temel ahlaki değerler (üstte saydığımız şefkat, merhamet, fedakarlık, sevgi, tevazu gibi kavramlar) Hıristiyanlık'ta varlığını korumuştur.

Şimdi Hıristiyanlık öncesi Avrupa'ya kısaca bir göz atalım ve faşizmin kökenlerini inceleyelim.

Pagan Dünyasındaki Faşistler

Hıristiyanlık öncesindeki Avrupa kültürünün en temel özelliği, pagan inançlara, yani çok-tanrılı batıl dinlere sahip olmasıydı. Avrupalılar, ibadet ettikleri bu sahte ilahların kendilerine hayatın farklı yönlerinde yol gösterdiği ve yardım ettiği gibi sapkın inanışlara sahiptiler. Bunların en önemlileri arasında ise, hemen her pagan toplumda savaş putları yer alırdı.

Pagan inancında savaş putlarına gösterilen bu rağbet, bu kültürde şiddetin kutsal görülmesinin bir sonucuydu. Pagan kavimler birer barbar toplumuydular ve daimi bir savaş atmosferi içinde yaşıyorlardı. Kavim adına öldürmek, kan dökmek, adeta kutsal bir görev sayılıyordu. Şiddetin ya da vahşetin hemen her türü, pagan dünyasında kendisine meşru bir yer bulabiliyordu. Şiddeti yasaklayan, bunun yanlış olduğunu açıklayan hiçbir ahlaki kaynak yoktu. Pagan dünyasının en "medeni" devleti sayılan Roma bile, insanların vahşi hayvanlara parçalatıldıkları ya da ölümüne dövüştürüldükleri arenaların diyarıydı. Roma yöneticileri çoğu kez zalimlikleri ile tarihe geçiyorlardı. Ünlü Neron, öz annesi, eşi ve üvey kardeşi başta olmak üzere sayısız insanı öldürterek iktidara gelmişti. Ülkesindeki Hıristiyanları arenalarda vahşi hayvanlara parçalatmış, sırf inançları nedeniyle binlerce insana işkence etmişti. Roma şehrini tümüyle ateşe verdirerek yaktırması ve bu ürkütücü manzarayı sarayının penceresinden lir çalarak seyretmesi ise onun zalimliğine dair tarihe geçmiş ünlü kesitlerdendir.

Roma'da bu vahşet kültürü hakimken, Vandallar, Gotlar, Vizigotlar gibi Kuzeyli barbar pagan kavimler çok daha vahşiydiler. Bu kavimler, bir yandan birbirlerini kırıp geçiriyor, bir yandan da Roma'yı yağmalamaya çalışıyorlardı. Yalnızca kaba kuvvetin geçerli olduğu, dahası bu kuvvetin her türlü kullanımının sözde ahlaki sayıldığı, hatta ciddi bir ahlak kavramının bile var olmadığı bir dünyaydı pagan dünyası.

Pagan dünyasında bugünkü manada "faşizm" diyebileceğimiz bir sistemi uygulayan en somut örnek ise, **Yunan şehir devleti Sparta**'ydı.

Sparta: Tüm Faşistlerin Örnek Modeli

MÖ 8. yüzyıl dolaylarında Lycurgus isimli biri tarafından askeri bir devlet olarak kurulduğu bilinen Sparta, tam anlamıyla bir savaş ve şiddet devletiydi. Sparta'da katı bir eğitim sistemi kurulmuştu. Buna göre devlet bireyden çok daha önemliydi. Dolayısıyla insanların yaşamı, devlete yararlı olup olmayacakları kıstasına göre belirleniyordu. Sağlıklı ve **güçlü doğan Spartalı erkek çocukların yaşamları devlete adanırken, sağlıksız bebekler dağlarda ölüme bırakılıyordu.** (Nazi Almanyası'nda da Spartalıların bu uygulamaları örnek alınmış ve Darwinizm'in de etkisiyle "sağlıklı ve üstün bir ırk" için sağlıksız olanların yok edilmesi gerektiği savunulmuştur) Sparta'da anne babalar oğlan çocuklarına yedi yaşına kadar bakmakla sorumluydular. Çocuklar bu yaştan 12 yaşına kadar 15 kişilik bir ekibin üyesi olurlar ve kurallara uymakta başarı gösterenler önderliğe seçilirdi. Çocuklar sadece spor yaparak vücutlarını güçlendirir ve savaşa hazırlanırlardı. Okuma yazma önemli sayılmaz, müzik ve edebiyata pek ilgi duyulmazdı. Çocukların öğrenmelerine ve söylemelerine izin verilen şarkılar, sadece savaş ve şiddet konularını içeren şarkılardı. (Mussolini ve Hitler'in 4 yaşından itibaren faşist eğitime başlattığı çocuklar da Spartalı çocuklar ile aşağı yukarı benzer eğitimlerden geçmişlerdir.) Faşizmin sanata, edebiyata ve eğitime önem vermeyerek, sadece savaşçı ruhlu insanlar yetiştirmesi, bir Sparta geleneğidir.

Sparta hakkında en detaylı yorumları yapan düşünürlerin başında, ünlü Yunanlı felsefeci Platon gelir. Platon, demokrasiyle yönetilen Atina'da yaşamasına rağmen, Sparta'daki faşist düzene hayran kalmış ve kitaplarında Sparta'yı örnek bir devlet modeli olarak göstermiştir. Platon'un bu faşist eğilimleri nedeniyle, 20. yüzyılın önde gelen düşünürlerinden biri olan Karl Popper, *The Open*

Society and Its Enemies (Açık Toplum ve Onun Düşmanları) adlı ünlü kitabında, Platon'u açık toplumun ilk düşmanı ve baskıcı rejimlerin ilk ilham kaynağı olarak gösterir. Popper, Platon'un Sparta'daki bebek cinayetlerini bile soğukkanlılıkla savunduğunu anlatmakta ve onun **"öjeni"** kavramının ilk teorik savunucusu olduğunu şöyle açıklamaktadır:

[Platon'a göre] **yönetici sınıfın kendisini üstün bir ırk olarak hissetmesi** çok önemlidir. Platon "askerlerin ırkı saf tutulmalı" derken (ve böylece bebek cinayetlerini savunurken), o zamandan beri tekrar edilen ve hayvanları büyük bir dikkatle çiftleştirirken kendi ırkımızı ihmal ettiğimiz yönündeki ırkçı argümanı geliştirmektedir. (Bebek cinayetleri bir Atina uygulaması değildir, Platon bunun Sparta'da öjenik amaçlarla uygulandığını görmüş, bunun antik bir uygulama olduğunu ve dolayısıyla iyi olması gerektiğini düşünmüştür.) Bu prensiplerin, **deneyimli bir hayvan yetiştiricisi tarafından köpeklere, atlara veya kuşlara uygulanan çiftleştirme yöntemi gibi, üstün ırkın yetiştirilmesi için de uygulanmasını** istemektedir. "Eğer onları bu şekilde çiftleştirmezseniz, kuşlarınızın veya köpeklerinizin ırkının çabukça dejenere olacağını düşünmüyor musunuz" diye sorar Platon, ve sonra da şu sonuca varır; "bu prensipler insan ırkı için de geçerlidir". Yani bir askerden veya muhafızdan istenen ırksal özellikler, bir çoban köpeğinden istenen özellikler gibidir. **"Savaşçı-sporcularımız... bekçi köpekleri gibi uyanık olmalıdırlar"** demektedir Platon ve devam etmektedir; "elbette, bekçilik yapmak için doğal uygunlukları gözönünde bulundurulduğunda, cesur bir gençle iyi besili bir köpek arasında fark yoktur."3

Platon'un insanları bir hayvan türü olarak kabul eden ve "çiftleştirme" yöntemiyle insanların "evrimleşeceğini" ileri süren bu görüşleri, 19. yüzyılda Darwinizm'le birlikte yeniden dünyanın gündemine gelecek, 20. yüzyılda da Naziler tarafından uygulanacaktır. Bunu ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz.

Platon Sparta'daki modeli savunurken, faşizmin bir diğer yönünü, yani toplumun devlet tarafından büyük bir baskıyla yönetilmesini de savunmuştur. Platon'a göre bu baskı günlük hayata o kadar hakim olmalıdır ki, insanlar devletin emirleri dışında hiçbir şey düşünemez hale gelmeli, kendi akıl ve iradelerini tamamen bir kenara bırakarak, adeta beyinleri yıkanmış bir şekilde hareket etmelidirler. Karl Popper'in kitabının hemen başında faşist zihniyetin tam bir ifadesi olarak aktardığı Platon'a ait aşağıdaki sözler, faşist düzenin yapısını tarif eder:

En temel prensip şudur ki, erkek veya dişi olsun hiçbir kimse lidersiz olmamalıdır. Ve de **hiç kimsenin zihni, bir şeyi kendi inisiyatifi ile yapmasına izin verecek şekilde düşünmeye alıştırılmamalıdır**... En küçük konuda bile liderliğin yönetimi altında olmalıdır. Örneğin sabah kalkması, hareket etmesi, yıkanması veya yemek yemesi, sadece eğer bunları yapması emredilmiş ise gerçekleşmelidir. Tek kelimeyle, **ruhunu öyle bir şekilde eğitmelidir ki, asla bağımsız olarak davranmayı hayal etmemeli ve bunu yapma yeteneğinden de tamamen yoksun hale gelmelidir.**4

Bu düşünce ve uygulamalarıyla, Spartalılar ve Platon, faşizmin temel özelliklerini de ortaya koymuşlardır: İnsanları hayvan türü olarak gören bir anlayış, fanatik bir ırkçılık, savaşın ve çatışmanın yüceltilmesi, toplumun devlet baskısıyla ve "beyin yıkama" yöntemleriyle yönetilmesi...

Benzer faşizm uygulamaları, diğer bazı pagan toplumlarında da görülmüştür. Eski Mısır'ı yöneten **Firavun**'ların kurduğu sistem, bazı yönleriyle Sparta faşizmini andırır. Mısır Firavunları da güçlü bir askeri disipline sahip devlet sistemleri kurmuşlar ve bunu kendi halklarına baskı uygulamak için

kullanmışlardır. **Hz. Musa** döneminde Mısır'ı zalimce yöneten Firavun -tarihi kaynaklarda II. Ramses olarak geçer- Sparta'daki bebek katliamlarını hatırlatan bir zalimlikle ülkesindeki tüm Yahudi erkek çocukların katledilmesini emretmiştir. Bu Firavun'un kendi halkına karşı uyguladığı fikri baskı da Platon'un tarif ettiği faşist baskı sistemini hatırlatmaktadır. Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, Firavun tüm halkına **"Ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum" (Mümin Suresi, 29)** diyerek totaliter bir telkinde bulunmuştur. Kendisinin pagan inancını reddederek Hz. Musa'nın getirdiği hak dine inanan kişileri ise "**... Ben size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi? (Araf Suresi, 123) ve "Muhakkak ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve hepinizi idam edeceğim." (Araf Suresi, 124)** diye tehdit etmiştir.

Faşizmin Din Karşısındaki Geri Çekilişi

Avrupa'ya hakim olan faşist-pagan kültür, 2. ve 3. yüzyıllarda Hıristiyanlığın önce Roma'ya sonra da tüm Avrupa'ya yayılmasıyla birlikte kademeli olarak ortadan kalktı. Hıristiyanlık, her ne kadar önemli tahrifatlara uğramış da olsa, Hz. İsa'nın insanlara tebliğ ettiği hak dinin temel ahlaki özelliklerini Avrupa toplumlarına taşıdı. Daha önceden şiddeti, çatışmayı, kan dökmeyi kutsal ve meşru sayan, sürekli birbiri ile çatışan farklı kabilelerden, ırklardan, şehir devletlerinden oluşan Avrupa, önemli bir değişim geçirdi:

1) Irkçılık ve kabile savaşları ortadan kalktı: Pagan dünyada, her farklı kabile, her farklı ırk bir diğerini düşman olarak görüyor ve bu farklı gruplar arasında daimi bir çatışma yaşanıyordu. Her pagan toplumunun kendi kendine uydurduğu ayrı putlar, ayrı totemler vardı ve bunlar adına savaşıyorlardı. Hıristiyanlıkla birlikte, tek bir inanç, tek bir kültür ve hatta tek bir dil Avrupa'nın geneline hakim oldu ve pagan dünyanın çatışmaları ortadan kalktı.

2) Şiddet yerine barış ve merhamet kavramları kutsal hale geldi: Pagan toplumlarda kan dökmek, insanlara acı çektirmek, işkence yapmak, bir kahramanlık olarak görülüyor, hayali "savaş tanrı"larını tatmin edecek meşru bir eylem sayılıyordu. Hıristiyanlıkla birlikte, insanların birbirlerine, (düşmanlarına dahi) sevgi ve merhametle yaklaşmaları gerektiği, kan dökmenin Allah Katında büyük bir suç olduğu gerçeği Avrupa toplumları tarafından öğrenildi.

3) İnsanı bir hayvan türü olarak gören anlayış ortadan kalktı: Spartalıların savaşçılarını "bekçi köpekleri"yle bir tutması, putperest toplumlarda yaygın olan sapkın **"animist"** inançların bir uzantısıydı. Animizm, doğaya ve doğadaki hayvanlara bir ruh atfedilmesi anlamına geliyordu. Dolayısıyla animizme göre bir insanla bir hayvan veya bir bitki arasında önemli bir fark yoktu. Din ahlakının hakimiyetiyle birlikte, bu batıl inanış ortadan kalktı ve insanın Yüce Allah'ın verdiği bir ruha sahip olduğu, hayvanlardan tamamen farklı bir varlık olduğu ve dolayısıyla hayvanlarla aynı kanunlara tabi olamayacağı gerçeği Avrupa toplulukları tarafından anlaşıldı.

Bu üç maddede belirtilen pagan özellikler, yani ırkçılık ve kan dökücülük ve insanın bir hayvan türü sayılması, faşizmin temel özellikleridir. Bu eğilimler, Avrupa'da Hıristiyanlık tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Ortadoğu'da ise aynı zafer, İslam ahlakı tarafından Arap paganizmine (putperestliğine) karşı kazanılmıştır. Araplar (ve diğer Ortadoğu ve Orta Asya toplumları da) İslam

öncesinde savaşçı, kan dökücü, ırkçı bir kültüre sahiptiler. Hatta Sparta'da uygulanan "istenmeyen bebeklerin ölüme terk edilmesi" vahşeti, putperest Araplarda da kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmesi şeklinde uygulanmıştır. Kuran'da bu vahşi uygulama şöyle haber verilir:

Ve 'diri diri toprağa gömülen kızcağıza' sorulduğu zaman: "Hangi suçtan dolayı öldürüldü?" (Tekvir Suresi, 8-9)

Oysa onlardan bi**ri, O, Rahman (olan Allah) için verdiği örnek ile (kız çocuğunun doğumuyla) müjdelendiği zaman, yüzü simsiyah kesilmiş olarak kahrından yutkundukça yutkunur. (Zuhruf Suresi, 17)**

Araplar ve diğer Ortadoğu ve Orta Asya toplumları, ancak İslam ahlakıyla şereflendikten sonra kan dökücülükten uzak, barışçı, ılımlı, medeni bir kültüre kavuşmuşlar, eski kabile savaşlarından, göçebe (bedevi) vahşiliğinden kurtularak dini bir birlik içinde huzur ve istikrar bulabilmişlerdir.

Faşizmin Doğuşu ve Neo-Paganizm

Avrupa'daki pagan kültürü Hıristiyanlık tarafından bastırılmasına rağmen ölmemiştir. Çeşitli öğretilerle, bazı tarikatlarla, masonluk gibi gizli örgütlerle yaşamaya devam etmiş ve Avrupa tarihinin 16. ve 17. yüzyıllarında yeniden belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Çeşitli Avrupalı düşünürler, Platon veya Aristo gibi eski Yunan düşünürlerinin kitaplarından etkilenerek pagan dünyasının kavramlarını yeniden Avrupa'ya taşımaya başlamışlardır.

Neo-paganizm, yani yeni-paganlık denebilecek olan bu akım, çok uzun bir süreç sonucunda giderek güçlenmiş ve 19. yüzyılda da Hıristiyanlığa karşı üstün gelerek Avrupa'yı fikren etkisi altına almıştır. Bu uzun sürecin detaylarına burada girmesek de, bazı ana hatları belirtmek yararlı olabilir.

Neo-paganizmin ilk öncüleri, "Hümanistler" olarak bilinen düşünürlerdir. Bu kişiler, eski Yunan kaynaklarından etkilenerek Platon, Aristo gibi düşünürlerin pagan felsefelerini benimsemiş ve yaymaya çalışmışlardır. "Hümanizm" kavramıyla ifade ettikleri inanış ise, Allah'ın varlığını ve insanın Allah'a karşı sorumluluğunu göz ardı eden, insanı tek başına üstün ve yüce bir varlık olarak tarif eden sapkın bir felsefedir. Hümanizm'in etkileri 17. ve 18. yüzyılda ortaya çıkan Aydınlanma felsefesiyle daha ileri boyutlara varmıştır. Aydınlanma felsefecileri, eski Yunan'da gelişmiş bir felsefe olan materyalizmi benimsemişler ve hararetle savunmuşlardır. (Materyalizm, Leucippus ve Democritus gibi Yunan düşünürleri tarafından ortaya atılan, her şeyi maddeden ibaret sayan dogmatik bir felsefedir.)

Paganizmin yeniden doğuşu, Aydınlanma felsefesinin siyasi sonucu olarak kabul edilen Fransız Devrimi'nde çok belirgin bir şekilde ifade edilmişti. Fransız Devrimi'nin kanlı "terör" dönemine liderlik eden Jakobenler, Hıristiyanlık yerine paganizmi benimsiyor ve Hıristiyanlığa karşı da büyük bir nefret körüklüyorlardı. Devrimin en ateşli günlerinde Jakobenlerin yoğun propagandası sonucunda yaygın bir "Hıristiyanlıktan çıkma" hareketi gelişti. Hatta bunun yanısıra Hıristiyanlık yerine pagan sembollere dayalı yeni bir "akıl dini" ortaya atıldı. İlk belirtileri 14 Temmuz 1790'daki Federasyon Bayramı'nda görülen "devrimci ibadet" gittikçe yayılmaya başladı. Jakobenlerin eli kanlı lideri Robespierre, "devrimci ibadet"e yeni kurallar da getirmiş, bu ibadetin

ilkelerini bir rapor halinde belirleyerek adına da "Yüce Varlık İbadeti" demişti. Bu gelişmenin çarpıcı bir sonucu, ünlü Notre Dame Kilisesi'nin "aklın tapınağı"na dönüştürülmesiydi. Kilise'nin duvarlarındaki Hıristiyan figürleri sökülmüş ve orta yere "akıl tanrıçası" olarak tanımlanan bir kadın heykeli, yani pagan bir put yerleştirilmişti.

Bu pagan eğilim, devrimciler tarafından çeşitli sembollerle de ifade ediliyordu. Fransız devriminde devrimci muhafızlar tarafından giyilen ve pek çok illüstrasyonda devrimin sembolü olarak kullanılan kırmızı başlık, pagan dünyasındaki Mitra efsanesinden miras kalan putperest bir semboldü.5

Pagan kültürünün bu şekilde yeniden doğması ve Avrupa'ya fikren hakim olmaya başlaması, pagan dünyasına ait bir sistem olan faşizmin de yeniden doğuşunun yolunu açıyordu. Nitekim Sparta'da uygulanan faşist sistemin bir benzeri, yani Nazi Almanyası, bu pagan kültüre dayanacaktı. Ancak 18. yüzyıl sonundaki Fransız Devrimi'nden 20. yüzyıl başındaki Nazi Almanyası'na gitmek için, bazı önemli kültürel değişiklikler gerekiyordu. Bu değişiklikler 19. yüzyıldaki bazı düşünürler tarafından gerçekleştirildi. Bunların en önemlisi, Charles Darwin'di.

Darwinizm ve Pagan "Evrim" Hurafesinin Canlanması

Pagan dünyasına ait olan, ancak 18. ve 19. yüzyılda yeniden Avrupa'ya taşınan batıl inançların biri, tüm canlıların tesadüfler sonucunda ve birbirinden türeyerek oluştuklarını öne süren "evrim teorisi"ydi.

"Canlılar ve insan nasıl var oldu?"

Allah'ın varlığının farkında olmayan, bunun yerine kendi uydurdukları pek çok sahte ilaha tapınan paganlar, bu soruya "evrim" diye cevap vermişlerdi. İlk kez eski Sümer yazıtlarında rastlanan evrim kavramı, asıl olarak eski Yunan'da şekillendi. Thales, Anaksimenderes ve Empedokles gibi pagan felsefeciler, canlı varlıkların yani insan, hayvan ve bitkilerin hava, ateş ya da su gibi cansız maddelerden kendiliğinden oluştuklarını iddia ettiler. Bu teorilerine göre ilk canlılar suda ve birdenbire, kendiliğinden ortaya çıkmış, bazı hayvanlar zaman içinde suyu terk etmiş ve karaya uyum sağlamışlardı. Thales uzun süre Mısır'da bulunmuştu. Mısır'da ise "canlıların kendiliğinden çamurdan oluştuğu" hurafesi yaygındı. Mısırlılar Nil nehri çekildiğinde ortalığa yayılan kurbağaların bu şekilde oluştuğunu sanıyorlardı.

Thales de bu hurafeyi kabul etmiş ve üzerine birtakım mantık yürütmeler yaparak tüm canlıların kendiliğinden oluşabildiğini ileri sürmüştü. Thales bu iddiaları ileri sürerken, deneye veya gözleme değil, sadece mantık yürütmeye dayanıyordu. Eski Yunan'daki diğer evrimci filozoflar da aynı yöntemi izlediler.

Thales'in bir öğrencisi olan Anaksimenderes, evrim teorisini geliştirdi. Onun batı düşünce hayatına soktuğu iki büyük maddeci anlayış vardır. Bunlardan birincisi **evrenin sonsuzdan gelip, sonsuza gittiği**, ikincisi ise Thales döneminde yavaş yavaş şekillenmeye başlayan **canlıların birbirlerinden evrimleştikleri** fikridir. Hatta "Doğa" ismini taşıyan klasik şiiri, evrim teorisinin anlatıldığı ilk yazılı eserdir. Anaksimenderes bu şiirinde hayvanların, güneş ışığıyla buharlaşan bir balçıktan meydana geldiğini iddia etmişti. İlk hayvanların dikenli ve pullu kabuklara sahip olduğunu ve denizlerde yaşadığını ileri sürmüştü. Bu balığa benzeyen yaratıklar daha sonra değişim geçirmiş, karaya geçmiş, pullu kabuklarını dökmüş ve insana dönüşmüştü.6

Anaksimenderes'in evrim teorisine nasıl bir temel oluşturduğu ise felsefe kitaplarında şu şekilde tarif edilir:
... Başlangıçta tüm yaratıklar, suda yaşayan varlıklardı. Sonradan suların çekilmesi, kara parçalarının oluşması ile **bu sularda yaşayan yaratıklar karada yaşayan canlılar biçiminde değişim geçirdi**. Bu teori, evrim teorisinin ilki ya da başlangıcı sayılabilir.7
Kısacası Darwinizm'in iki temel unsurundan biri, yani canlıların tesadüflerle birbirlerinden türedikleri varsayımı, doğrudan pagan felsefesinin ürettiği bir iddiaydı. Darwin'in teorisinin ikinci önemli unsuru olan "yaşam mücadelesi" kavramı da yine pagan bir inanıştır. Doğadaki canlılar arasında bir yaşam savaşı olduğu tezini ilk öne sürenler Yunan felsefecilerdir.
Pagan düşünürler tarafından, deneye ve gözleme değil, soyut akıl yürütmeye dayanılarak ortaya atılan evrim fikri, 18. yüzyıl Avrupası'nda yeniden yankı bulmuştur. Pagan düşüncesindeki evrim fikri, "Büyük Varoluş Zinciri" olarak tanımlanmış ve evrim teorisinin ilk öncüleri olan **Benoit de Maillet**, **Pierre de Maupertuis**, **Comte de Buffon** ve **Jean Baptiste Lamarck** gibi Fransız bilim adamları bu kavramdan etkilenmişlerdir. Buffon, *Histoire Naturelle* adlı kitabının hemen başında, kendisini "Büyük Varoluş Zinciri doktrininin yorumlayıcısı" olarak tanımlamaktadır.8 Buffon'dan Lamarck'a geçen evrimci anlayış, ondan da Charles Darwin'e miras kalmıştır.
Charles Darwin'in dedesi olan Erasmus Darwin de pagan inançlara sahip bir evrimciydi. Erasmus Darwin, İskoçya Edinburgh'daki ünlü Canongate Kilwining mason locasının üstadlarından biriydi. Dahası, Fransa'daki Jakobenlerle ve din düşmanlığını bir numaralı görev haline getiren masonik *İlüminati* örgütüyle de yakın bağlantısı vardı. Kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla Darwinizm'e temel teşkil edecek mantıkları geliştirmiş ve bunları *The Temple of Nature* (Doğa Tapınağı) ve *Zoonomia* adlı kitaplarında toplamıştı. Erasmus Darwin'in kitabına isim olarak kullandığı **"Doğa Tapınağı"** kavramı, gerçekte sahip olduğu pagan inancın bir ifadesiydi: Doğanın yaratıcı bir güce sahip olduğuna inanan eski sapkın pagan inançların bir tekrarıydı bu.

Darwinizm'in Faşizme Oluşturduğu Zemin

Sümer ve Yunan paganlarından miras kalan "Evrim" efsanesi, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla Batı dünyasının gündemine geldi. Darwin, bununla ve daha sonra yayınlanacak olan *İnsanın Türeyişi* isimli kitabıyla, Hıristiyanlıkla birlikte Avrupa'dan silinmiş olan bazı pagan kavramları yeniden gündeme getiriyordu. Hem de bunları "bilim" kılıfı içinde meşrulaştırıyordu. Darwinizm'in meşrulaştırdığı -ve sonradan faşizmin doğuşuna zemin hazırlayacak olan- pagan kavramlar, şöyle sıralanabilir:

1) Darwinizm, ırkçılığa meşruiyet kazandırıyordu: Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabının alt başlığında şöyle yazmıştı: "Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla". Darwin, bu ifadeyle, doğadaki bazı ırkların diğerlerine göre "kayırılmış", yani üstün olduğunu iddia ediyordu. Bu iddiasının insan ırklarına bakan yönünü *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında açıkladı: Avrupalı Beyaz ırkların, zenciler, Asyalılar, Türkler gibi ırklara göre üstün olduğunu ve onları köleleştirebileceklerini ileri sürdü.

2) Darwinizm, kan dökücülüğe meşruiyet kazandırıyordu: **Darwin, yine kitabının altbaşlığından da anlaşıldığı gibi, doğada ölesiye bir "yaşam mücadelesi" olduğunu ileri sürmüştü. Bu yaşam mücadelesinin hem ırklar hem de bireyler arasında yaşandığını, bunun ölesiye bir mücadele olduğunu, her ırkın veya bireyin kendi çıkarları için diğerlerini saf dışı etmesinin çok doğal olduğunu iddia etmişti. Kısacası Darwin, Hıristiyanlıkla birlikte Avrupa'ya hakim olan yardımlaşma, fedakarlık ve kanaatkarlık kavramları yerine, tek kuralın şiddet ve çatışma olduğu bir "arena" tarif etmiş ve bunu savunmuştu. Pagan dünyaya (Roma İmparatorluğu'na) ait bir vahşet sergisi olan "arena", Darwinizm'le birlikte yeniden dirilmiş oluyordu.**

3) Darwinizm, insanların biyolojik ıslahı (öjeni) kavramını yeniden gündeme getiriyordu: Sparta'da uygulanan ve Platon'un "savaşçı-sporcularımız... bekçi köpekleri gibi uyanık olmalıdırlar" diyerek savunduğu ırk ıslahı (öjeni) kavramı, Darwinizm'le birlikte yeniden Batı dünyasının gündemine geliyordu. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bölümler boyunca "hayvan ırklarının ıslahı"ndan söz etmiş, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ise insanların da bir hayvan türü olduğunu savunmuştu. Nitekim kısa süre sonra Darwin'in kuzeni Francis Galton, amcasının bu iddialarını bir adım ileri götürecek ve çağdaş öjeni teorisini ortaya atacaktı. (Öjeniyi resmi politika olarak uygulayan ilk devlet ise Nazi Almanyası olacaktı.)

Görüldüğü gibi, Darwin'in teorisi, ilk başta sadece biyoloji bilimini ilgilendiren bir kuram gibi gözükse de, doğrudan yepyeni bir sosyal ve siyasi anlayışın temelini oluşturuyordu. Nitekim bu gerçek kısa zamanda belirginleşti ve Darwinizm'in kurduğu bu yeni anlayışa **"Sosyal Darwinizm"** adı verildi. Ve Sosyal Darwinizm, bugün pek çok tarihçinin kabul ettiği gibi, faşizmin ve Nazi ideolojisinin en önemli dayanağını oluşturdu.
Darwinizm'in savaşı ve çatışmacılığı meşru gibi gösteren etkisi, Amerikalı tarihçi Paul Crook'un Cambridge Üniversitesi basımı olan *Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the `Origin of Species' to the First World War* (Darwinizm, Savaş ve Tarih: "Türlerin Kökeni"nden I. Dünya Savaşı'na Kadar Savaşın Biyolojisi Üzerindeki Tartışma) adlı kitabında çok ayrıntılı olarak analiz edilmektedir. Crook'un belirttiğine göre, Darwinizm, savaşı "biyolojik bir gereklilik" olarak göstererek, gerek I. Dünya Savaşı'nın gerekse çeşitli savaşçı faşist akımların fikri temelini oluşturmuştur. Crook şöyle yazmaktadır:
... Darwinist doktrinler gücü, statüyü, elitizmi, saldırı ve zorbalığı onayladı. Kültürler, cinsiyetler, sınıflar ve ırklar arasındaki farklılıklar, insanın ayıklanma mücadelesinde sabit biyolojik ayrımlara indirgendi. **Darwin'in savaş modeli, savaşları ve emperyalist mücadeleyi "biyolojik bir gereklilik" olarak göstererek askeri ve ırkçı uygulamaları haklı çıkardı.**9
... (Darwinizm sonucunda) Savaş mantıklı hale getirildi... Frederick Wertham'ın ileri sürdüğü gibi eğer vahşet bütün insanların tabiatında varsa ve eğer hepimiz suçluysak, o zaman hiç kimse suçlu değildi... I. Dünya Savaşı, neo-Darwinist genetikte ve içgüdü teorisinde yeni bir terimle şifrelenen hayvansallık efsanesinin son haklılığı olarak tasvir edilebilir.10
Darwin Thomas Hobbes'in deyimi olan "savaşın tabiatı" kelimesini büyük kitabı "*Doğal Seleksiyon*"da bölüm başlığı olarak kullanmayı düşünmüştü..."Darwin, doğadaki organizmaların yaşamını temsil eden son derece dramatik bir lisan kullanarak, **savaşlarla, başarılarla, kıtlıklarla, yokluklarla ve yıkımlarla**

dolu bir yaşam mücadelesi olduğu imajını yarattı –*Türlerin Kökeni*'ni tamamen dolduran bir imaj.11

Crook'un da ifade ettiği gibi Darwin, "Türlerin Kökeni"ni çatışma ve savaş olarak göstermiş ve insanların da hayvanlardan türemiş bir "tür" olduğunu ileri sürmüştü. Bu aldatmaca, savaş çığırtkanlığının, kan dökme ideolojisinin, kısacası faşizmin çığ gibi büyümesine neden olacaktı.

Friedrich Nietzsche: Vahşeti Öven Hastalıklı Beyin

Darwinizm'in getirdiği neo-pagan anlayışı benimseyen, yorumlayan ve bu yolla faşizmin temellerini kuran çok önemli bir 19. yüzyıl düşünürü daha vardır: Alman filozof Friedrich Nietzsche.

Nietzsche 1844'de Leipzig yakınlarındaki bir Alman köyünde doğmuş ve genç yaşta Yunanca öğrenerek Yunan kültürüne merak sarmıştı. 1868 yılında İsviçre'nin Basel kentinde felsefe öğretmenliğine başladı. Nietzsche, Hıristiyanlıktan ve İslam, Yahudilik gibi diğer İlahi dinlerden nefret ediyor ve Eski Yunan'ın pagan kültürüne hayranlık duyuyordu. Basel'de dönemin ünlü bestecisi Wagner ile yakın dost haline geldi. "Tanrıların Alacakaranlığı" (*Die Gotterdammerung*) adlı bestesiyle ünlenmiş olan Wagner de yine pagan kültürüne hayran, İlahi dinlere düşman olan bir Alman ırkçısıydı. (Hitler dönemi boyunca Wagner, Almanya'nın en büyük kültürel dehası kabul edilecekti.)

Nietzsche'nin kitaplarının yayıncısı Peter Gast, onu **"dünyadaki en fanatik ateistlerden ve Hıristiyanlık düşmanlarından biri"** olarak tanımlamıştı.12

Nietzsche'nin en ünlü kitaplarından birisinin isminin *Deccal* (*Anti-Christ*) olması, onun dine olan nefretinin bir diğer ifadesiydi. Nietzsche, *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabıyla da, İlahi dinlerin dışında kalan bir ahlak anlayışı kurmaya çalışmıştı. Nietzsche'nin hayat hikayesini kaleme alan tarihçi H. F. Peters'ın ifadesiyle, Nietzsche'nin felsefesi Roma ve Yunan paganizmine dayanmaktaydı ve "dünyayı değiştirecek yeni bir Sezar bulma" arayışının sonucuydu.

Nietzsche özellikle Hıristiyanlık, İslam ve Yahudilik'te ortak olan ahlak anlayışına büyük bir nefret duyuyordu. Nietzsche'ye göre bu ahlakın temeli olan şefkat, merhamet, tevazu, sevgi gibi kavramlar terk edilmeli ve bunun yerine savaşçılığı, acımasızlığı kabul eden sözde "üstün insan ahlakı" gelişmeliydi.

Thus Spake Zarathustra adlı kitabında Nietzsche, "Tüm yazılı eserler arasında, ben yalnızca insanın kanıyla yazdıklarını severim. Kanla yazın ve kanın ruh olduğunu anlarsınız." demiştir. (Nietzsche Friedrich, Thus Spake Zarathustra, Birinci Bölüm, "Okuma ve Yazma" üzerine)

Nietzsche aynı zamanda ırkçıydı. İnsanların bir kısmının **"üstün insan"** (Übermensch) olduğunu, diğerlerinin bunlara hizmet ve itaatle sorumlu olduğunu savunuyordu. Dahası bu sözde "üstün insanların" kuracağı aristokratik bir dünya düzenini savunuyordu. Nietzsche'nin bu teorisi, Hitler'in orduları tarafından 1939 yılında -II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla- uygulamaya konacaktı.

Nietzsche'nin bu iki özelliği, yani ırkçılığı ve şiddete olan eğilimi, dikkat edilirse Darwinizm'le büyük bir uyum göstermektedir. Nitekim Nietzsche felsefesini geliştirirken Darwin'den büyük ölçüde etkilenmiştir. Öncelikle Darwin'in insan ırkları arasında yaptığı ayrım, Nietzsche'nin "üstün insan-aşağı

insan" tanımına uymuştur. Dahası Nietzsche, dine karşı duyduğu nefreti de, Darwinizm'in ateizmiyle birleştirmiştir.

Darwinist yazar Daniel C. Dennett, *Darwin's Dangerous Idea* adlı kitabında Darwin'in Nietzsche üzerindeki etkisini şöyle ifade eder: **"Friedrich Nietzsche Darwin'de çok kozmik bir mesaj bulmuştur... Eğer Nietzsche egzistansiyalizmin babası ise, o zaman belki Darwin de bu felsefenin büyük babası sıfatını hak etmektedir."**13 Dennet, kitabında Darwin'in ve Nietzsche'nin fikirlerinin çok paralel olduğunu detaylı olarak anlatmakta, Nietzsche'nin bazı yazılarında Darwin'i eleştirir gibi görünmesine rağmen, gerçekte Darwinist düşünceyi aynen benimsediğine dair pek çok örnek vermektedir.

Nietzsche'nin ölümünden sonra felsefesini savunan ve onu temsil eden en önemli kişi kızkardeşi Elisabeth Nietzsche olmuştur. Elisabeth Nietzsche, Hitler Almanyası'nda Nazi ideolojisinin önemli bir savunucusu olarak sivrilmiş ve kardeşinin ileri sürdüğü "üstün insan" modelinin Hitler tarafından gerçekleştirildiğini ilan etmiştir.14

Nietzsche'nin Nazi ideolojisi üzerindeki büyük etkisi, pek çok tarihçi tarafından vurgulanan somut bir gerçektir. Tarihçi W. Cleon Skousen, **"Hitler'in *Kavgam* adlı kitabını yazması, sanki Nietzsche'nin mezarından konuşması gibi olmuştur"** der.15 Bir diğer tarihçi George Lichtheim ise şöyle yazmaktadır: **"Nietzsche olmadan, Hitler'in SS birliklerinin Doğu Avrupa'da yürüttükleri katliamları yürütecek ilhama sahip olamayacaklarını söylemek hiç de abartı değildir."**16

Tarihçi H. F. Peters'ın tanımıyla, **"Nietzsche faşizmin babasıdır"**.17 Nazi ideoloğu Alfred Rosenberg *20. Yüzyılın Efsanesi* adlı kitabında Nietzsche'ye olan övgülerini dile getirmiştir. Nazilerin gençlik kolu niteliğindeki "Hitler Gençliği" (Hitlerjugend) örgütü, Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabını adeta "kutsal kitap" olarak benimsemiştir. Adolf Hitler Nietzsche'nin anısına özel bir anıt diktirmiş, dahası bunun yanında "Alman gençliğinin Nietzsche'nin üstün ırk doktrinini öğrenebilecekleri bir eğitim merkezi ve kütüphane"nin temelini atmıştır.18 "Friedrich Nietzsche zum Gedächniserbau" (Friedrich Nietzsche Anıtsal Binası) Hitler tarafından Ağustos 1938'de açılmıştır.

Nietzsche'nin etkisi sadece Alman faşizmi ile sınırlı kalmamış, faşizmin anavatanı İtalya'da da büyük olmuştur. İtalya'nın faşist diktatörü **Mussolini'nin fikir babası sayılan Gabriele D'Annunzio, Nietzsche felsefesinden büyük ölçüde etkilenmiştir,**19 **Mussolini**'nin de konuşmalarında Nietzsche'ye atıflar yaptığı ve onun kitaplarından etkilendiği, tarihçiler tarafından not edilmektedir.20

Nietzsche'nin fikir babalığını yaptığı faşizmin 20. yüzyılda insanlığa getirdiği felaketler, bu Alman filozofun Darwinist düşüncelerinin ne denli yanlış olduğunu gösteren tarihi bir kanıt olmuştur. Allah'ın insanlara vahiy yoluyla öğrettiği üstün ahlaka karşı çıkan, bunun yerine putperest toplumların kan dökücü, zalim kültürüne özenerek bunu modern çağa taşımayı hedefleyen, Darwin'in insanları hayvan olarak gören, onları üstün ırk-aşağı ırk diye sınıflandıran fikirlerini insanlara telkin eden Nietzsche, dinsizliğin insanları ve toplumları sürükleyeceği karanlık dünyayı en iyi şekilde temsil etmektedir. Nietzsche'nin yaşamı da bu yönden ibret vericidir. 44 yaşında iken bir akıl hastalığına yakalanmış ve giderek artan hastalık sonucunda tamamen delirerek ölmüştür. 1902 yılında P. J. Mobius adlı bir doktor, insanlara **"Nietzsche konusunda dikkatli olmaları gerektiğini, çünkü fikirlerinin hastalıklı bir**

beynin ürünü olduğunu" duyurmuştur.21 Ama Almanlar bu hastalıklı beynin hastalıklı felsefesine itibar etmişler ve bu da Nazi Almanyası'nı doğurmuştur.
Nietzsche'nin özel hayatı, en az felsefesi kadar karanlık ve hastalıklıdır.
Nietzsche'nin sonu da tarih boyunca yaşamış tüm inkarcılar gibi çok acı olmuştur. Nietzsche bir akıl hastanesinde, frengiden ölmüştür.22 Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:
Küfürde 'büyük çaba harcayanlar' seni üzmesin. Çünkü onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Allah, onları ahirette pay sahibi kılmamayı ister. Onlar için büyük bir azap vardır. Onlar, imana karşılık küfrü satın alanlardır. Onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Onlar için acıklı bir azap vardır. O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, Biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 176-178)

Francis Galton: Öjeni Cinayetlerinin Fikir Babası

20. yüzyıl faşizminin temellerini kuran bir diğer önemli 19. yüzyıl ideoloğu, "öjeni" teorisinin kurucusu olarak bilinen Francis Galton'dur.
Öjeni kavramından önceki sayfalarda söz etmiştik. İnsanları bir hayvan türü olarak gören, dolayısıyla hayvanlar için geçerli kuralları insanlara uygulayan bir zihniyetin ürünü olan öjeni, insan neslinin de inekler veya köpekler gibi "hayvan yetiştiriciliği" yöntemiyle geliştirilmesini hedefliyordu. Öjeniye göre bir toplumdaki sakatların ve hastaların çoğalması önlenmeli, (gerekirse bunlar öldürülmeli) sağlıklı bireyler ise bolca "çiftleştirilerek" sağlıklı ve güçlü nesiller oluşturulmalıydı. Bu politika, pagan dünyasının savaşçı şehir devleti olan Sparta'da uygulanmış ve Platon tarafından da savunulmuştu.
Öjeni, Hıristiyanlığın hakimiyetiyle birlikte tarihin tozlu raflarına kalkmıştı ki, Charles Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayımladı. Darwin kitabının ilk bölümlerini hayvan yetiştiriciliği konusuna ayırmış, verimli inek veya at cinsleri türeten yetiştiricilere dikkat çekmiş, daha sonra da *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında bu yöntemlerin insanlar üzerine uygulanabilir olduğunu ileri sürmüştü. Darwin'in açtığı öjeni yolunu genişleten ve öjeniyi kapsamlı bir program olarak tarif edip dünya gündemine getiren kişi ise, Darwin'in kuzeni Francis Galton oldu.
Galton, tahmin edilebileceği gibi, Darwin'in ateşli bir hayranı ve takipçisiydi. *Memories of My life* (*Hayatımın Anıları*) başlıklı otobiyografisinde şöyle yazıyordu:
1859 yılında *Türlerin Kökeni*'nin Charles Darwin tarafından yayımlanması, insanoğlunun genel düşüncesinde olduğu gibi benim kişisel zihni gelişmemde de çok büyük bir dönüm noktası olmuştu. Bu (kitabın) etkisi, bir sürü dogmatik engelin tek bir darbe ile bir anda yıkılması, tüm eski otoritelere karşı bir isyan ruhunun yükselmesi... anlamına geliyordu.23
Galton'un kendince "dogmatik engeller" ve "eski otoriteler" gibi kavramlarla kötüleyerek sözünü ettiği kavramlar, dini inançlar ve dini kurumlardı. Yani Darwin, Galton'un sözde "büyük bir dönüm noktası" yaşamasına ve inancını yitirip dinsizleşmesine neden olmuştu.
Galton'un dinsizleşmesi, pagan dünyasının ırkçılığını benimsemesiyle sonuçlandı.
Galton, Darwin'in yanısıra bir diğer evrimci ideolog olan Fransız doktor ve antropolog Paul Broca'dan da etkilenmişti. Broca insan zekasının beyin (ve

dolayısıyla kafatası) hacmiyle doğru orantılı olduğunu ileri sürmüş ve bunu sözde "ispatlamak" için de Paris mezarlıklarını delik deşik ederek yüzlerce kafatası ölçmüştü. Galton, Broca'nın beyin hacmi ile ilgili -ve yanlışlığı sonradan kesin olarak ispatlanacak olan- hurafeleri ile amcası Charles Darwin'in "hayvan yetiştiriciliği" mantıklarını birleştirdi. Sonuç, bazı insan ırklarının diğerlerinden daha üstün olduğu ve üstünlerle zayıfların birbirinden mutlaka ayrıştırılması gerektiği şeklindeki "öjeni" teorisiydi.

Galton fikirlerini ilk olarak 1869'daki *Hereditary Genius* (*Kalıtsal Deha*) adlı kitabında açıkladı. Kitapta İngiliz tarihinde tespit ettiği bazı "deha"lardan söz ediyor ve bunların kendilerine has ırksal özellikler taşıdığını savunuyordu. (Bu "deha"ların arasında amcası Darwin'i yerleştirmeyi ihmal etmemişti.) Galton bu iddiasının ardından, İngiliz milleti içinde genetik olarak diğerlerinden üstün olan ayrı bir kanın bulunduğunu ve bu kanın korunması için önlemler alınması gerektiğini ileri sürüyordu. Bu teori sadece İngilizler için değil, tüm ırklar için de geçerliydi. Kanadalı yazar Ian Taylor, Darwinizm'in sosyal etkilerini ele aldığı *In the Minds of Men* adlı kitabında şöyle yazar:

Galton, **bazı ırkların kalıtsal olarak üstün olduklarını ve üstünlüğün geçmişten gelen ve geleceğe uzanan sabit ve değişmez bir olgu olduğunu** ileri sürüyordu... Galton'un bu argümanının sonucu ise, insanlığın yararı için, üstün gen havuzunun aşağı gen havuzuyla karışmasının her ne pahasına olursa olsun engellenmesi gerektiğiydi.24

Galton "üstün ırkla aşağı ırkların karışmasının engellemesi" için yasal tedbirler uygulanması gerektiğini de savunuyordu. Galton'a göre evlilikler bu evrimsel amaç gözönünde bulundurularak yasayla düzenlenmeliydi. O zaman bir süre sonra "çok üstün bir insan ırkı üretilebilecekti". Galton bu ırkçı-evrimci teorisine isim bulmak için de, teorisinin bir zamanlar somut şekilde uygulandığı pagan dünyasına yöneldi. Yunanca "iyi doğum" anlamına gelen "öjeni" kelimesini o buldu ve ilk kez kullandı. Öjeni, dönemin ilkel bilim anlayışı içinde kısa sürede yaygın bir destek kazandı. Darwinizm'i kabul edenler kaçınılmaz olarak öjeniyi de kabul ediyorlardı. Sonunda 1901 yılında Londra Üniversitesi bünyesinde Eugenic Education Society (Öjeni Eğitim Derneği) kuruldu. Hemen ardından kurulan British Eugenics Society ise, öjeni amacıyla toplumdaki tüm sakatların "sterilize edilmesi", yani kısırlaştırılması gerektiğini savundu. Charles Darwin'in oğlu Leonard Darwin, 1911-28 yılları arasında bu derneğin başkanı ve gelmiş geçmiş en aktif üyesiydi.

Öjeni İngiltere'den sonra ABD'de de kendisine taraftarlar buldu. 1920'li ve 30'lu yıllarda Amerika'daki evrimci çevreler öjeni konusunda büyük bir propaganda yürüttüler ve bazı eyaletler "Sterilizasyon Yasaları" olarak bilinen ırkçı kanunlar çıkardılar. Bu kanunlar, genetik yönden zayıf veya hastalıklı olduğu düşünülen kadın ve erkeklerin ameliyat yoluyla kısırlaştırılmasını öngörüyordu.

Bu kanunlar bugün ABD'de "yüz karası bir ırkçılık örneği" olarak kabul edilmektedir. Dahası, öjeni teorisinin bilimsel gerçeklere tamamen aykırı bir hurafe olduğu da kabul edilmektedir. 2000'li yıllarda çıkarılan insan genom haritası, farklı insan ırkları ve bireyleri arasındaki genetik farkın çok çok küçük olduğunu ve bu farklılıklara dayalı bir üreme politikası geliştirmeye çalışmanın çok saçma olduğunu göstermiştir. İnsan ırklarını Allah eşit olarak yaratmıştır. Allah Kuran'da insanlara şöyle bildirmektedir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık.

Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Zayıf ve kalıtsal yönden hasta olan insanlara karşı uygulanacak çözüm ise, onları birer hayvan gibi "sterilize etmek" değil, şefkat ve merhamet prensipleri gereğince tedavi etmek, korumak ve kollamak olmalıdır.
Ancak Allah'ın bize öğrettiği din ahlakının bir gereği olan bu yaklaşım yerine, Batı dünyasında 20. yüzyılın başlarında pagan kültürün ve evrim teorisinin bir sonucu olan öjeni yaklaşımı kabul görmüştür. Bu pagan ve evrimci teorinin ne denli büyük bir vahşete yol açtığı ise, asıl olarak Almanya'yı Nazi Almanyasını incelediğimizde ortaya çıkmaktadır.

Nazilerin Irk Teorisyeni: Ernst Haeckel

Darwin'den Nazilere uzanan yolda incelememiz gereken son isim, 20. yüzyılın başında Almanya'nın en ünlü Darwinist'i ve en fanatik öjeni taraftarı olan zoolog Ernst Haeckel'dir.
Haeckel, bilim dünyasında "bireyoluş soyoluşun tekrarıdır" diye bilinen teori ile tanınır. Bu evrimci teoriye göre, her canlı anne karnındaki gelişimi sırasında, atalarının yaşadığı sözde "evrim süreci"ni yeniden yaşamaktadır. Haeckel, Darwin'den etkilenerek ortaya attığı bu teoriyi destekleyebilmek için bazı embriyo çizimleri yapmıştır. Ancak sonradan Haeckel'in bu çizimlerde kasıtlı çarpıtmalar yaptığı ve teorisinin gerçekte bir bilim sahtekarlığından başka bir şey olmadığı anlaşılmıştır. Haeckel, bilimi Darwinizm'e uydurabilmek için sahte deliller yapan bir şarlatandır.
Haeckel'in sahte biliminin bir diğer örneği ise öjeni teorisidir. Charles Darwin, Francis Galton ve Leonard Darwin gibi isimlerden devraldığı öjeni teorisini daha da ileri götürmüş ve eski Yunan'daki Sparta modeline geri dönmeyi önermiştir: Yani çocuk katliamlarına! Haeckel, *Wonders of Life* adlı kitabında, **"sakat doğan bebeklerin hiç vakit yitirilmeden öldürülmesini"** savunmuş ve bu bebeklerin henüz bir bilince sahip olmadıklarını ileri sürerek "bunun bir cinayet sayılmayacağını" iddia etmiştir.25 Haeckel sadece sakat doğan bebeklerin değil, toplumun sözde evrimine engel olan tüm hasta ve sakat insanların "evrim yasaları" gereğince ayıklanmasını istemiştir. Hastaların tedavi edilmesine karşı çıkmış, bu tedavinin doğal seleksiyonu engellediğini ileri sürerek şöyle yazmıştır:
İyileşmesi mümkün olmayan yüz binlerce hasta, örneğin akıl hastaları, cüzzamlılar, kanser hastaları yapay olarak hayatta tutulmakta, ama bu kendilerine veya toplumun geneline hiçbir yarar getirmemektedir... Bu kötülükten kurtulabilmek için, yetkili bir komisyonun kararı ve gözlemiyle **hastalara hızlı ve etkili bir zehir verilmelidir**.26
Haeckel'in teorisini kurduğu bu vahşet, Nazi Almanyası tarafından uygulamaya konacaktı. Naziler, iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattılar. Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel **"sterilizasyon merkezleri"**nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimata göre öldürülmeye başlanacaktı.

Ernst Haeckel'in fikirlerinin ve genel olarak Darwinist ideolojinin, Nazizm'in temeli olması, konuyu inceleyen pek çok tarihçi tarafından dile getirilmiş bir gerçektir. Amerikalı tarihçi Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League* (Nazizmin Bilimsel Kökenleri: Ernst Haeckel'in Sosyal Darwinizmi ve Alman Monist Birliği) adlı kitabında, bu konuda çok kapsamlı deliller sunar. Daniel Gasman'a göre, **"Haeckel, Almanya'nın ırkçılık, faşizm ve emperyalizmi besleyen en önemli ideoloğu"** sıfatını taşımaktadır.27 Haeckel Nazizm'e hem ideolojik hem de örgütsel bir miras bırakmıştır. Bir yandan öjeni ve ırkçılığın teorisini oluşturmuş, bir yandan da "Monist Birliği" adlı ateist bir dernek kurmuş ve bu dernek Nazilerin eğitimli kesimde yankı bulmasında büyük rol oynamıştır.

Cambridge Üniversitesi tarihçisi ve *London Times* gazetesi yazarı Ben Macintyre, Haeckel'in Nazilere miras bıraktığı Darwinist düşünceyi şöyle anlatır:

Alman embriyolog Haeckel ve onun Monist Birliği, dünyaya ve özellikle de Almanya'ya, ulusların tüm tarihinin doğal seleksiyonla açıklanabileceğini söylüyorlardı. Hitler ve onun çarpık teorileri, ırksal saflık ve en uygunların hayatta kalması adına ırkları topluca yok etmeye kalkarak bu sahte bilimi siyasete dönüştürdü. **Hitler kitabına *Mein Kampf* (Benim Kavgam) adını vererek, Haeckel'in Darwin'in "yaşam kavgası" kavramına yaptığı tercümeyi yankılıyordu aslında.**28

Nazizm'in ve diğer faşist ideolojilerin temelindeki bu Darwinist etkiyi, kitabın ilerleyen bölümlerinde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Faşizm: Putperestliğin Geri Dönüşü

Bu bölümün başında faşizmin pagan, yani putperest kültürlerde ortaya çıkan bir vahşet sistemi olduğunu belirtmiştik. Faşizmin bu vahşetinin temel nedeni, "güce tapınma" felsefesine dayanmasıdır. Faşizmde tek kutsal değer güçtür. Güçlü olan haklıdır. Güçlü olan üstün gelmeye, zayıfları ezmeye hak sahibidir. Faşistler, güçlü olanlara hayranlık duyar, zayıflara karşı ise nefret ve aşağılama hisleri beslerler. Savaşmak, kan dökmek, acımasız ve gaddar olmak, bu sapkın ahlakın temel prensipleridir.

Sparta'da, Roma İmparatorluğu'nun kanlı arenalarında veya Kuzeyli barbar putperest kavimlerde ortaya çıkan bu sapkın ahlakın karşısında ise, Yüce Allah'ın biz öğrettiği güzel ahlak yer alır. Din ahlakına göre, önemli olan kavram "güç" değil "hak"tır. İnsanlar güçlerine göre değil, Allah'ın bildirdiği hak olana uyup uymamalarına göre değerlendirilirler. Güçlü olan, zayıfları ezmekle, onlara tahakküm etmekle değil, onlara şefkat ve merhamet göstermekle sorumludur. İnsanın görevi acımasız ve gaddar olmak, kan dökmek değil, bilakis müşfik ve barışçı olmak, zayıfları kollamaktır.

19. yüzyılda kök salan çağdaş faşizm, Allah'ın insanlara emrettiği bu güzel ahlaka karşı çıkan ve bunun yerine paganların ırkçı, kan dökücü, zalim kültürünü yeniden uyandırmak isteyen ideologların bir ürünüdür. Fransız Devrimi ile başlayan neo-pagan akım, Friedrich Nietzsche ile şekillenmiş ve oradan da Nazi ideolojisine aktarılmıştır. Charles Darwin, Francis Galton ve Ernst Haeckel gibi evrimciler ise, Allah'ın varlığını inkar ederek, tüm hayatı bir "yaşam mücadelesi" gibi göstererek ve ırkçılığı meşrulaştırarak, yükselen bu yeni putperestliğe sözde bilimsel bir destek vermişlerdir.

Amerikalı tarihçi Gene Edward Veith, *Modern Fascism: Liquidating the Judeo-Christian Worldview* (Modern Faşizm: Hıristiyan-Yahudi Dünya Görüşünün Yok Edilmesi) başlıklı kitabında bu gerçeği şöyle özetler: **"Faşizm, modern dünyanın paganizme duyduğu özlemdir. Faşizm, bir kültürün Allah'a olan isyanıdır."**29

Nazizm, bu gerçeği çok açık bir şekilde ortaya koymuştur. Naziler, gerek örgütlenme aşamalarında, gerekse 1933'te başlayan iktidarları boyunca, paganizmi savunmuşlar ve Alman toplumunu Hıristiyanlıktan koparark, pagan inançlara geri döndürmeye çalışmışlardır.

Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, henüz 20'li yıllarda, Hıristiyanlığın Hitler önderliğinde kurulacak yeni Alman Krallığı (III. Reich) için gerekli olan ruhsal enerjiyi sağlayamadığını, bu nedenle Alman ırkının antik pagan dinine geri dönmesi gerektiğini açık açık savunmuştur. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde kiliselerdeki dini semboller yerine gamalı haçlar, Hitler'in *Kavgam* adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsemiş, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek, söz konusu yeni Alman dini teorisini tam olarak uygulamaya geçirmemiştir.30

Ancak Nazi rejimi sırasında yine de önemli neo-Paganizm uygulamaları yaşanacaktır. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden bir süre sonra, Hıristiyanlıktaki kutsal günler ve bayramlar yok olmuş ve yerlerine batıl pagan dininin sözde kutsal günleri konmuştur. Evlilik törenlerinde "Yer Ana" ya da "Gök Baba" gibi hayali pagan tanrılarına seslenilir olmuştur. 1935 yılında okullarda öğrencilere Hıristiyan duaları yaptırılması yasaklanmış, ardından Hıristiyanlıkla ilgili derslerin tamamı kaldırılmıştır.

Nazilerin pagan ideolojilerini (ve sapkın eşcinsel eğilimlerini) konu alan *The Pink Swastika* (Pembe Gamalı Haç) adlı kitapta belirtildiği gibi, **"Helenistik (Yunan) paganizminin yeniden doğuşu, Nazi kimliğinin çok temel bir özelliğidir."**31 Aynı kitapta, Nazi kimliğinin temelini oluşturan bu paganist hareketin içinde, sapkın eşcinsel bir eğilimin yer aldığı da vurgulanmaktadır. Kitapta, Nazilerin putperest Yunan kültürüne olan bağlılıkları hakkında ise ilginç bir örnek verilmektedir:

Almanya'daki Nietzscheci faşizmi halka yayan "entellektüeller" kimlerdi? Bunlardan biri, o dönemde Almanya'nın en popüler şairlerinden biri olan ve erkek çocuklarına karşı sapıkça cinsel eğilimleri olduğu bilinen Stefan George idi. **George ve taraftarları, Griechendeutschen (Helenistik Almanlar) kavramını gündeme getirmişlerdi...** George, 1928'de yayınlanan *Das neue Reich (Yeni Krallık)* adlı kitabında ise, **Almanya'nın yeni bir Yunan devleti haline geleceğini** iddia etmişti. Hitler iktidara geldikten sonra Stefan George'u Nazi Edebiyat Akademisi'nin başkanlığına atadı.32

Nazi iktidarı sırasında, pagan kültürünün yeniden uyandırılmasına yönelik pek çok uygulama devreye sokulmuştur. Öğrencilere okullarda sözde "Hıristiyanlık öncesindeki şanlı Alman tarihi" öğretilmiş, Nazi Almanyası'nın dört bir yanında pagan kültürden miras kalan çeşitli ayinler ve törenler düzenlenmiştir. Gerçekte Nazilerin bütün toplantı ve törenleri klasik bir pagan ayini şeklindedir. Yanan meşalelerin gölgesi altında, şiddet ve nefret dolu sloganlarla yapılan, Wagner'in pagan müziğiyle desteklenen Nazi gösterileri, binlerce yıl önce pagan tapınaklarında ve sunaklarında yapılan sapık törenlerden farksız gibidir.

Naziler paganizmi uyandırmak için sanatı da kullanmışlardır. Nazi iktidarından sonra sanatta eski Yunan kavramları ve sembolleri ezici bir ağırlık kazanmış, Aryan ırkının güçlü erkek ve kadınlarını gösteren pek çok heykel, eski

Yunan'daki sözde tanrı heykellerine benzetilerek yapılmıştır. Hitler, heykellerini diktirdiği bu sözde "üstün insanları" öjeni yöntemlerini devreye sokarak türeteceğini ve bunlarla tüm dünyaya hakim olup, eski Yunan'daki Sparta modelinde zalim ve gaddar bir "dünya krallığı" kuracağını hayal etmiştir. Nazi Almanyası için kullanılan "III. Reich" (Üçüncü Krallık) deyimi, bu rüyanın ifadesidir. (Tarihte daha önce kurulan iki büyük Alman krallığının ardından, Hitler üçüncü ve en büyük olanını kurmaya girişmiştir.) Ve bu hayaller sonucunda, dünya daha önce hiç görmediği kadar kanlı bir savaşın, tam 55 milyon insanı öldüren II. Dünya Savaşı'nın içine düşmüştür.

Bir sonraki bölümde, faşizmin hangi şartlar altında iktidarı ele geçirdiğini ve geçirdikten sonra neler yaptığını inceleyeceğiz.

20. YÜZYIL FAŞİZMİNİN ANALİZİ

Bir önceki bölümde faşizmin kültürel kökenlerini inceledik, bu ideolojinin eski pagan hurafelerin canlandırılmasıyla doğduğunu ve Darwinizm'den destek bulduğunu ele aldık. Bu bilgiler, 20. yüzyılda ortaya çıkan faşist ideologların ve faşist hareketlerin kökenini anlamak bakımından çok önemlidir. Ancak bir de bu hareketlerin 20. yüzyılın ilk yarısında nasıl olup da pek çok ülkede iktidarı ele geçirebildiğini, iktidarda hangi yöntemleri kullandığını ve nasıl bir kabus oluşturduğunu incelemek gerekir.

Bilindiği gibi, 20. yüzyılın ilk faşist rejimini İtalya'da Benitto Mussolini kurmuştur. Onu Hitler Almanyası ve Franco İspanyası takip etmiş, böylece Avrupa I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından faşist ideolojiyle yüz yüze gelmiştir. 1930'lu yıllarda faşizm popüler bir siyasi ideoloji haline gelmiş, pek çok ülkede irili ufaklı faşist partiler kurulmuş, faşistler Avusturya ve Polonya'da da iktidarı ele geçirmiş, böylece tüm Avrupa bu akımdan etkilenmiştir.

Faşizmin en belirgin örneklerinin yaşandığı Avrupa ile Latin Amerika ülkelerinde ve bir Uzak Doğu ülkesi olan Japonya'da bu ideolojinin filizlendiği şartlar incelendiğinde, büyük benzerliklerle karşılaşılır. Faşizm, genelde ülkenin içinde bulunduğu kaos ve istikrarsızlıktan faydalanılarak halka kabul ettirilmiş, kurtarıcı bir ideoloji ve sistem gibi tanıtılmıştır. Faşist iktidarın kurulmasından sonra ise, halk hem baskı ve korkuyla, hem de beyin yıkama yöntemleriyle kontrol altında tutulmuştur.

Faşizmin Yeşerdiği Zemin: Toplumsal Bunalımlar

I. Dünya Savaşı'nın ardından kurulan faşist devletlerde, faşizm öncesi toplumsal ve psikolojik zemin çok büyük benzerlikler göstermektedir. Çoğu yerde ülkeler savaştan yenik ve harap çıkmanın getirdiği eziklik ve yıpranmış ruh hali içindedirler. İnsanlar eşlerini, çocuklarını, yakınlarını ve sevdiklerini savaş nedeniyle kaybetmişlerdir. Buna ekonomik koşulların bozukluğu, siyasi istikrarsızlık ve ülkenin içinde bulunduğu çözümsüz ruh hali eklenmiştir. İnsanlar maddi buhran içindedirler, ülkenin problemleriyle ilgili olarak siyasi partiler çaresizdir ve üstelik kendi içlerinde çekişmektedirler.

Örneğin İtalyan faşizminin iktidara gelişini kolaylaştıran en önemli faktör, I. Dünya Savaşı sonrası ülke halkının karşı karşıya kaldığı sefaletti: Savaş sonucunda 600.000'den fazla insan ölmüştü. Yarım milyon kadar insan sakat kalmıştı, ekonomik bunalım ve işsizlik vardı. Nüfusun çoğunluğunu dullar ve yetimler oluşturur hale gelmişti. Savaş İtalyanlara büyük kayıplara mal olmuş, ama sonuçta hedeflerinin çok azına ulaşabilmişlerdi. Bundan başka savaştan bitkin ve yorgun çıkmış birçok halkta olduğu gibi, İtalyan halkı arasında da görkemli zaferlere ve şatafatlı günlere özlem duyuluyordu.

Bu psikoloji aslında 19. yüzyılın sonlarından itibaren iyice güçlenmeye başlamıştı. Geçmiş çağlardaki büyük İtalya (yani Roma İmparatorluğu) hasretle anılıyor ve eski Roma toprakları üzerinde hak iddia ediliyordu. Ayrıca dünya üzerinde söz sahibi olan büyük ülkelere karşı da rekabet hissi duyuluyor ve İtalya'nın da onlarla eşit düzeye gelmesi ya da diğer bir deyimle "layık olduğu yere" çıkması umuluyordu. Bu düşünceler içinde duygusal bir yapıya giren

İtalyanlar Fransa, İngiltere ve Almanya gibi büyük devletlerle aynı güce ulaşmayı bekliyorlardı.
Almanya'da Nazizm'in yerleşmesinde de sosyal, politik ve ekonomik bunalımlar başrolü oynadı. I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmış Almanya'da, yenilginin getirdiği hayal kırıklığına işsizlik ve mali kriz de eklendi. Enflasyon dünya tarihinde eşine az rastlanan bir rakama fırladı. Küçük çocuklar, milyonlarca Marklık destelerle oyun oynuyorlardı, çünkü değeri her saat düşen para işe yaramaz bir kağıt haline geliyordu. Almanlar kırılan onurlarını tamir etmek ve tekrar normal standartta bir hayat sürmek istiyorlardı. Nazizm bu vaatle ortaya çıkacak ve destek toplayacaktı.
İspanya'daki faşizm öncesi zemin de diğerleriyle büyük benzerlikler gösteriyordu. 19. yüzyılın başlarında İspanya'nın, Amerika'nın her iki yakasındaki sömürgelerini kaybetmesi ülkede büyük bir moral bozukluğuna yol açmıştı. 20. yüzyılın başlarında ise İspanya yarı çökmüş bir devlet konumundaydı. Ekonomisi bitip tükenmişti, soylulara tanınan ayrıcalıklar ülkede büyük haksızlıklara yol açıyordu. İspanyol halkı da geçmişteki büyük ve güçlü İspanya'ya büyük özlem duyuyordu.
Faşizmin önemli ölçüde etkin olduğu diğer bir ülke de Japonya'dır. Faşizm öncesinde Japon gençleri arasında Marksist fikirlerin yaygınlaşması üst tabakada büyük bir huzursuzluk meydana getirmişti. Ancak bu yıkıcı ideolojiden korunmanın ve kurtulmanın yollarını kestiremiyorlardı. Öte yandan geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olan bu millet için sosyal alanda meydana gelen bu değişimler ürküntü vericiydi. Aile bağları gevşemiş, boşanmalar artmış, yaşlılara saygı gösterilmez olmuş, örf ve adetler bir kenara atılmış, bireyciliğe karşı bir eğilim belirmiş, gençler arasında dejenerasyon büyük boyutlara ulaşmıştı. Buna bağlı olarak intihar oranlarında da artış göze çarpmaktaydı. Bu haliyle toplumsal yapının geleceği hiç de parlak gözükmüyordu. Bütün bunlar toplumda geriye dönük bir özlem yarattı. Geçmişte yaşanan şaşaalı günlere duyulan özlem ya da geçmişi canlandırma çabası, faşist sistemlere geçişte halkın düştüğü ilk tuzak oluyordu.
Bu arada o sıralar dünyayı tehdit eden komünizm tehlikesini de göz ardı etmemek gerekir. Pek çok ülke belki böylesine acımasız, kanlı ve baskıcı bir ideolojiye esir olmamak için "kötünün iyisi" sandıkları bir rejim olan faşizme boyun eğmiş, böylece bir tehlikeden kaçarken bir diğerine yakalanmışlardır.

Faşizmin Kolay Hedefleri: Cahil Kitleler

Faşizme yol açan diğer bir etken, kitlelerin cehaletidir. Avrupa'yı kasıp kavuran 1. Dünya Savaşı'yla birlikte eğitimde de büyük bir gerileme yaşanmış, pek çok eğitimli genç insan savaş alanlarında ölmüştür. Bu, toplumun genel kültür düzeyini düşürmüştür. İşte genelde faşizme destek verenler, onun adına mücadele edenler ve onun saldırgan politikalarına alet olanlar bu cahil insanlardır. Çünkü faşizmin temel fikri dayanakları (yani ırkçılık, romantik milliyetçilik, şovenizm, hayalperestlik vs.) ancak cahil insanlar tarafından geniş çapta kabul görebilecek olan, son derece sığ ve basit söylemlere dayanır.
Kendilerini her yönden çıkmazda gören ve basit bir çözüm arayan bu kitleler, adeta "can simidi" bulmuşçasına faşist liderlere sarılmışlardır. Eric Hoffer *"Kesin İnançlılar"* isimli kitabında şöyle bir tespitte bulunur:
Kişilerin büyük düzen değişikliği hareketlerine koşup dalmaları için iyice hoşnutsuz olmaları, fakat aşırı yoksulluk içinde bulunmamaları gerekir. Ve

ayrıca güçlü bir öğretiye, yanılmaz bir öndere veya yeni bir teknik üstünlüğe sahip olmak yoluyla yenilmez güç kaynağı kapılarının kendilerine açılacağına inanmış olmaları gerekir. Aynı zamanda geleceğe ait vaatler ve imkanlar hakkında abartılmış bir inanca sahip olmaları gerekir. Ve sonuç olarak giriştikleri büyük hamlenin başarılmasında karşılaşılacak güçlüklerden habersiz olmaları gerekir.33

Faşizm öncesi koşullar incelendiğinde gerçekten de halkların bu psikolojiye sahip olduğu görülür.

Faşistlerin İktidarı Ele Geçirme Yöntemleri

Faşizm ilk başarısını İtalya'da kazandı. İtalya'daki toplumsal gerilimi ve sistem arayışını fırsat bilen Mussolini, savaşın bitmesinden sonra eski askerleri, işsizleri ve üniversite öğrencilerini biraraya topladı. Önderliğini yaptığı faşist grup Roma'nın eski şaşaalı devirlerini geri getirme sloganıyla kendini tanıtıyordu. Mussolini, yandaşlarını **"Kara Gömlekliler"** olarak bilinen yarı-askeri bir yapı içinde örgütledi. Kara Gömleklilerin yöntemleri şiddete dayalıydı. Rakip, gördükleri gruplara karşı sokak saldırıları düzenlemeye başladılar. Roma usulü selam tarzlarıyla, şarkılarıyla, üniformalarıyla, slogan ve resmi geçitlerle cahil ve umutsuz halk üzerinde duygusal bir heyecan meydana getirdiler.

29 Ekim 1922'de faşistler, altı generalin komutası altında 50 bin faşist milisle yürüyerek Roma'ya girdiler. Kral, karşısındaki gücün zor ve baskıyla neler yapabileceğini ve onlara karşı koymasının mümkün olmadığını bildiği için, hükümeti kurmak üzere Mussolini'yi çağırdı. Bunu takip eden gelişmeler neticesinde İtalyan faşistleri idareyi ellerine aldılar. Mussolini, bir süre sonra diğer bütün siyasi partileri kapattırdı. Muhalefet liderlerinin bir kısmı yurt dışına çıktı, bir kısmı da hapse atıldı.

Hitler de benzeri yöntemlerle iktidara geldi. Nazi hareketi 1920'lerin başında doğmuş ve henüz o yıllarda ünlü Birahane Darbesi girişimiyle ilk şiddet hareketini gerçekleştirmişti. (Hitler 8 Kasım 1923'te tam bir çeteyi andıran birlik askerleri ve 600 SA askeriyle birlikte Bavyera Devlet Komiseri Gustav Kahr'ın konuşma yaptığı Münih Şehir Birahanesi'ndeki toplantıyı bastı. Hitler toplantının ortasında, büyük bir hışımla içeri girerek salonu işgal etti, tavana ateş ederek milli devrim ilan ettiğini söyledi. Ancak bu darbe başarılı olmadı, Hitler tutuklandı ve 9 aylık sürgün hayatı yaşadı.) Daha sonraki yıllarda Naziler rakiplerine karşı korku salarak, Yahudi düşmanlığını körükleyerek güçlendiler. Sonunda Nazi partisi parlamentonun önemli partilerinden biri haline geldi. Tabi bunu yaparken Naziler aynen İtalyan Faşist Partisi'nin yaptığı gibi sık sık yasa dışı yolları kullandılar. 30 Ocak 1933 günü Hitler şansölyeliğe (başbakanlığa) atandı. Atayan yaşlı Cumhurbaşkanı Hindenburg'du. Çünkü Nasyonal Sosyalist hareket tehlikeli bir biçimde kuvvetini artırıyordu. Bu durumun farkında olan Hindenburg bir iç savaşa yol açmamak için bu atamayı yaptı. Hitler, Mart ayında yeni bir seçime gitti. Bu seçimde Naziler, faşist iktidarların tümünün yaptığı gibi korkutma, sindirme ve hile yollarına başvurdular.

Böylece hem yürütme, hem de yasama gücü Hitler'in eline geçmiş oldu. Ancak kısa bir süre sonra Hitler'in yetkileri daha da artacaktı. Nitekim 1934 Ağustosu'nda Hindenburg'un ölümü üzerine, Cumhurbaşkanlığı ve şansölyelik makamları birleştirildi. Ve her ikisini de Hitler üzerine aldı. Hitler, Mussolini'nin izlediği siyaseti takip ediyordu. Güç kullanmasının yanı sıra her türlü antidemokratik yönteme de başvurabiliyordu. Örneğin bütün muhalefet

partilerini kapattı, sendikaları yasa dışı ilan etti, kişi özgürlüklerini ise tamamıyla ortadan kaldırdı. Üniversite hocalarının dahi Hitler'e bağlılık yemini etmesi gerekiyordu. Nazi baskısı yaşamın her sahasına girdi.
Franco ise İspanya'da kanlı bir iç savaşın ardından iktidara geldi. Hitler ve Mussolini tarafından desteklenen Franco'nun orduları, uzun ve acımasız bir savaş sonucunda karşıtları olan komünistleri yenerek İspanya'ya hakim oldular. Ardından Franco son derece baskıcı bir rejim kurdu ve ülkeyi 1975 yılına kadar "demir yumruk" politikasıyla yönetti.

Faşistlerin Beyin Yıkama Yöntemleri

Gerek İtalyan faşizminde gerekse Nazi Almanyası'nda dikkat çeken belirgin bir özellik vardır: Faşizm, toplumun beynini yıkamayı amaçlayan bir sistemdir. Bunun iki temel yöntemi ise eğitim ve propagandadır.
Adolf Hitler, kitabı *Kavgam*'da "Propaganda güçlü bir silahtır ve hizmet ettiği amaca oranla değerlendirilir. Amaç Alman milletinin hayat için mücadelesi olunca da en korkunç silahlar en insani silah haline gelir. Propaganda hitap ettiği zümrede en dar kafalıların dahi anlayabilecekleri bir seviyede olmalıdır"34 diyordu.
Gerçekten de Hitler propaganda silahını etkili biçimde kullandı. Örneğin ünlü yönetmen Leni Riefenstahl'a Nazi propagandası ile ilgili bir film yaptırıldı (*Olympia*). Hitler'in adeta bir kutsal kişi olarak sembolize edildiği bir önceki Leni Riefenstahl filmi *"Triumph of the Will"* de etkili bir propaganda malzemesiydi. Tüm bu filmlerde, Nazilerin pagan ideolojisi övülüyor ve topluma empoze ediliyordu. Olympia, Eski Yunan'daki pagan kültür merkezlerinden biriydi. Hayali Yunan tanrısı Zeus'un ünlü heykelinin de bulunduğu kent, Nazizm'in pagan ideolojisinin iyi bir sembolüydü.
Yalnızca Hitler değil bütün faşistler propaganda silahını ustaca kullandılar ve halkı yönlendirmeyi başardılar. Mussolini '**Modern insan, kandırılmaya son derece elverişli bir yaratıktır**'35 derken aslında kullandığı yöntemi açıkça belirtmiş oluyordu.

Karşıt Fikirlerin Baskıyla Yok Edilmesi

Faşizmin toplumun beynini yıkama çabasının ilginç bir göstergesi, Nazi Almanyası'nda görülen toplu kitap yakma törenleridir.
Bu törenlerin ilki 10 Mayıs 1933 tarihinde gerçekleşti. Daha önceden dünyanın en iyileri olarak bilinen Alman üniversite öğrencileri Berlin ve Almanya'nın diğer şehirlerinde toplanıp **"Alman olmayan" fikirlerle dolu kitapları yaktılar.** Binlerce kitabı, çevresinde Nazi selamı vererek, Nazi marş ve şarkıları söyleyerek ateşe attılar.
Nazi propaganda sorumlusu Joseph Goebbels Berlin'de öğrencilere yaptığı konuşmasında şunları söylemişti:
"... Alman devriminin ani saldırısı yine Almanların çizdiği yöndeki yolu aydınlatmıştır. Gelecekteki Alman vatandaşı sadece kitapların adamı olmayacak, fakat karakter adamı olacak. Biz sizi bu sona hazırlamak için eğitmek istiyoruz. Genç bir insan olarak, acımasız bakışla yüzleşmek için gereken cesarete sahip olmak, ölüm korkusunun üstesinden gelmek ve ölüm için saygıyı yeniden kazanmak. İşte bunlar bu genç neslin görevleridir. Ve böylece gecenin bu saatinde geçmişin kötü ruhunu yakmada başarılı olursunuz. Bu

güçlü, büyük ve sembolik bir eylemdir. Bu eylem, sayacaklarımı dünyanın önünde herkesin öğrenmesi için belgelenmelidir. Burada Kasım (Demokratik) Cumhuriyeti'nin entelektüel kuruluşu batmaktadır, fakat bu kalıntıdan çıkacak yeni bir ruh zaferle yükselecektir..."
(http://www.historyplace.com/worldwar2/ holocaust/h-bookburn.htm)
Kitap yakmak faşist yönetimlerin en belirgin özelliklerinin bir göstergesidir: Faşist devlet sadece kendi ideolojisinin öğrenilmesine izin verir. Bunun dışında hiçbir insan herhangi bir başka fikre sahip olmamalıdır. Bu fikrinden dolayı ya cezalandırılır ya kitabı yakılır ya da kendisi bir şekilde susturulur. Her birey sadece devletin ideolojisine hizmet eden bir araç olarak görülür. Bu ideolojiyi benimsemeyenlere ise zor ve baskı yoluyla istenilenler yaptırılmaktadır.
Bu nedenle eğitim sistemi de tamamen faşist devletin ideolojisine yönelik olarak kurulmuştur. Nasyonal sosyalizmin temel ilkelerinin 20. maddesinde tüm eğitim sisteminin değiştirilmesi yer alıyordu. Bu değişim elbette faşizm yönündeydi. Daha ilkokul çağlarından itibaren çocuklar her türlü ahlaki değerden, insani duygulardan uzak, sevgi ve merhametten yoksun olarak duygusuz bir biçimde yetiştiriliyorlardı. Güçlü olanın her zaman haklı olduğu prensibiyle eğitiliyor, kaba kuvvetin hedefe ulaşmak için şart olduğuna inandırılıyorlardı. 10-18 yaşındaki Alman çocuklarına hitap eden kurum ise **"Hitler Jugend"** yani Hitler Gençliği idi. Hitler Jugend'e katılanların hepsinden sosyal hayatlarında çok dikkatli olmaları ve Nazi karşıtlarını ispiyon etmeleri isteniyordu. Aralarından anne-babalarını ihbar edenler bile çıkıyordu. Hitlerjugend (Hitler Gençliği) giderek büyüdü ve 1935'te tüm genç nüfusun %60'ını bünyesinde barındırır hale geldi.
Yine faşist rejimlerin uyguladıkları ortak taktiklerden biri de halkı ve de özellikle gençleri eğitimde aldatıcı bir politikayla yönlendirmeleriydi. Toplumdan **gerçek tarihi gizliyor, bunun yerine kendileri tarafından düzenlenmiş hayali bir tarih öğretiyorlardı.** Bundaki amaç ise halkı faşist idealler etrafında birleştirebilmek ve onları faşist politikalar konusunda şevklendirecek, faşizme daha da bağlanmalarını sağlayacak bir kültür oluşturmaktı. Öğrenim kademelerinde gerek tarih gerekse felsefe tamamen faşist devlet tarafından düzenleniyordu. Beyinler sezdirilmeden faşist ideoloji ile yıkanıyor, bunun dışındaki tüm fikirlere sansür uygulanıyordu.

Faşizmin Putları: Kutsal Görülen Liderler

Faşizmde en önemli unsur faşist liderdir ve her konuda en çok onun adı ön plana çıkar. Hitler, Mussolini veya Franco rejimleri bunun en açık örneğidir. Bu diktatörler için kullanılan "Führer", "Duce" ve "Caudillo" gibi sıfatlar, "yanılmaz lider" anlamına gelmektedir. Nitekim her üçü de iktidarı tamamen kendi inisiyatifleri ile yönetmiş, en yakınlarını ya da kıdemce en yüksek devlet görevlilerini dahi karar mekanizmasında etkisiz bırakmışlardır.
Faşizmde liderin karizmasının korunması ve halk tarafından da kabullenilerek güçlendirilmesi için o kişiye adeta ilahi bir güç atfedilir. Lider, tüm ülkenin ve halkın sahibi ve hatta bizzat kendisi gibi gösterilir. Hitler, şöyle demiştir: "**Ben hepinizdeyim, hepiniz bendesiniz.**"36
Buna benzer şekilde İtalya'da da Mussolini özel yetenekleri olan, seçilmiş ve görevlendirilmiş sözde üstün bir insan olarak görülmüştür. Mussolini yayınladığı emir ve bildirilere "On Emir" ismini vermişti. Ve bu "On Emir"in 8.

maddesinde yer alan, **"Duçe her zaman haklıdır"** sözü, 20'li ve 30'lu yıllarda tüm İtalya'da yankılanmış bir slogandır.37 Çocuklara faşizmi aşılamak için hazırlanan Balilla'nın temel inancı "Kutsal Papa"nın şahsında faşizme inanıyorum" diye başlar, **"Mussolini'nin dehasına iman ederim"** sözleri ile devam etmektedir.

Faşist liderlerin kutsal gösterilmesi için kullanılan yöntemlerden bir diğeri de ülkenin her yanında faşist liderin heykel ve dev posterlerinin bulunmasıydı. Bunun insanlar üzerinde büyük bir psikolojik etkisi oluyor, halk sürekli olarak faşist liderin güç ve kontrolünü üzerinde hissediyor, adeta her an onun tarafından izlendiği düşüncesine kapılıyordu. Mussolini'nin resmi propaganda servisi, basına ne zaman hangi fotoğrafın basılacağını, hangi sayfada, hangi düzende ve hangi boyutlarda yayınlanacağını da bildirirdi. Bu resimlerde "Duçe", halkın karşısında gösterişli fotoğraflarla çıkardı; kılıcını savururken, harman yerinde ekonomik gelişmeyi vurgularken, genç faşistlere seslenirken, yorulmak bilmeyen bir işçi veya bir sporcu olarak... Tüm bu yayınlarda Mussolini her şeyin en iyisini yapan bir insan olarak tanıtılıyordu. Uçak kullanırken, atla engelleri aşarken, yüzerken, Alpler'de kayarken, eskrim yaparken, paraşütçü kıyafetiyle vs. resimleri gazete sayfalarını süslüyordu.

Mussolini'ye atfedilen bu sözde erişilmez üstün insan havasının sonucunda, eski arkadaşları dahi onu gördükleri zaman artık "hazır ol"a geçiyorlardı. Mussolini bu yolla kendi egoizmini de tatmin ediyordu. Yanına giren eski arkadaşlarına dahi "oturun" demez, onları uzun süre ayakta bekletirdi.

Faşist lideri adeta insanüstü göstermeye yönelik propaganda yöntemleri, Mussolini ve Hitler döneminde görüldüğü gibi, bugün çağdaş faşistler tarafından da kullanılmaktadır. Irak'ın faşist diktatörü **Saddam Hüseyin** bunun bir örneğidir. Faşist Irak'ta sokaklar ve caddeler yıllardır Saddam'ın dev posterleri ile donatılmaktadır. Bu dev posterlerde Saddam hep farklı kimliklerle insanların karşısına çıkmaktadır; kırlık alanlarda bir çiftçi, fabrikalarda işçi, kışlada asker olarak "halkına" varlığını hissettirmekte, "her şeyi gören ve bilen" bir varlık izlenimi vermeye çalışmakta, bir başka deyişle kendisini kutsal göstermeye çabalamaktadır.

Faşist Duygusallık

Faşizm kuşkusuz sadece liderden ve lider etrafında örgütlenen faşist partilerden ibaret değildir. Gerek Nazi Almanyası'nda gerekse İtalya'da, rejimlerin ardında büyük bir halk desteği olmuştur. Bu destek ise, faşist rejim tarafından çeşitli yöntemlerle üretilmiştir. Faşist rejimler, halklarını sadece baskıyla susturan "otoriter" rejimler değil, aynı zamanda onları belirli bir amaç uğrunda motive eden "totaliter" rejimlerdir.

Bu totaliter sistemde kitleleri faşist ideolojinin etrafında toplayan en önemli unsur ise "aşırı duygusallık"tır. Çevrelerindeki ve tarihteki kavram ve olayları akılcılıktan son derece uzak bir biçimde, duygusal olarak değerlendiren insanlar, çok kolay yönlendirilir, provoke edilebilir ve suç işleyebilir yapıdadırlar. Bu kişiler şayet kendilerinden istenen zalimce eylemlerin "kendi ırklarının üstünlüğü" gibi sözde kutsal bir amaç için olduğuna ikna edilirlerse, her şeyi yapabilirler. Bunun farkında olan faşist rejim, kitlelerin duygusal bir coşku ve ajitasyon içinde tutulmasına gayret eder. Ortaya birtakım sözde kutsal değerler koyar ve onlara bu değerler uğruna insanın canını feda etmesinin,

başka insanları aşağılamasının, işkenceye uğratmasının ve öldürmesinin gerekliliğini telkin eder.
Bu nedenle faşist rejimlerde kitlesel gösteri, yürüyüş, toplantı ve törenlere büyük önem verilmiştir. Hedef, sürü halinde tek tip bir topluluk oluşturmak ve bu topluluğa hükmetmektir. Semboller, heykeller, anma günleri, bayraklar, flamalar, üniformalar gibi unsurlarla insanlar hak dinden uzaklaştırılır ve bu duygusal coşkular onlara adeta din gibi yaşatılır. Sanki İlahi bir güce ibadet eder gibi, bu insanlar büyük bir heyecan ve coşku ile faşist yanılgıya kendilerini adarlar. Oysa bu, büyük bir aldatmacadan ibarettir, ancak faşizmin sapkın telkinlerine aldanan kişiler, yürütülen propaganda nedeniyle içinde düştükleri durumu anlayamazlar.
Yazılan, haykırılan, defalarca tekrarlanan sloganlar, çığlıklar, marşlar, selamlar faşist ayinlerin önemli bir bölümünü oluşturur.
Faşist güruhlar akılcı düşünce ve davranıştan kesinlikle uzaktırlar. Ortada çeşitli sloganlarla şarkılarla veya şiirlerle coşturulmuş, aklı kapanmış bir güruh vardır. Geçmişteki mitoloji veya efsane kahramanlarıyla kendilerini ve liderlerini özdeşleştirmeleri sağlanan bu kitleler, katliamlarını da yine bu yapay olarak oluşturulmuş "kahramanlık" duygularıyla yaparlar. Hatta bir gün gelip de kendilerinden hesabı sorulduğunda bunu milletleri için yaptıklarını ve aslında kendilerinin birer milli kahraman olduklarını söylerler. Hitler ve Mussolini'nin ardından gidenlerin hepsi aynı hipnozun etkisi altında davranmışlar, katliamlarını bu yapay coşku hali içinde gerçekleştirmişlerdir.
Faşizmde, bir insanın devletine, milletine ve vatanına olan meşru sevgisi tehlikeli bir duygusallığa, akılsız bir gözü karalığa dönüştürülmekte ve kitlelere bu duygular kullanılarak cinayet işletilmektedir. (Bkz. *Şeytanın Bir Silahı: Romantizm*, Harun Yahya) Dolayısıyla, **ılımlı ve akılcı milliyetçilik ile, faşizmin ırkçı ve saldırgan milliyetçilik anlayışını çok iyi ayırt etmek gerekir.**
Bunun en güzel örneği Türkiye Cumhuriyeti Devletinin anayasasında belirtilen milliyetçilik anlayışıdır. Atatürk'ün tarif ettiği bu milliyetçilik anlayışında ırkçılık kesinlikle yoktur. Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde yaşayan her fert, dil, renk, ırk ayrımı yapılmaksızın Türk Milleti'nin bir üyesidir. (Atatürk'ün "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözüyle özetlediği bu milliyetçilik tanımı son derece akılcı ve isabetlidir. Çünkü Türkiye'de farklı etnik gruplar bir arada yaşamaktadır. Bu kişilerin her biri Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır ve herkesle aynı hak ve özgürlüklere sahiptir. Atatürk milliyetçiliği, Nazizm gibi bir milleti ırksal kökenlerine göre kamplara ayıran çarpık bir milliyetçilik değil, aksine farklı etnik kökenleri uyum içinde birleştiren doğru bir milliyetçiliktir.)

Faşizmin Sahte Kutsal Değerleri

Faşizm, İlahi dinleri ortadan kaldırarak onların yerine batıl pagan inançları getirmek isteyen sahte bir dindir. Bu sahte dinin de doğal olarak sahte kutsal değerleri vardır. Örneğin Naziler **"Kan ve Toprak"** (*Blut und Boden*) sloganını sürekli olarak kullanmış ve bu iki kavramı kutsal birer simge haline getirmeye çalışmışlardır. Bunun için özel ayinler düzenlenmiştir. Örneğin Hitler'in 1923 yılındaki başarısız darbe girişimi sırasında yaralanan Nazilerin kanlarıyla ıslanmış olan bir parti bayrağı, adeta bir puta dönüştürülmüştür. **"Kan Bayrağı"** (*Blutfahne*) adı verilen bu bayrak olduğu gibi muhafaza edilmiş ve

her Nazi töreninde en kutsal sembol olmuştur. Hatta Nazi partisinin on binlerce yeni bayrağı *Blutfahne*'ye sürülmüş ve ondaki "sözde kutsal" gücün böylece bu yeni bayraklara da geçtiği düşünülmüştür.38
Faşizmin bir diğer temel özelliği olan şiddet ve savaş da yine kutsal bir değer olarak gösterilmek istenen pagan kavramlardır. İlahi dinlerde hedef şiddetten ve savaştan arındırılmış bir toplum ve dünya meydana getirmektir. Oysa faşizmde savaş başlı başına bir değerdir. Bir kabilenin, ırkın ya da halkın, şerefini ve gücünü yaptığı savaşlardan ve verdiği ölülerden aldığına inanılır. Bu batıl inanç, doğal olarak yeni savaşlar açılmasını, yeni kanlar dökülmesini gerektirir. Böylece faşizm adeta bir "kan dökme kuyusu" gibi sürekli yeni vahşetlere hazırlık yapar.

Faşist Devletin Hayali Düşmanları

Faşizm içi son derece boş olan bir ideolojidir ve ayakta kalmak için daimi bir ajitasyon ortamına ihtiyaç duyar. "İç ve dış düşmanlar" efsanesi, faşist devleti halkının gözünde güçlendiren en önemli faktördür. Her faşist devlet hayali düşmanlar oluşturur ve bu hayali düşmanlara karşı topyekün savaş ilan eder. Yayın organlarında bu düşmana karşı alınan zaferler her gün ilan edilerek diktatörlük güçlendirilir. Ve "halkı bu büyük tehlikelerden korumak için muhaliflere karşı sert ve acımasız olunmalıdır" telkini verilir. Sürekli bir "biz ve onlar" felsefesi ile halkın hayali düşmanlara karşı faşist yönetime kenetlenmesi sağlanır. Bu şekilde hukukun çiğnenmesine, insan haklarının ihlaline ve devlet terörüne gerekçe bulunur. Faşizmi eleştirenler ise hemen hayali düşmanla işbirliği yapmakla suçlanırlar.
Hitler, komünizmi ve Yahudileri, Mussolini komünistleri, günümüz faşistlerinden Miloseviç ise Müslümanları bir tehlike olarak seçmiş ve bu tehlikeye karşı yapay bir birlik oluşturmuşlardır. Bu yapay tehlike, faşist devletin en büyük propaganda silahıdır. Çünkü ortada büyük bir tehlike var gibi gösterilmektedir ve halkı bu tehlikeden koruyacak olan tek "kahraman" da faşist lider olarak görülmektedir. Bu hayali senaryoya göre, yapay düşman her zaman haksızlıkla saldırır, faşist lider ise kahramanca milletini savunarak gereken cevabı verir. Faşist liderlerin, halklarına yaptıkları tüm zulme rağmen, halkın bağlılığının devam etmesinin bir nedeni de budur. Bu liderler, kendi acımasızlıklarını medyayı kullanarak ustaca bir manevra ile hayali "düşmanlara" atfetmeyi başarmaktadırlar.

Faşistlerin Paranoyası

Faşist devletin en belirgin özelliklerinden biri kendi halkına güvenmemesi ve şüpheli gördüğü herkesi öldürmeye kadar varan acımasız metodlarla saf dışı bırakmaya çalışmasıdır. Hemen her faşist düzende halkı kontrol etmeye ve muhalifleri ortadan kaldırmaya yönelik "gizli polis" örgütleri kurulur. Nazilerin ünlü Gestaposu faşist rejimin paranoyasının ne denli büyük işkence ve vahşetlere yol açtığının tarihsel bir kanıtıdır. Eric Hoffer, *Kesin İnançlılar* isimli kitabında Nazilerin halkı kontrol altında tutmak için nasıl bir "korku" politikası izlediklerini şöyle açıklar:
Nazi Partisi'nin alt kademelerindeki kişiler devamlı kontrol altında bulundurulduklarına inandırılmışlar ve devamlı korku içinde tutulmuşlardı. Komşusundan korkmak, arkadaşından korkmak ve hatta akrabalarından korkmak

bütün kitle hareketlerinde kural haline gelmiştir. Zaman zaman masum insanlar, şüphe mekanizmasının yaşatılması amacıyla itham ve feda edilirler.39
Bu vahşetin kökeni faşizmin felsefesindedir. Bu felsefede halkın başıboş bırakıldığında hem rejime ihanet edeceğine hem de yozlaşacağına inanılır. Halkı dize getirmenin yolu ise baskı kullanılmasıdır. Faşizmin ideologları arasında yer alan ve özellikle Mussolini'nin üzerinde çok etkili olan Fransız filozof **George Sorel** (1847-1922) bu düşünceyi savunanların başında gelir. Sorel toplumların doğal olarak yozlaştığını ve düzensizleştiğini savunmuştur. Ona göre şiddet uygulayarak bu çürümenin önüne geçilmeli ve böylece totaliter bir düzen kurulmalıdır.
Bu paranoyanın örneklerine mevcut Irak rejiminde de rastlanmaktadır. Saddam Hüseyin'in en yakın akrabalarını dahi "ihanet" şüphesiyle katlettirmesinin ardında yatan neden de benzer bir şüpheciliktir. Saddam 1979 yılında Cumhurbaşkanı Ahmad Hassan el Bakr'ı devirdikten sonra mensubu bulunduğu Baas partisinin yarısından çoğunu öldürtmüştü. İnsanları öldürmesindeki kriterin ise ileride aileye verebilecekleri zararları önlemek olduğunu söylüyordu. Oğlu Udey, ailedeki "hainleri" tasfiye etmekte görevlidir. Saddam'ın bizzat kurduğu suikast çetesi ile Nazi SS stili özel bir istihbarat birimi oluşturmuştur. Saddam'ın bu ekibine, Romanya'nın diktatörü Nicolai Çavuşesku'nun devrilişini ve idamını videoda göstererek, onların da böyle bir sonla karşılaşabileceklerini ve bu nedenle işi sıkı tutmaları gerektiğini hatırlattığı bilinmektedir.40

Faşizmin Şiddet Sevgisi

Faşizmin Kitle Ruhu Anlayışı isimli kitabın yazarı Wilhelm Reich, Nazilerin savaşa ve katliama bakış açılarını şöyle açıklar:
Alman savaş önderleri, insan öldürmeye yarayan sert matematik bilimini hiç durmadan deneyen ve yetkinleştiren bilim adamıdırlar. Hepsi birer matematikçi, mühendis, kimyacı gibi en karmaşık sorunları çözecek biçimde yetiştirilmişlerdir. Sanatın ya da düş gücünün hiç işi yoktur burada. Onlar için, savaş uygulamaya konmuş bir fizik bilimidir. **Alman askerinin ruhbilimsel eğitimi onu bir kafa koparıcı, deri yüzücü kılmaya yöneliktir. Uğraşı insan öldürmek olan, başka iş yapmayan** bir paralı askerdir o. Kendini, yeryüzünün en sert, en acımasız insanı olarak düşünür.41
Nazilerin oluşturdukları bu "profesyonel katiller" modeli, faşizmin ortak karakteridir. Faşistler şiddet ve vahşeti başlı başına bir amaç olarak yüceltirler. Bunda Darwinizm'i benimsemelerinin büyük bir rolü vardır. Darwinizm'in insanları birer gelişmiş hayvan gibi gösteren ve hayatın da sadece güçlülerin yaşayabildikleri bir mücadele yeri olduğunu iddia eden hurafeleri, toplumdaki ahlaki değerleri kaldırmıştır. Şefkat ve merhametin yerine kavga, intikam ve mücadele hisleri konmuş ve bu bilimsel bir zorunluluk olarak insanlara gösterilmiştir.
Faşistler sapkın inançları nedeniyle çatışmayı bir doğa yasası olarak görürken, huzur, güvenlik ve barışın da insanlığı gerilettiğine inanırlar. Mussolini 1921 tarihinde Milano'da Faşist Kültür ve Propaganda Okulu'nu açarken verdiği söylevde bunun önemine işaret etmiş ve faşizmi başarıya götürecek şeyin eylem olduğunu belirtmiştir.42 Şiddet eylemleri, yakıp yıkmalar, saldırılar, dövüşler faşistlerin moralini ayakta tutar çünkü faşistler barışa, kardeşliğe, huzura, sükunete karşıdırlar.

Bu şiddet eğiliminde faşistlerin cahil bakış açılarının da etkisi büyüktür. Bu nedenle Hitler'in ırkçı rejiminde aydınlara değil de savaşçılara gereksinim duyulmuştur.

Nazilerin şiddet eylemleri, bu amaçla özel olarak oluşturulan örgütler tarafından yürütülmüştür. Bunlardan ilki olan "SA", (*Sturmabteilung*, yani "Fırtına Birlikleri") 1920'de kurulmuş 1921'de yarı askeri bir nitelik kazanmıştı. SA'lar arasında birçok sokak serserisi bulunuyordu. Grup "Kahverengi Gömlekliler" olarak biliniyordu ve başında psikopat karakteriyle (ve eşcinsel sapkınlığıyla) tanınan Ernst Röhm vardı. SA Nazi Partisi'nin güçlenmesi adına 1920'li yıllar boyunca sayısız terör eylemi düzenledi. SA birlikleri Nazi karşıtlarına şok baskınlar yaptılar, sokak kavgaları çıkararak kan akıttılar, "tutsak" aldıkları muhaliflerine işkenceler yaptılar. Hitler SA'ların vahşetinden gurur duyuyordu. *Kavgam* adlı kitabında, SA'ların Nazi aleyhtarlarına karşı gerçekleştirdikleri "başarılı" bir saldırıyı şöyle anlatmıştı:

Hofbrauhaus'un lobisine girdiğimde saat sekize çeyrek vardı. Ve sabotaj hakkında artık hiç bir kararsızlık yaşamıyordum... Salon çok kalabalıktı... Kapıları yavaşça kapattım ve sonra da adamlarıma hazır olmaları emrini verdim. Kırk beş ya da kırk altı kişiydiler... Saldırı Bölümü'ndendiler, o günden sonra ise SA'lar olarak bilineceklerdi. Ve saldırıya başladılar. Sekiz ya da on kişilik kurt sürüleri gibi, düşmanların üzerine saldırdılar, sonra bir daha, bir daha... Beş dakika içinde her yer kanla dolmuştu...43

SA'lar saldırı kadar işkencede de uzmandılar. Berlin'deki SA karargahı Hedemannstrasse'nin dördüncü katında gizli bir SA işkence odası bulunuyordu. Bir süre sonra burası polis tarafından keşfedilmiş ve içeridekiler kurtarılmıştı. İçeriye girenlerin biri, ortamı şöyle anlatıyordu:

Bulduğumuzda kurbanlar açlıktan yarı ölmüş durumdaydılar. İtiraf ettirmek için günlerce dar dolaplarda tutuluyorlardı, "sorguya çekme, ya dövmekten ya da demir sopalarla ve kırbaçlarla aşağılanmaktan ibaretti" dedi bize. Bu yaşayan iskeletlerin bazıları pis kamışlar üzerinde iltihaplı yaralarıyla yan yana yatıyorlardı.44

SA'lar Nazilerin iktidara gelmesiyle birlikte gözden düşmeye başladılar ve onların yerine daha profesyonel ve askeri bir disipline sahip olan SS (*Schutzstaffel*, yani "Muhafız Kıtaları") örgütünün yıldızı yükseldi. Bu grup siyah gömlek giyiyordu. SS'lere katılacak gençler "ırk kıstaslarına" göre seçiliyor, Aryan ırkının belirgin özelliklerini taşımaları gerekiyordu. Waffen-SS ise SS'in askeri dalıydı. Waffen-SS bünyesinde yer alan "Totenkopf Division" yani "Kurukafa Tümeni" zalimliği ile ünlüydü ve bu tümen toplama kamplarının başına getirilmişti.

Benzer toplama kampları Mussolini tarafından da kurulmuş ve Mussolini "Temizleme Kampı"na toplattığı 35 bin kişiden 18 binini katlettirmişti. Bunun dışında İtalya'da faşist iktidar boyunca ölen, terörde öldürülen ya da faili meçhul olan pek çok insan vardı. Mussolini bir konuşmasında "Faşizm özgürlük değil, zalimin hakimiyetidir. Milletin güvencesi değil, özel çıkarların savunmasıdır. Bunu herkes bilirdi..." diyerek faşizmin zalimliğini itiraf etmiştir.45

Vahşet eylemlerine Franco örneğinde de rastlamak mümkündü. Franco daha savaşın başlarında acımasız yöntemleriyle dikkat çekmişti. Örneğin Madrid'in kuzeyindeki küçük bir dağ köyünde 31 köylü Halk Cephesi'ne oy verdikleri için tutuklandılar. Sorgudan sonra bunlardan 13 kişi bir kamyonla köyün dışına çıkarıldılar ve yol kenarında öldürüldüler. Seville yakınlarında 11.000 nüfuslu bir kasaba olan Loro del Rio'da faşistler bir kasabaya girdiklerinde 300'den

fazla kişiyi öldürdüler. Baskı şehirlerde çok daha şiddetliydi. Öyle ki, bugüne kadar öldürülenlerin kesin sayısı bilinmemektedir.46 Franco kendi halkından yüz binlerce insanı, üstelik yaşlı, çocuk, kadın diye ayırt etmeksizin katlettirmişti. Gönüllülerle birlikte her iki cepheden yaklaşık bir milyon insan için bu savaşın bedeli ölümdü. *Franco Kimdir? Falanjizm Nedir?* isimli kitapta bu durum şöyle tarif edilmiştir:

"Binlerce insana işkence ediliyor, yakınlarını teslim etmekten kaçınan kadınlar baş aşağıya asılıyor, çocuklar kurşuna diziliyor, bunların işkencelerine tanıklık eden anneler, bu durumda çılgına dönüyorlardı..."47

Franco İspanya'yı çok büyük bir iç savaşa sürükledi. Kardeşi kardeşe, babayı oğula düşürdü. Bu iç savaş boyunca günde ortalama 500 kişi öldü. Şiddet olaylarının, vahşi katliamların, toplu işkencelerin ve insanlık dışı cinayetlerin ardı arkası kesilmedi. İspanya iç savaşı, arkasında yaklaşık 600.000 ölü bıraktı.

Hitler ve Mussolini İspanya'yı tıpkı bir laboratuvar gibi, silahları ve askerleri için bir deneme alanı olarak kullandılar.48 Bunun en çarpıcı örneği Franco'nun yardımlarına karşılık olarak Hitler'e hediye ettiği kasaba idi. 5 Mayıs 1937 sabahı, Guernica kasabasının halkı, Nazi teknolojisinin ürettiği dev bombardıman uçaklarıyla yerle bir edildi. Küçük kasaba, Franco tarafından Nazi uçaklarının deneyine terk edilmişti.49

Faşizmin İşgalci Politikası

Faşizmin olmazsa olmaz şartlarından biri de diğer ülkelerin topraklarını ele geçirerek yayılma siyasetidir. Bu işgalci siyasetin altında yatan ana sebep ise ırkçılık ve Darwinizm'in bir mirası olan **"ırklar arası yaşam mücadelesi"** kavramıdır. Faşistler millet olarak gelişebilmeleri için daha zayıf olan diğer milletleri istila etmeleri ve onları yenerek büyümeleri gerektiğine inanırlar.

Faşist felsefeye göre insan ancak savaşarak gelişebilir. Bu nedenle **"militarizm"** yani **"savaşçılık"** faşizmin en belirgin özelliğidir. Bu savaşçı ruhu körüklemek için faşist partiler kullandıkları üniformalarla ve yaptıkları gösterişli geçit törenleriyle halkı etkilemeye çalışırlar. Mussolini'nin kendi ifadesine göre; **"Faşizm devamlı barışın zararlı olduğuna inanmıştır. İnsan gücünü en yüksek düzeyine çıkaran etken savaştır."50**

Mussolini, barışa olan karşıtlığını bir başka konuşmasında şöyle ifade etmiştir: **"Faşizm bütün dünyanın birbirleriyle kucaklaşmasını reddeder."51**

Bu ideoloji uğruna Mussolini hem kendi halkına hem de işgal ettiği ülkelerin insanlarına büyük acılar yaşatmıştır. "Roma İmparatorluğunu diriltmek" hayalleri içinde 1935 yılında Habeşistan'ı işgal etmiş ve bu ülkedeki 15 bin suçsuz Müslümanı acımasızca katletmiştir. İşgale karşı direnmeye çalışan sivillerin tereddütsüz kurşuna dizilmesi emrini vermiş, dahası sivil halka karşı zehirli gaz kullanarak feci katliamlar yürütmüştür.

Faşizmin işgalci siyasetinin en belirgin örneği ise kuşkusuz Nazi Almanyası'dır. Naziler, sözde "üstün ırk" olan Almanların, Almanya sınırlarının çok daha ötesine taşan bir "hayat sahası"na ihtiyaç duyduğunu ileri sürmüşler ve bu amaçla II. Dünya Savaşı'nı ateşlemişlerdir. Alman ordusu, kısa bir süre içinde Polonya'yı, Belçika'yı, Baltık ülkelerini, Fransa'yı, Balkan yarımadasını ve Kuzey Afrika'yı işgal etmiş, Rusya içinde Moskova yakınlarına kadar gelmiş, oradan Hazar Denizi'ne doğru ilerlemiştir. Hem Almanlara hem de diğer milletlere büyük felaketler getiren ve toplam 55 milyon insanın ölümüyle sonuçlanan bu cinnet, faşizmin 20. yüzyıla attığı en kanlı imzadır.

Faşist Sistemin Sanata Darbesi

Faşizmin dikkat çekici bir diğer yönü ise faşist yönetimler altında yaşayan insanların sanat kabiliyetlerinin gelişmemesi ve bilimsel yöndeki çalışmalarından verimli bir sonuç çıkmamasıdır.
Bunun nedenini görmek için, öncelikle sanatın ne olduğunu tanımlamak gerekir. Sanat, insanın güzelliklerden zevk alması ve bunu ifade etmek istemesiyle başlar. Bunun için de öncelikle bu güzelliklerden zevk alabilecek bir ruha sahip olmak gerekir. Örneğin sevgi, şefkat gibi hislere, estetik duygusuna sahip olan bir sanatçı bir hayvana, bir manzaraya, bir bitkiye baktığında onun güzelliğini görür, ona karşı coşkun bir sevgi duyar ve onu resmeder. Bu tip güzellikler karşısında bir besteci de ortaya güzel besteler çıkartabilir, çünkü ruhunda bu güzellikleri hisseder ve bunu ifade eder. Aynı şey edebiyattan, müziğe kadar her alan için, sanatın her dalı için geçerlidir.
Öte yandan donuk ve katı bir ruhla, zalimliğe, acımasızlığa alışmış, insani özelliklerini yitirmiş bir yapıyla sanat yapılması söz konusu olamaz. Saldırganlığın, kaba kuvvetin üstünlüğüne inanmış, kan dökücülüğün gerekliliğini benimsemiş, dünyayı bir savaş ortamı, güçlü olanların yaşamaya hakkı olduğu bir nevi arena gibi gören bir insanın doğadaki güzelliklerden veya insan güzelliğinden etkilenmesi, bunlardaki incelikleri fark edebilmesi imkansızdır.
Bu sayılan özellikler faşistlerin özellikleridir. Dolayısıyla, bir faşistin sanat duygusuna sahip olması mümkün değildir. Son derece kaba, anlayışsız ve cahil olan faşist ruh, sanatı "gereksiz" bir şey olarak görür.
Aslında faşistlerin sanata olan karşıtlığı, kendilerine örnek aldıkları faşist Spartalılara kadar uzanmaktadır. Atina'da sanatın son derece ilerlediği bir dönemde, Spartalılar sanatla uğraşmayı gereksiz görüyorlar ve daha küçük yaştan itibaren vatandaşlarını savaşçı olarak yetiştiriyorlardı. Spartalı çocukların bu eğitim sırasında okuma yazma, sanat gibi konularla ilgilenmeleri neredeyse yasaktı.
20. yüzyıl faşist devletlerinde ise en fazla devlet güdümlü sanat eserleri görmek mümkündü ki, bunlar da zaten faşist devletin propagandasında kullanılmak üzere hazırlatılmış, ruhsuz ve mekanik "ısmarlama" ürünlerdi. Dolayısıyla ortaya gerçek bir sanat eseri çıkmıyordu. Örneğin sadece devletin izin verdiği konular resmedilebilir, mesela savaş resmedilebilir, fakat hoşa gitmeyen konular resmedilemezdi. Bu, edebi eserler için de geçerliydi, ancak faşist devletin izin verdiği konular yazılabilir, bunun dışına çıkılamazdı. Bunun neticesinde sanata benzemeyen bir sanat meydana geliyor ve sanatta, mimaride, edebiyatta estetik yönden bir kütlük, kabalık ve ruhsuz bir donukluk oluşuyordu.
Bunun en açık örnekleri Hitler Almanyası'nda görülüyordu. Hitler ırkçı görüşleri nedeniyle, bazı sanat ürünlerini boykot etmişti. Örneğin siyah derili insanları "aşağı ırk" olarak gördüğü için, "zenci müziği" olarak bilinen caz müziğin Almanya'da çalınmasını yasaklamıştı. 1935 yılında dönemin Radyo Genel Müdürü Eugen Hadamowski Hitler'den aldığı emirle **"Zencilerin cazının Alman radyolarından yayınını kesinlikle yasaklıyorum"** diye bildirmişti.
1940 yıllarının başlarında ise, Hitler en görkemli günlerini yaşarken, İngiltere ve ABD'ye yönelik olarak yapılan radyo propaganda yayınlarında bu kez caz

müziği bir araç olarak kullanmaya başladı. Bu dönemde her iki ülkede de caz en çok dinlenen müzik türlerinden biriydi. Naziler ise bunu bir propaganda unsuru olarak kullanabileceklerini düşündüler. Avrupa'nın ünlü cazcılarını bir araya topladılar. İlk iş olarak tüm ünlü caz şarkılarının İngilizce isimlerini Almanca'ya çevirdiler. Şarkı sözleri, tamamen Almanya'nın gücünü anlatan propaganda sözleriydi. Bu Nazi versiyonlu caz müziği sadece Batıya yönelik programlarda çalınıyor, Alman radyolarında ise çalınması kesinlikle yasaklanıyordu.
Şarkıların sözleri ise faşist içeriğe sahipti. İşte bir örnek:
"Sen en büyüksün... bir Alman pilotusun... Makinalı tüfek ateşisin... Kahraman bir denizaltı askerisin... En büyüksün... Bir Alman bombardımanısın..."52
İşte Nazilerin sanattan ve müzikten anladıkları buydu. Resimler, şarkı sözleri, müzik türleri ve edebiyat, hep devlet tarafından belirlenen konuları içermeliydi. Ressamlar ancak savaş ruhunu körükleyecek resimler yapabilirlerdi. Örneğin yukarıda sözü edilen **"devlet güdümlü caz grubu"** Nazi propagandası dışında içeriği olan bir albüm çıkardığında hemen "dejenere" olmakla suçlanmış ve bir daha böyle bir deneme yapmamak üzere uyarılmıştı.
Hitler'in sanatçılara yönelik uygulamaları bununla da kalmamıştı. 1933 yılında çıkan ırk kanunlarından sonra *Reichsmusikkammer* (Reich Müzik Odası) tüm Alman sanatçıların listesini çıkardı. Sonuç olarak yüzlerce yetenekli müzisyen ırkları veya yaptıkları müzik Hitler'in hoşuna gitmediği için işlerinden atıldılar ve kariyerlerine son verildi. Mendelssohn, Mahler, ve Schoenberg gibi ünlü bestecilerin aynı nedenlerden ötürü müzikleri yasaklandı.53
Hitler'e göre sanatın görevi belirli politik mesajları taşıyarak halkın görüşlerini şekillendirmekti. Hitler'in gerçek sanat dediği, kırsal yaşam, sağlık ve Aryan ırkının konu edilmesiydi. Bir konuşmasında sanat ve sanatçı anlayışını şöyle açıklıyordu:
"Biz, Alman ırkının kültürel damgasını Alman halkı üzerinde etkili olarak kullanabilen sanatçıları keşfedeceğiz ve onları teşvik edeceğiz. Onlar resimlerinde halkın ruhunu ve ideallerini ifade ederler."54
Bütün bunlardan anlaşıldığı üzere faşist yönetimler altında yaşayan insanların sanat yetenekleri ve bilimsel çalışmaları çok verimsiz olur. Buna karşın bir toplumda din ahlakının dinin gerçek anlamda yaşanması, sanatta büyük bir atılım ve yükseliş meydana getirir. Dindar insanlar evreni ve tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığını bildikleri için çevrelerindeki herşeye bu güzellikleri görmek amacıyla bakarlar. Allah'ın yaratma sanatını görür ve büyük hayranlık duyarlar. İnsanları, hayvanları, bitkileri ve tabiattaki herşeyi Allah'ın yarattığı varlıklar olarak görür, hem kıymet verir, hem çok sever, hem de güzellikleri ve incelikleri fark ederler. Nitekim tarihteki en büyük sanat eserleri, dindar sanatçıların dini kavramlardan aldıkları ilhamla ortaya çıkmıştır.

Faşizmin Kadın Düşmanlığı

Faşizmin fazla dikkat çekmeyen, fakat büyük önem taşıyan bir yönü daha vardır: Faşizm, kadınlara karşı düşmanca bir tutum içindedir ve kadınları erkeklerden aşağı görür.
Bu gerçeği 20. yüzyılın faşist liderlerinin söylev ve demeçlerinde bulmak mümkündür. Örneğin Mussolini 12 Kasım 1922 tarihinde Fransız *Journal* gazetesi muhabiri Maurice de Valeffe'e verdiği demeçte kadınları açıkça aşağılamıştır:

Benim genel oy hakkını sınırlama niyetinde olduğumu söyleyenler var. Hayır! Her yurttaş Roma Parlamentosu için sahip olduğu oy hakkını koruyacaktır... Ayrıca size itiraf edeyim ki **kadınlara oy hakkı tanımayı düşünmüyorum. Bir yararı yok bunun.** Kadınların devlet işlerine katılmaları konusundaki kanım her türlü feminizme karşı niteliktedir. Elbet, kadın bir köle olmamalı, ama ona oy hakkı verirsem tefe koyarlar beni. **Bizim devletimizde kadın hesapta olmamalıdır.55**

1930'da büyük ekonomik bunalım başladığı sıralarda ise Mussolini kadınların çalıştıkları işlerden ayrılmaları talimatını vermişti. Çünkü kadınları "erkeğin ekmeğine el uzatan hırsızlar, erkek kısırlığının suçluları" olarak görüyordu.56 "Duçe"nin kadınlara bakış açısını vurgulayan en önemli sözler Fransız gazeteci Helene Gosset'nin kendisiyle 1932'de yaptığı bir konuşmada göze çarpmaktadır:

Kadın boyun eğmelidir... Bir analiz gücü varsa da sentez gücü yoktur onun. Hiçbir zaman mimari bir yapıt ortaya koymuş mudur? Bir tapınaktan söz etmiyorum, bir kulübe kurmasını isteyin kadından, üstesinden gelemeyecektir. Kadın, bütün sanatların sentezi olan mimariye yabancıdır; ve yazgısı da bu noktada düğümlenmektedir işte.57

Kadınlara iş hayatında yapılan bu kısıtlama eğitim alanında da kendisini göstermiş ve alınan bir dizi önlemle kadınların öğrenim ve iş yaşamları kısıtlanmıştır. Örneğin 30 Ocak 1927 tarihli kararname ile kadınlara liselerde edebiyat ve felsefe derslerinin okutulması kesinlikle yasaklanmıştır. 1928'de çıkartılan kararnameyle kadınların eğitimine karşı yasal önlemlere başvurulmuş kadınların birinci devre orta öğretim kurumlarında müdürlük yapmaları önlenmiştir. Kız öğrencilere orta öğrenimlerinde ve üniversitelerde iki kat harç ödeme yükümlülüğü getirilmiştir.

Mussolini'nin Meclise sunduğu 28 Kasım 1933 tarihli yasa gücünde kararname metninde ise şunlar yazılıdır: "Devlet kurumları, eleman almak için açılacak sınavlarla ilgili ilanlarda kadınları dışarıda tutacak koşullar koymaya yetkilidirler... Kamu görevlerinde çalışan kadınların artışına karşı bir sınır belirlemek zorunludur..."58 1 Eylül 1938 tarihli yasa gücünde kararnameyle, kadınların, kamu görevlerindeki kadro toplamının ancak %10'unu doldurabileceği belirlenmiştir.

Nazi Almanyası'nda ise kadınlara karşı belirlenen "ikinci sınıf vatandaş" statüsü daha da belirgindi. Alman Milli Eğitim Bakanlığı, lise bitirenlerin %10'undan fazlasının kız olmamasına karar vermişti. 1934'te, liseyi bitirmiş her 10.000 kızdan, yalnız 1.500'üne yüksek öğrenim kurumlarında okuma izni verildi. 1929'da, 39 nasyonel-sosyalist öğrenim kurumu vardı. Bunların yalnız ikisi kızlar içindi. Kızlara, orta öğrenimleri sırasında Latince derslerine girmeyi yasaklamak için de yasalar çıkarıldı; onlar daha liseyi bitirmeden önce, yüksek okullara ve üniversiteye girişleri önlenmiş oluyordu...59

Bunlar sadece toplumsal konum veya işbölümüyle ilgili düzenlemeler değil, asıl Nazizm'in biyolojik dogmalarıyla ilgili uygulamalardı. *Faşizmin Analizi* kitabının yazarı Maria A. Macciocchi'nin yorumuna göre **Nazilerin gözünde kadın bir çeşit hayvandı.**60 Bu felsefeye göre kadın, farkları belirmemiş ilkel bir ırktı, biyolojik yönden aşağı düzeydeydi.61

Kadın Düşmanlığının Darwinist Kökeni

Faşistlerin kadınlara olan bu küçümseyici yaklaşımlarının kökeni de, diğer pek çok konuda olduğu gibi, Darwinizm'dir. Faşistler Darwin'in yalnızca ırklar

arasındaki eşitsizlik fikrini almakla kalmamış, erkeklerin kadınlardan üstün olduğu yönündeki fikirlerini de benimsemişlerdir.

Darwin, *Descent of Man* adlı kitabında kadınların idrak etme, hızlı kavrama ve taklit konusunda "daha aşağı ırkların özelliklerini taşıdıklarını ve bu nedenle daha eski ve alt bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını" yazmıştı.62 Darwin'in kendi kelimeleriyle evrim, bir cinsin üyelerinin -özellikle de erkeklerin- diğer cinsi hakimiyetleri altına almak için mücadele etmeleri demekti.63 Ayrıca Darwin'e göre, kadınların bazı özellikleri aşağı ırkların özellikleri olduğundan kadınlar erkeklere göre daha düşük bir medeniyet seviyesine sahiptiler.64

Darwin'e göre erkekler yalnızca vücut ve akıl olarak kadınlardan üstün değildiler, aynı zamanda seleksiyon gücünü kazanmışlardı. Evrim erkeklerin elindeydi ve kadınlar oldukça pasiftiler. Sonuç olarak kadınlar daha az gelişmişlerdi ve daha ilkeldiler, bu yüzden kadınların en büyük zayıflıkları olan içgüdüleri ve duyguları ağır basmaktaydı.65

Darwin hayatı boyunca evrim için önemli olduğuna inandığı erkek üstünlüğü görüşünü devam ettirdi. Bu konuyla ilgili olarak kuzeni Francis Galton'ın teorilerine de atıfta bulunarak şunları söylemişti:

"... İki eşeyin zihni yetilerindeki başlıca fark, gerek derin düşünceyi, sağduyuyu, gerek hayalgücünü, gerekse yalnızca duyuları ve elleri gerektiren işleri ele alırken erkeğin kadının varabileceğinden daha yüksek bir doruğa varmasıdır. Şiir, resim, yontu, müzik, (gerek beste, gerek seslendirme), tarih, bilim ve felsefede en ünlü erkeklerin ve kadınların birer düzine ad içeren listeleri çıkarılırsa, bu listeler karşılaştırma götürmez. Bay Galton'un *Hereditary Genius* adlı yapıtında çok güzel anlattığı ortalamalardan sapma yasasından, erkekler birçok konuda kadınlardan kesinlikle üstünse, **erkekteki ortalama zihni gücün kadınınkinden yüksek olması gerektiği sonucunu da çıkarabiliriz.**"66

Darwin'in bu görüşleri aslında onun kadınlara karşı kişisel yaklaşımından da anlaşılmaktaydı. Darwin kadının evlilikteki rolünü şöyle tarif ediyordu: "Devamlı arkadaşlık (yaşlılıkta bile süren bir arkadaşlık), **sizinle ilgilenecek biri –bir köpekten daha iyi oyalayabilecek- ev ve evin sorumluluklarını alacak biri...**"67 Görüldüğü gibi Darwin aile kurumuna ve kadınlara tam bir materyalist gözle bakmaktaydı. Bu bakış açısında sevgiden, saygıdan, bağlılıktan, şefkat ve merhametten eser yoktu.

Geneva Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan evrimci ve materyalist Carl Vogt da kadınlara karşı küçümseyici fikirler besliyordu. Vogt şöyle yazmıştı: **"İnsan dişileri erkeklerden çok aşağı, hayvan türlerine daha yakındır.** Bu nedenle eğer standart olarak kendimize bir kadını alacak olsaydık, daha çok maymun benzeri özelliğe rastlardık.

Darwin'i izleyen pek çok evrimci, kadınların biyolojik ve zihinsel yönden erkeklerden daha aşağı olduğunu iddia etmeyi sürdürdüler. Hatta bazı evrimciler erkekleri ve kadınları iki farklı psikolojik tür olarak sınıflamışlardı: Erkekler *homo frontalis*, kadınlar *homo parietalis*'ti.68 Bir evrimci olan Morgan, Darwin'in erkekleri, kadınların niçin bariz bir şekilde aşağılık ve daha alt tabakada olduklarının sebepleri üzerinde çalışmaya motive ettiğini belirtmişti.69

Paris'te Tıp Fakültesi'nden evrimci Paul Broca ise (1824-1880) özellikle de erkekler ve kadınlar arasındaki akıl ve beyin hacimleri ölçümleriyle ilgilenmişti. Kadın beyninin oldukça küçük olan hacmini, onun akıl olarak aşağı olmasına bağlamıştı.

Darwin'in takipçilerinden evrimci sosyal psikolog Gustave Le Bon ise (1841-1931) şöyle yazmıştı:
Kadınların beyinleri erkeklerden çok gorillerin beyinlerine yakındır. Kadınlardaki aşağı ırk olma o kadar belirgindir ki, hiç kimse doğruluğu hakkında bir an bile tartışmaz; yalnızca derecesi tartışmaya değer... **Kadınlar insan evriminin en aşağı formunu temsil ederler** ve yetişkinlerden ve medeni erkeklerden çok çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Vefasızlıkta, tutarsızlıkta, düşünce ve mantık eksikliğinde ve sebep yetersizliğinde üstündürler. Hiç şüphesiz ortalama bir erkekten daha üstün olan kadınlar mevcuttur, ama bunlar doğuştan çirkin olan istisna şeylerdirler. Örneğin iki kafalı bir goril gibi; sonuç olarak onları tamamen göz ardı edebiliriz"70
Faşizmin kadınları küçümsemesinin ve hor görmesinin temelinde, Darwinizm'in aynı yöndeki sözde bilimsel telkinleri yatmaktadır. Mussolini'nin kadınların sosyal haklarını ellerinden alması, Hitler'in üstün ırk çoğaltmak için "üreme çiftlikleri" kurarak, genç kızları bu çiftliklerde SS subaylarıyla birlikte olmaya zorlaması, faşistlerin kadınlara bakış açılarının birer yansımasıdır. Darwinistler de faşistler de kadın düşmanıdırlar. Kadınları hem aşağı ve geri bir tür olarak görmüş, hem küçümsemiş, hem de onlara karşı ayrımcı ve baskıcı yöntemler kullanmışlardır.
Faşistlerin bu tutumları da Kuran ahlakı ile taban tabana zıttır. Allah, Kuran'da kadınlara karşı son derece şefkatli, saygılı ve koruyucu davranılmasını emretmiştir. Bunun yanında Hz. Meryem ve Firavun'un hanımı gibi üstün ahlaka sahip kadınları insanlara örnek göstermiştir. Allah Katında üstünlük insanların ırklarına, cinsiyetlerine veya mevkilerine göre değil, Allah'a olan yakınlık ve imanlarına göredir. Allah Kuran'ın birçok ayetinde tüm iman edenlerin, kadın-erkek ayrımı olmaksızın yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam..." (Al-i İmran Suresi, 195)

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Bazı toplumlarda din ahlakından uzaklaşılması ile birlikte bu gerçekler de gözardı edilmiş ve bunun yerine her türlü ırk ve cinsiyet ayrımını meşru gören faşizm, Darwinizm gibi hurafeler gelişmiştir.

Faşizmin Cinsel Sapmaları

Faşizmdeki buraya kadar incelediğimiz kadın düşmanlığı, aslında bilinçaltlarındaki karanlık bir eğilimin de dışa yansımasıdır. Faşistler, kadınları sevgi, merhamet, şefkat gibi kendilerinin karşı oldukları duygularla özdeşleştirmektedirler ve bunun faşizmin kadınlara karşı olan antipatisinde

büyük rolü vardır. Öte yandan, savaşçılık, kan dökücülük, acımasızlık, sertlik gibi eğilimler ise "erkeksi" karakter olarak tarif edilmekte ve bu nedenle "erkeklik" adeta kutsal bir kavram gibi yüceltilmektedir.
Faşist ideolojinin bu "erkeksilik" efsanesi biraz aralandığında ise, karşımıza eşcinselliğin sapık dünyası çıkmaktadır.
Faşizm ile eşcinsellik arasındaki bu az bilinen ama önemli bağlantı, faşizmin en eski modeli olan Sparta'ya kadar uzanır.
Kitabın önceki bölümlerinde faşizmin pagan (putperest) bir kültür olduğunu ve paganizmi yeniden uyandırma iddiasıyla ortaya çıktığını incelemiştik. Paganizmin en belirgin özelliği ise, Allah tarafından vahyedilmiş ahlak kıstaslarına ve kurallarına sahip olmayışıydı. Bu nedenle pagan dünyasında her türlü cinsel sapkınlık kolayca gelişebiliyordu. Bunların arasında en uç noktaya gidenler ise, eski Yunan'daki şehir devletleriydi. Atina'da ve Sparta'da eşcinsellik gayet doğal, meşru bir ilişki olarak görülüyor, hatta bir meziyet gibi tanımlanıyordu.
Özellikle faşizmin atası olan Sparta'da "erkeklik" kavramına özel bir önem atfediliyor, eşcinsellik gibi bir sapkınlık ise "erkek sevgisi" adı altında makbul bir davranış sayılıyordu. Spartalı askerler, birbirleriyle cinsel ilişkiye girerek güçlerini artırdıkları gibi büyük bir sapkınlığa inanırlardı. İÖ 50-120 yıllarında yaşayan tarihçi Chaeronea'lı Plutarch, ordudaki en seçkin askerlerden oluşan 300 kişilik özel savaşçı birliğin gerçekte "150 çift sevgili"den oluştuğunu yazıyordu.71 Sparta'da 12 yaşına gelen güçlü erkek çocuklarının hepsi orduya alınır ve ilk iş olarak da ordudaki tecrübeli askerler tarafından iğfal edilirlerdi. Bu sapık ilişkilerin Sparta'nın "savaşçı" kültürünün ve kan dökmeye tutkun ordusunun en büyük güç kaynağı olduğuna inanılıyordu.
İşte bu iğrenç ve sapkın kültür, 19. yüzyılda doğan yeni-paganizm akımıyla birlikte yeniden hortladı. Bu sapkınlığın en önemli merkezlerinden biri ise Almanya'ydı. Bu akımın öncüsü olan Adolf Brand, 1902 yılında, erkek çocuklarına olan sapık cinsel eğilimleri ile tanınan Wilhelm Jansen ve Benedict Friedlander ile birlikte, Özgünler Derneği'ni (*Gemeinschaft der Eigenen*) kurdu. Friedlander, 1904 yılında *"Yunan Erotizminin Yeniden Doğuşu"* (Renaissance des Eros Uranios) adlı bir kitap yayınladı. Kitabın kapağında yarı çıplak bir Yunan genci resmi yer alıyordu. Friedlander, amaçlarının ne olduğunu da kitabın içinde şöyle açıklıyordu:
Pozitif hedefimiz, Yunan şövalyeliğinin yeniden uyandırılması ve toplum tarafından tanınmasıdır... Yunan Şövalyeliği sevgisi ile de, erkekler arasındaki yakın sevgiyi, özellikle de farklı yaştaki erkekler arasındaki ilişkileri kastediyoruz.72
Özgünler Derneği'nin amacı, Almanya'yı din ahlakından tamamen uzaklaştırarak bir Yunan medeniyetine dönüştürmekti.73 Ve bu sapkın örgüt, aynı zamanda ırkçılığın da öncüsüydü. Özgünler Derneği'nin fikirleri çerçevesinde 1923'te kurulan İnsan Hakları Derneği adlı örgütün lideri Kurt Hildebrandt, *Norm, Entartung, Verfall* (İdeal, Dejenerasyon, Yıkım) adlı kitabında en üstün ırkın, eşcinseller tarafından oluşturulan ırk olduğunu savunmuştu. Buna göre, ırkın devamı için kadınlarla "üreme amaçlı" ilişkiler kurulmalı, ancak "ultra-erkeksi" bir ırk elde etmek için gerçek cinsel "sevgi" erkekler arasında yaşanmalıydı.
Bu fikirler, aslında Nazi partisinin fikirlerinden başka bir şey değildi.
Nitekim Nazi partisi de aslında bir "eşcinseller kulübü" gibiydi.
Bu gerçek, Scott Lively ve Kevin Abrams tarafından kaleme alınan ve 1995'te yayınlanan *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party* (Pembe Gamalı Haç: Nazi Partisinde Homoseksüellik) adlı kitapta yer verilen geniş kapsamlı

araştırma ile ortaya konmuştur. Kitapta gerek Nazilerin öncüsü olan akım ve örgütler, gerekse Nazi partisinin yönetici kadrosu detaylı olarak incelenmekte ve bu faşist kadronun içinde çok sayıda eşcinsel olduğu açıklanmaktadır. Nazilerin eşcinselleri tutuklamak ve toplama kamplarına göndermek şeklindeki uygulamalarının göstermelik olduğu, bu uygulamalarla Nazi kurmaylarının kendi sapıklıklarını gizlemeye çalıştıkları da yine tarihsel belge ve kanıtlarla izah edilmektedir. Eşcinsel olduğu bilinen Naziler arasında SA'ların lideri Ernst Roehm, Gestapo şefi Reinhard Heydrich, Hava Kuvvetleri Komutanı Herman Goering, Rudolf Hess, *Hitler Jugend* (Hitler Gençliği) örgütünün lideri olan Baldur von Schirach, Nazi Almanyası'nın Maliye Bakanı Walther Funk, Hitler'in Kara Kuvvetleri Komutanı Freiherr Werner von Fritsch gibi isimler vardır. SS Şefi Himmler ve Adolf Hitler'in ise eşcinsel eğilimleri olduğuna dair bazı kanıtlara rastlanmıştır.74

The Pink Swastika'da, bu sapkınlığın Nazilerle sınırlı olmadığı, ABD'de faaliyet gösteren çeşitli neo-Nazi ve ırkçı örgütlerin liderleri arasında da pek çok eşcinselin yer aldığı, bu sapkınlığın faşizmin adeta kalıtsal bir özelliği olduğu yine kanıtlarıyla anlatılmaktadır. Faşist paganlar, Kuran'da anlatılan bir diğer pagan (putperest) kavmin, Hz. Lut'un peygamber olarak gönderildiği Lut kavminin sapıklığını uygulamaktadırlar.

Ancak bu sapıklığı uygulayanlar, Lut kavminin uğradığı sonu akıllarından çıkarmamalıdırlar. Bu sapkın kavmin uğradığı akıbet Kuran'da şöyle bildirilir:

Hani Lut da kavmine şöyle demişti: "Sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı hayasız-çirkinliği mi yapıyorsunuz? "Gerçekten siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Doğrusu siz, ölçüyü aşan (azgın) bir kavimsiniz." Kavminin cevabı: "Yurdunuzdan sürüp çıkarın bunları, çünkü bunlar çokça temizlenen insanlarmış!" demekten başka olmadı. Bunun üzerine Biz, karısı dışında onu ve ailesini kurtardık; o (karısı) ise (helake uğrayanlar arasında) geride kalanlardandı. Ve onların üzerine bir (azap) sağanağı yağdırdık. Suçlu-günahkarların uğradıkları sona bir bak işte. (Araf Suresi, 80-84)

FAŞİZM, IRKÇILIK VE DARWINİZM

Faşizmin özellikleri ele alındığında, otoriter devlet yönetimi, lider despotizmi, saldırgan bir dış politika gibi kavramlar sıralanır. Ancak tüm bunların yanında, faşizmin belki de en temel özelliği ırkçılıktır. Özellikle Nazi ideolojisine baktığımızda, faşizmi faşizm yapan etkenin asıl olarak ırkçılık olduğunu görürüz. Naziler, üstün ırk saydıkları Alman ırkını tüm dünyaya hakim kılma rüyasıyla yola çıkmışlar ve tüm politik ve sosyal girişimlerini buna dayandırmışlardır. Wilhelm Reich'ın ifadesiyle "Irk teorisi, Alman faşizminin teorik eksenini oluşturmaktadır."75

Irkçılık, Nazizm kadar olmasa da, Mussolini'nin, Franco'nun rejimleri gibi diğer faşist örneklerde de temel bir ideoloji olmuştur. Mussolini, Roma İmparatorluğu'nu yöneten Romalıların üstün bir ırk olduğunu ve İtalyanların bu ırkın torunları olarak üstünlük taşıdıklarını ileri sürmüştür. Habeşistan'ı işgal ederken bu "üstün ırk" söylemine dayanmış ve siyah derili Etiyopyalıların İtalyanlara boyun eğmek zorunda olduğunu, bunun doğal bir ırk hiyerarşisi olduğunu savunmuştur. Franco ise benzer iddiaları İspanyollar için dile getirmiştir.

II. Dünya Savaşı öncesinde gelişen ve Hitler-Mussolini ittifakına dahil olan Japon faşizminde bile "üstün ırk" kompleksi vardır. Dönemin ırkçı ideologlarından Prof. Chikao Fujisawa şöyle yazmıştır:

İnsan soyunun ve evrensel uygarlığın beşiği Japonya, savaşan insanlığı büyük evrensel bir ailede toplamak için giriştiği kutsal savaşı mutlu bir sona bağlamak üzeredir. Bu aile içerisinde her ulusun kendine göre yeri olacak, hepsinin başındaysa tüm ulusları doğuran ve sonunda hepsinin döneceği, kutsal ve düzgün hayatın merkezindeki, Güneş Tanrıçasının oğlu Japon imparatoru bulunacaktır.76

İşin ilginç yanı, her biri de kendisini "üstün ırk" olarak gören faşistlerin arasında kurulmuş olan ittifaklardır. Örneğin Naziler, Japonların "üstün ırk" olma iddialarına ses çıkarmamış, hatta onları "Fahri Aryanlar" olarak nitelendirerek teşvik etmişlerdir.

Peki tüm faşist rejimlere ve akımlara temel oluşturan ırkçılığın kökeni nedir? Sonuçları ne olmuş, insanlığa nelere mal olmuştur?

Bu bölümde soruların cevaplarını inceleyeceğiz.

Irkçılık ve Darwinizm

Kitabın önceki bölümlerinde ırkçılığın pagan kültürün bir parçası olduğunu, İlahi dinler tarafından ortadan kaldırıldıktan sonra 18. ve 19. yüzyılda Avrupa'ya geri döndüğünü belirtmiştik. Irkçılığın yeniden gelişmesindeki en büyük etken ise, tüm insanların Allah'ın eşit olarak yarattığını kabul eden Hıristiyan inancının yerine, Darwinizm'in yerleştirilmesidir. Darwinizm, insanların daha ilkel canlılardan evrimleştiğini, dahası bu evrim içinde bazı ırkların diğerlerinden daha ileri gittiğini ileri sürmekle, ırkçılığa bilimsel bir maske kazandırmıştır.

Kısacası Darwin, ırkçılığın babasıdır. Darwin'in teorisi, Arthur Gobineau, Houston Stewart Chamberlain gibi ırkçılığın "resmi" kurucuları tarafından ele alınıp yorumlanmış ve ortaya çıkan ırkçı ideoloji, Naziler ve diğer faşistler tarafından uygulamaya konmuştur. Oxford, Stanford, Harvard gibi

üniversitelerde yıllarca tarih profesörlüğü yapmış olan James Joll, halen üniversitelerde ders kitabı olarak okutulan *Europe Since 1870* (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, Darwinizm ile ırkçılık arasındaki bu ideolojik ilişkiyi şöyle anlatır:

İngiliz doğabilimci Charles Darwin, 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni*, onu 1871'de takip eden *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarıyla büyük bir tartışma başlatmış ve Avrupa düşüncesinin farklı dallarını aynı anda etkilemiştir... Darwin'in fikirleri, ve onun İngiliz felsefeci Herbert Spencer gibi bazı çağdaşlarının düşünceleri, çok hızlı bir biçimde bilim dışındaki alanlara da uygulanmıştır... Darwinizm'in toplumsal gelişmeye en çok uygulanabilir olan yönü ise, dünyada doğal kaynakların besleyemeyeceği bir nüfus fazlası bulunduğu ve bunun her zaman güçlülerin veya "uygunların" galip çıkacağı daimi bir yaşam mücadelesi gerektirdiği yönündeki inançtır. Bazı sosyal bilimciler için, bu noktadan hareketle, en "uygun" kavramına ahlaki bir mana katmak ve dolayısıyla yaşam mücadelesinde üstün gelen türlerin veya ırkların ahlaken üstün olduklarını savunmak çok kolay olmuştur.

Dolayısıyla doğal seleksiyon doktrini, kolaylıkla Fransız yazar Arthur Gobineau tarafından geliştirilen bir başka fikir ekolüyle de birleşmiştir. Gobineau, 1853 yılında *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine Bir Makale* adlı çalışmayı yayınlayan kişidir. Gobineau gelişmedeki en önemli etkenin ırk olduğunu savunmuş ve diğerlerine üstünlük sağlayan ırkların, kendi ırksal saflıklarını en iyi koruyabilenler olduğunu ileri sürmüştür. Gobineau'ya göre, tarihteki bu yaşam mücadelesinde en üstün gelen ırk, Aryan ırkı olmuştur...

Bu fikirleri bir aşama daha ileri götüren kişi ise, İngiliz yazar Houston Stewart Chamberlain'dir... Hitler yazara (Chamberlain'e) o kadar hayranlık beslemiştir ki, onu 1927 yılında ölüm döşeğinde ziyaret etmiştir.77

Kitabın önceki bölümlerinde Nazizm'in fikir babaları arasında evrimci Alman biyolog Ernst Haeckel'in de büyük bir önem taşıdığını belirtmiştik. Haeckel, Darwin'in teorisini Almanya'ya taşımış ve Naziler için hazır bir program haline getirmiştir. Hitler, üstteki alıntıda isimleri geçen Arthur Gobineau ve Houston Stewart Chamberlain gibi ırkçılardan siyasi içerikli bir ırkçılık, Haeckel'den ise biyolojik bir ırkçılık devralmıştır. Dikkat edilirse, tüm bu ırkçılar Darwinizm'den ilham almış kişilerdir.

Nitekim Nazi ideologlarında da yoğun bir Darwinizm etkisi görülmektedir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabı "*Kavgam*" (Mein Kampf)'ın ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Hitler kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."78

1933'deki ünlü Nurnberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.79

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. "*Faşizm'in Yükselişi*" (The Rise of Fascism) isimli kitabın yazarı Peter Chrisp de bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Charles Darwin'in insanların maymunlardan evrimleştiği teorisi ilk kez yayınlandığında alay konusu olmuştu, fakat daha sonra geniş bir alanda kabul edilmişti. **Naziler Darwin'in teorilerini... savaş ve ırkçılığı haklı göstermek için kullandılar.**"80
Tarihçi Hickman da Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:
Hitler katı bir evrimciydi. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun *Mein Kampf* kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir.81

Nazizm'in Irk Teorisi

Wilhelm Reich *The Mass Psychology of Fascism* (Faşizmin Kitle Psikolojisi) adlı kitabında, Nazi ırk teorisini şöyle anlatmaktadır:
Irk teorisi, her hayvanın sadece kendi türüyle çiftleşmesinin doğadaki "demir kanun" olduğu varsayımından yola çıkmaktadır. Sadece istisnai durumlarda bu kanun bozulmakta ve ırklar arası karışık cinsel ilişki meydana gelmektedir. Ancak bu gerçekleştiğinde de, doğa bunun intikamını almakta ve elindeki her türlü imkanı kullanarak bu anormalliği durdurmaktadır; ya doğan canlı kısır olmakta ya da sonraki nesillerin üreme yeteneği kısıtlanmaktadır. Farklı "seviyeler"deki iki canlı yaratığın çiftleşmesi sonucunda ortaya çıkan yavru, kaçınılmaz olarak ikisinin arası bir karakterde olacaktır. Ama doğa daha yüksek yaşam formları yaratmak istemektedir ve dolayısıyla karışık çiftleşme doğanın amacına aykırıdır. Öte yandan, günlük yaşama savaşı içinde doğal seleksiyon işlev görmekte ve bu yolla zayıflar, yani ırksal yönden aşağı olanlar zaten elenmektedir. Bu "doğanın amacına" uygundur, çünkü eğer sayıca çoğunlukta olan zayıflar güçlü olanlara karşı galip gelirlerse, gelişmeyi sağlayan yüksek çiftleşme de ortadan kalkacaktır.82
Görüldüğü gibi Naziler'in ırk teorisinin temelini oluşturan bu biyolojik görüş, her yönüyle Darwinizm'dir. Doğanın "üstün türler evrimleştirmek" gibi bir amacı olduğu, bunun için doğal seleksiyonu kullandığı, zayıfların kaçınılmaz olarak elendiği gibi safsatalar gerçekte Darwin'in evrim teorisinin bir özetidir.
Bilimsel bir temeli olmayan, asıl olarak paganizmin "doğaya bilinç atfetme" saçmalığının bir uyarlaması olan bu evrimci görüşler, Nazi vahşetinin de çıkış noktası olmuştur. Çünkü bu teoriyi -yine Darwinizm'e uygun bir biçimde- insan toplumlarına uyarlamışlardır. Wilhelm Reich üstteki yorumlarının ardından şöyle yazmaktadır:
Nasyonal Sosyalistler daha ileri giderek varsaydıkları bu doğa kanununu insanlara uyarlamaya girişmişlerdir. Yürüttükleri mantık ana hatlarıyla şöyledir: Tarihsel tecrübeler göstermektedir ki, "Aryan kanının aşağı ırklarla karışması", her zaman için medeniyetin kurucusu olan Aryanların dejenerasyonuyla sonuçlanmaktadır. Üstün ırkın seviyesi alçalmakta, bu yüzden fiziki ve zihinsel bir gerileme dönemi başlamakta ve bu bir "düşüş"e neden olmaktadır. Hitler, Kuzey ülkelerinin ancak "Almanların kanı bozulmaya uğramadığı", yani Almanların Alman-olmayan halklarla ilişkide bulunup üremediği sürece güçlü kalacağını söylemiştir.83
Hitler'in **"Kuzey Avrupa Almanlarını insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz"** derken dayandığı düşünce de, insanların maymundan evrimleştiğini savunan ve dolayısıyla bazılarının hala "maymun" statüsünü koruduğu sonucunu veren Darwinist fikirlerdir.84

Bu sapkın mantıklar, insanın bir hayvan türü olarak görülmesinin ve bu hayvan türü içinde de "üstün ırklar" ve "aşağı ırklar" bulunduğuna inanılmasının bir sonucudur. Darwin'in *Türlerin Kökeni* ve *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarında öne sürdüğü tez de zaten tam olarak budur. Naziler Darwin'in teorisini uygulamaya koymaktan başka bir şey yapmamışlardır.
Oysa insanların üstünlüğü ırklara göre değildir. İnsanlar, hangi ırktan olurlarsa olsunlar, insandırlar. Her biri Allah tarafından yaratılmış ve yeryüzüne yerleştirilmiştir. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Yukarıdaki ayette bildirilen gerçek çok açıktır. İnsanlar bu dünyada birbirlerini hangi kıstaslar ile değerlendirirlerse değerlendirsinler, Allah Katında üstünlük "takva" yani Allah'a yakınlık, Allah korkusu iledir.
Herhangi bir kişinin veya grubun, bir ırkı üstün görmesi, üstün göstermeye çalışması yalnızca kendini kandırması olur. Çünkü her insan hesap günü Allah'ın huzuruna çıkacak, yapayalnız olarak sorgulanacaktır. Dünyada kendince üstünlük olarak gördüğü özellikleri ise kendisine bir yarar sağlamayacaktır. Aksine dünyada Allah'ın bildirdikleri dışında kıstaslar belirleyenler, kendilerince üstünlük iddia ederek diğer insanlara zulmedenler, zayıfları ezerek güçlenmeye çalışanlar hem dünyada hem de hesap gününde yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceklerdir. Ayetlerde bu konu şu şekilde bildirilir:

(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıp-kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler; üstelik onlar kuvvet bakımından kendilerinden daha güçlüydüler. Göklerde ve yerde Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. Şüphesiz O, bilendir, güç yetirendir. (Fatır Suresi, 43-44)

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azap vardır. (Şura Suresi, 42)

Darwinist Teorinin Topluma Uyarlanması: Nazi Politikaları

Nazi ideolojisine göre ırklar üç temel kategoriye ayrılıyordu: Birinci kategori olan "medeniyet üreten ırklar", Almanlar ve diğer Kuzeyli kavimlerdi. "Medeniyeti izleyen ırklar" ise, medeniyeti ilerletme yetenekleri olmayan, fakat taklit edebilen "sıradan" ırklardı. Hitler, Çinliler, Japonlar gibi milletleri bu

ikinci kategoride sayıyordu. Üçüncü kategori ise "medeniyeti tahrip eden ırklar"dı ki, bunlar Yahudiler, Slavlar, Zenciler gibi ırklardı.
Nazi ideolojisi, Alman ırkının diğer "aşağı" ırklarla karışmasını evrime aykırı bir "biyolojik hata" olarak görüyordu. Hitler, şöyle diyordu: "**Tarih boyunca Alman ırkının diğer ırklarla karışmış olması bize bir dünya hakimiyetine mal olmuştur.** Alman milleti yeryüzünün hakimi olabilirdi..."85
Bu nedenle Naziler iktidara geldikleri günden itibaren bu sözde "evrimsel hata"yı gidermeye çalıştılar. Bu amaçla Hitler tarafından 1933 yılında bir seri yasa çıkartılarak, ırklar arasında temizlik işlemine girişildi. Yalnızca Alman kanı taşıyanlara yurttaş sayılma hakkı tanındı ve onlara ayrıcalıklar verildi. Haziran 1933'de ise toplumu çingenelerden, zencilerden, Yahudilerden ve özürlülerden arındıracak bir kanun çıkarıldı. Hitler bu uygulamaları şöyle savunuyordu:
Devlet yeni melezleme olaylarını kesinlikle durdurmalıdır. Bu konuda insanların kutsal haklarından söz edilemez, çünkü insanın tek kutsal hakkı vardır ve bu hak aynı zamanda vazifelerin en kutsalıdır: **Kanının saf kalması için çalışmak.** Şu halde ırkçı bir devletin herşeyden önce evlenmeyi ırk bozulmasının ittiği çukurdan çıkarması gerekecektir.86
Hitler aşağı ırklar bir kere yok edilirlerse gelecek nesillerin, insanlığı geliştirmesi nedeniyle kendisine müteşekkir olacaklarına inanıyordu.. Hitler, Darwin'den aldığı ilhamla "türetmek" istediği sözde "üstün ırk" gençlerini ise şöyle tarif ediyordu:
"... Sadece şu genç erkek ve oğlanlara bir bakınız. Nasıl bir insanlık malzemesi. Ben onlara yeni bir dünya kuracağım... Benim pedagojim serttir. **Ben çekiçle çalışıyorum ve çürük zayıf olan herşeyi bir yana atıyorum. Biz, önünde dünyanın titreyeceği bir gençlik yetiştireceğiz. Kaba, hükmedici, korkusuz ve acımasız bir gençlik.** Onu böyle istiyorum! O, mutsuzluğa dayanabilecektir. Onda zayıf, nazik hiçbirşeyin olmamasını istiyorum... Ona fiziksel idmanlar yaptıracağım. Herşeyden önce güçlü olsun: en önemlisi budur..."87
Peki Hitler oluşturmak istediği **"Kaba, hükmedici, korkusuz ve acımasız** üstün ırk"ı nasıl meydana getirecekti? Sadece propaganda yöntemleri bu iş için yeterli değildi. Nazi ırk teorisi, insanı bir hayvan olarak görüyor ve hayvan yetiştiricilerinin yaptığı gibi "ıslah edilmesini" öngörüyordu.
İşte bu nedenle Naziler, **"öjeni"** teorisine sarıldılar ve bunu uygulamaya koydular. Öjeni, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, kökenleri eski Yunan'daki pagan Sparta kentine dayanan ve 19. yüzyılda Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından yeniden gündeme getirilen "insan ırkının ıslahı" teorisiydi. Ernst Haeckel öjeninin nasıl yapılacağını tarif etmiş, sakat bebeklerin doğdukları anda öldürülmelerini, sağlıksız, zayıf veya zeka yönünden geri insanların kısırlaştırılmalarını savunmuştu.
Naziler bu insanlık dışı teoriyi uygulamakta gecikmediler. İktidara geldikleri 1933 yılında **"ırksal sterilizasyon"** kanunları çıkartıldı. Bu kanunlara göre sakatlar, zeka özürlüler, hastalıklı kimseler kısırlaştırılmalı ve böylece üremeleri engellenmeliydi. Hatta, toplumdan soyutlanmalı ve bu nedenle belli merkezlerde toplanmalıydılar. Naziler bu merkezleri vakit yitirmeden kurdular ve pek çok insanı buralara toplayıp hayvan muamelesi gösterdiler. "Nazi Kutsal Sağlık Mahkemeleri" ilk üç yıl içerisinde 80.000 kişiye kısırlaştırma ameliyatı yaptı.
Zaman içinde Almanların öjeni politikaları daha da şiddetlendi ve sonuçta geri zekalılara, delilere ve diğer istenmeyen kişilere **"ötenazi"** uygulandı. **Yani bu kişiler, ilaç verilmek suretiyle öldürüldüler.** Bu dönemde kaydedilmiş bazı

film ve fotoğraf görüntüleri, Nazi doktorları tarafından zehir enjekte edilerek öldürülen binlerce akıl hastası veya sakat insanın içler acısı durumunu göstermektedir. Yaşlılar ve küçük çocuklar dahi bu vahşetin hedefi olmuşlardır.
Nazi Almanyası bu korkunç vahşeti kılını bile kıpırdatmadan uygularken, bir yanda da "pozitif ıslah" çalışmalarına başladı. Bu, hastaların öldürülmesi anlamına gelen "negatif ıslahın" yerine, ırksal yönden "kaliteli" bulunan Almanların çoğaltılmasını hedefliyordu. Bu politika gereği "Aryan ırkından" olduğu kabul edilen kadın ve erkeklerin birleşmesi ve çocuk sahibi olması desteklendi.88 Bu amaçla "üstün ırk" özelliklerine sahip olduğu düşünülen (sarışın, mavi gözlü, yapılı) kadınlar seçilip özel evlere yerleştirildiler ve programda kaldıkları sürece mümkün olduğunca fazla sayıda Nazi subayı tarafından hamile bırakıldılar.
Amaç iyi bir inek veya at cinsi yetiştirir gibi, iyi bir "Aryan ırk" nesli yetiştirmekti. Ama elde edilen sonuçlar Nazileri hayal kırıklığına uğratacak ve bu çocukların IQ'larının genel ortalamadan daha düşük olduğu ortaya çıkacaktı.89
Hitler öjeni ve ırkın saflaştırılması uygulamalarını şöyle savunuyordu:
"Faşist devlet en yüce politik ve sosyal değerdir; onun güçlenmesine yardım eden herşey ahlaka uygundur; engel olan ise ahlaka aykırıdır ve yok edilmelidir. İnsan yaşamının, faşist toplumuna yararlı olduğu nispette anlamı vardır."90

Nazizm'in Diğer Irklara Yönelik Vahşeti

Nazizm'in ırkçı vahşeti, sadece Almanya sınırları içindeki "uygun olmayan" insanları değil, tüm dünyayı hedef alıyordu. Hitler'in rüyası bütün dünyaya hükmedecek bir Alman İmparatorluğu kurmak ve dünya üzerindeki tüm "aşağı" ırkları sterilize ederek sözde "insan evrimi"ni hızlandırmaktı. Nitekim bu, Darwin'in de dile getirdiği bir kehanetti. Bilindiği gibi Darwin, *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında, "yakın bir gelecekte medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler." diyordu. Darwin'in bu kehanetini uygulama görevini de Hitler üstlenmişti.
Bu planı 1939 yılında uygulamaya koydu. Şok saldırılarla önce Polonya'yı, ardından Danimarka, Norveç, Belçika, Hollanda, Fransa, Yugoslavya ve Yunanistan'ı, Kuzey Afrika'yı ve Sovyetler Birliği'ni işgal etti. İşgal altındaki ülkelerin halklarına, özellikle "aşağı ırklar" kategorisine dahil edilen insanlara büyük bir zulüm uygulandı. Milyonlarca insan tutsak olarak çalıştırılmak üzere toplama kamplarına gönderildi ve feci şartlarda yaşatıldı. Bu kamplarda yaşamını yitiren yüz binlerce Yahudi, Çingene, Slav, Rus ve diğer milletlerden insanlar, Darwinist ırkçılığın vardığı sonucu belgelemektedir. (Kamplarda yaşamının yitiren Musevilerin bir kısmı da gerçekte Musevi Hazar Türkleridir.)
Nazi vahşetinin en çarpıcı örneklerinden biri, Nazi subayı **Josef Mengele**'nin Auschwitz toplama kampında tutuklular üzerinde yaptığı insanlık dışı deneylerdir. Mengele tarafından kamp tutsakları arasından "kobay" olarak seçilen yetişkinler ve çocuklar üzerinde, insan vücudunun acıya veya soğuğa ne kadar dayanabildiğini anlamak için korkunç denemeler yapılmıştır. Soğuk kış gününde buz dolu sulara zorla sokulup bekletilen insanların, donmadan önce kaç dakika yaşayabildikleri test edilmiştir. Mengele'nin denekleri üzerinde hiçbir anestezi yapmadan cerrahi operasyonlar yürüttüğü, örneğin insanların

kollarını, bacaklarını veya midelerini canlı canlı kestiği bilinmektedir. Mengele'nin en zalim deneyleri ise, kampa gelen ikiz çocuklar üzerinde olmuştur. Mengele kampa gelen tüm ikizleri diğer tutsaklardan ayırmış ve üzerlerinde farklı denemeler yaparak kalıtımsal faktörlerin etkisini ölçmüştür. Ancak kullandığı metodlar inanılmaz derecede zalimdir. İkizlerin kanını birbirine enjekte ederek tepkiyi ölçmüş, çoğunda ikizlerin biri veya ikisi şiddetli ağrılar ve yüksek ateş yaşamıştır. Mengele göz renginin kalıtsal olarak değiştirilip değiştirilmeyeceğini ölçmek istemiş ve bu amaçla ikizlerin gözlerine mavi mürekkep enjekte etmiştir. Çoğu denek büyük acılar çekmiş ve bir kısmı kör olmuştur. Küçük çocuklara çeşitli hastalıkların mikropları enjekte edilmiş ve bu hastalıklara ne kadar dayanabildikleri ölçülmüştür. Pek çok masum çocuk, Mengele adlı bu Nazi canavarının elinde işkence çekmiş, sakat kalmış veya ölmüştür.

Bu akıl almaz vahşetin temelinde, insanları bir hayvan türü olarak gören, bazı insan ırklarını ise "zararlı hayvanlar" olarak kabul eden Darwinist-faşist ırk teorisi yatmaktadır. Nitekim Mengele'nin geçmişine bakıldığında, bu teoriyle eğitildiği açıkça görülmektedir. Mengele'nin yaşamını ve vahşetlerini konu alan bir çalışmada, Nazi doktorunun akıl hocası olan Dr. Ernst Rudin'in Sosyal Darwinizmi'nden şöyle söz edilmektedir:

Eğer Mengele Nazi kariyerinin en üst noktasında ruhsuz bir canavar haline geldiyse, bunu kuşkusuz Almanya'nın en şeytani zihinlerinden öğrenmiştir. **Mengele öğrenci iken Dr. Ernst Rudin'in derslerini izlemiştir.** Rudin, bazı insanların yaşama hakkına sahip olmadığını ve dahası doktorların bu yaşamları ortadan kaldırma ve toplum genelinden çıkarma sorumluğuna sahip olduğunu öne süren bir kişidir. Fikirleri bizzat Hitler'in dikkatini çekmiş ve 1933 yılında çıkarılan Kalıtımsal Sağlığı Koruma Yasası için Rudin'in danışmanlığına başvurulmuştur. **Bu tavizsiz Sosyal Darwinist**, üreyerek ve Alman gen havuzunu kirleten şu insanların kısırlaştırılması için başlatılan Nazi çalışmalarına destek olmuştur: Zeka özürlüler, şizofrenler, mani depresifler, epilepsi hastaları, kalıtsal körler, sağırlar, sakatlar vs.91

Sosyal Darwinizm, Nazi vahşetinin her aşamasında bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Nazi vahşetinin en önde gelen mimarlarından biri olan SS Şefi Heinrich Himmler'in ilham kaynağı da Darwinist "çatışma" ve "yaşam mücadelesi" kavramlarından başka bir şey değildi. Uyguladığı zulmün sözde "bilimsel" mantığını şöyle açıklamıştı: **"Doğanın kanunu, güçlü olanın hayatta kalacağı dünyamızda rolünü oynamalıdır."92**

Himmler, Aryan ırkından olmayan insanları, özellikle Slav, Yahudi, Rus gibi halkları birer hayvan olarak görüyor ve onlara her türlü zulmün uygulanmasını doğal kabul ediyordu. Esir Rus kadınlar hakkında şöyle konuşmuştu:

"Tank-savar engeli için çukur kazan 10.000 Rus kadını aynı anda bitkinlikten yere yıkıldıklarında beni ilgilendiren tek şey o çukurun Büyük Almanya'nın çıkarları için tamamlanması gerektiğidir. Kadınlar kaldırılmalı ve işlerini bitirmelidirler. Sonra ölürlerse ölsünler..."93

Himmler, işgal edilen ülkelerde Almanya safında savaşmak isteyen savaş gönüllülerini bile insan yerine koymayan açıklamalar yapmaktan çekinmemişti:

"Gönüllülere dedim ki, istediğinizi yapabilirsiniz. Ama bir konuda şunu bilmeniz gerekir ki, SS sizin ülkelerinizde de örgütlenecektir. Bütün Avrupa'da bir tek SS var olacaktır. Alman SS'i. Sizin fırsat peşinde koşup Almanlaşmanızı isteyen de yok. Sizden istenen ve yapacağımız şey, ulusal çıkar ve gururunuzu, üstün ırk ve üstün tarihsel ideal karşısında aşağıda tutmanızdır. Üstün olan Alman Reich'idir. Bunu unutmayın."94

Hitler'in sözde "üstün ırkın egemenliği" için başlattığı II. Dünya Savaşı'nın bilançosu ise çok ağır oldu. 55 milyondan fazla insan öldü, bunların çoğu sivildi. Maddi kayıp olağanüstü rakamları buldu. Nazileri bu facia için harekete geçiren en büyük etken ise, sahip oldukları "üstün ırk" iddiasıydı. Bu iddianın kökeni de, Darwin'in evrim teorisiydi.

Hitler'in en büyük müttefiki olan Benito Mussolini de aynı onun gibi Darwinizm'den oldukça etkilenmişti. Mussolini'ye göre şiddet, sosyal değişimi yaşarken son derece gerekli bir unsurdu. Mussolini konuşmalarında sık sık Darwinist terimleri kullanıyor ve barışla ilgili her türlü yaklaşıma karşı çıkıyordu. İngiliz İmparatorluğu'nun zayıflamasını, "evrimin en önemli itici gücü olan savaştan kaçmaya çalışmasına" bağlıyordu.95

Faşist ırkçılık hakkındaki bu gerçeklerin ortaya koyduğu sonuç açıktır: Darwinizm hem faşist rejimlerin hem de iki dünya savaşının, perde ardında kalan "gerçek" sorumlusudur. Günümüzde belki de çok az insan bunların Darwinizm'le ilgisinin farkındadır. Oysa faşistler temel inançlarını Darwinizm'den alırlar. Hiçbirşeye gücü yetmeyen kör tesadüfleri sözde yaratıcı bir güç olarak gören bu sistemde kaos, acımasızlık, zulüm, güçlünün haklı olması gibi prensipler vardır. Darwinizm'deki sürekli mücadele prensibi, bitip tükenmek bilmeyen vahşetlerin, zulümlerin, katliamların felsefi tabanını oluşturmaktadır.

Oysa Allah insan ırklarını birbirleri ile eşit yaratmış, daha önce de belirttiğimiz gibi üstünlüğün takvaya yani Allah'tan korkup O'nun emirlerine uymaya göre olduğunu bildirmiştir. İnsanlara zulmetmeyi, acımasız davranmayı ise yasaklamıştır. Tarih boyunca bu emre karşı gelen zalim liderler ve kavimler hep aynı acı sonla karşılaşmışlardır. **Mümin Suresi'nin 56.** ayetinde bildirildiği gibi, **"göğüslerinde kendisine ulaşamayacakları bir büyüklük"** isteği taşıyanlar, hiçbir zaman bu isteklerine ulaşamamıştır. Allah, **Şuara Suresi'nin 227. ayetinde "... zulmetmekte olanlar, nasıl bir inkılaba uğrayıp devrileceklerini pek yakında bileceklerdir"** buyurarak, bu insanların dünyada hezimetle karşılaşacağını haber vermiştir. İnsanlara zulmedenlerin ahirette karşılaşacakları son ise çok daha acıdır.

Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Gerçek şu ki, inkar edenler ve zulmedenler, Allah onları bağışlayacak değildir, onları bir yola da iletecek değildir. Ancak, onda ebedi kalmaları için cehennem yoluna (iletecektir.) Bu da Allah'a pek kolaydır. (Nisa Suresi, 168-169)

FAŞİZMİN DİN DÜŞMANLIĞI

Dünyada bugüne dek var olan faşist sistemlerin sahip oldukları ortak noktalardan biri din ahlakına karşı tutumlarıdır. İlk bakışta, tüm faşist sistemlerin halkın sahip olduğu dini savunduğu görülür. Ancak, faşistler dini samimi olarak savunmazlar. Tek amaçları, dini kurumlardan ve inançlı halktan destek almak, dini terim ve kavramları kullanarak halkı kendilerine bağlayabilmektir. Bu dinin İslam, Hıristiyanlık veya Yahudilik olması ya da Budizm gibi batıl bir inanç olması faşistler için fark etmez. Asıl amaç aynı inançla birbirine bağlı olan bir toplum, kitlesel olarak istenilen şekilde yönlendirilebilmesidir. Hitler, Mussolini, Franco gibi faşist diktatörlerin ve hatta çağdaş faşistlerin politikaları ve uygulamaları incelendiğinde, din ahlakına karşı tutumlarının içyüzü de kolaylıkla görülebilmektedir.
Herşeyden önce faşistlerin samimi olarak din ahlakını savunmaları imkansızdır, çünkü faşistlerin sahip oldukları karakter ve hayata bakış açıları dinin insanlara kazandırdığı güzel ahlakla taban tabana zıttır. Yüce Allah'ın insanlar için seçtiği dinde barış ve huzur varken, faşizmde savaş ve huzursuzluk vardır. Allah insanlara güzel söz söylemeyi, affetmeyi ve sevgiyi emrederken, faşistler kin ve nefreti, bitip tükenmeyen mücadeleyi ve savaşı emreder. Dolayısıyla, faşistler dinin samimi olarak yaşanmasını ve topluma dinin getirdiği güzel ahlakın hakim olmasını istemezler, çünkü böyle bir durumda kendileri topluma hakim olamayacaklardır. Bu nedenle, hem sözde dindar görünür, hem de hak dinin yaşanmasını gizlice ve sinsi tedbir ve uygulamalarla engellemeye çalışırlar.
20. yüzyıl tarihi, bunun kanıtlarıyla doludur.

Nazilerin Din Düşmanlığı

Nazi ideolojisinin kökenlerini ve din konusundaki tutumunu kitabın önceki bölümlerinde incelemiştik. Kanıtlarıyla ortaya koyduğumuz gibi, Nazi ideolojisi, bütün İlahi dinlere karşı nefret besleyen sapkın bir öğretidir. Bu ideolojinin temelleri, Nietzsche'nin din düşmanı felsefesine ve Darwin'in yaratılışı reddeden ateist evrim teorisine dayanmaktadır. Nazilerin ahlak anlayışı ise, Eski Yunan'daki ve Hıristiyanlık öncesi barbar Alman kavimlerindeki putperest kültürün bir taklididir: Nazizm pagan, yani putperest bir ideolojidir.
Bu gerçek, konuyu inceleyen pek çok yorumcu tarafından dile getirilmiştir. Amerikalı araştırmacı Jerry Bergmann tarafından kaleme alınan Darwinism and the Nazi Race Holocaust (Darwinizm ve Nazı Irk Soykırımı) başlıklı bir makalede, Nazilerin dine bakışları şöyle açıklanır:
"Alman teolojisinin ana çizgisinden ve okullarından dini çıkarmak ve yerine Darwinizm'i yerleştirmek, soykırım trajedisiyle sonuçlanan Sosyal Darwinizm'in kabulüne açıkça katkıda bulundu.96
The Scientific Origins of National Socialism (Nazizmin Bilimsel Kökenleri) başlıklı kitabın yazarı Daniel Gasmann da bu tespiti doğrulamakta ve şöyle yazmaktadır:

Hitler, biyolojik evrim fikrini, geleneksel din karşısındaki en güçlü silah olarak vurgulamıştı ve Hıristiyanlığı evrim öğretisinin karşıtı olarak sürekli olarak suçlamıştı. Hitler için, evrim modern bilim ve kültürün kalite işaretiydi. O da Haeckel gibi evrimin doğru olduğunu hararetle savunmuştu.97
Hitler dine olan nefretini şu sözleriyle de açığa vurmuştu:
... (Din denen) organize yalan yok edilmelidir. Devlet mutlak yönetici olarak kalmalıdır. Gençken dini dinamitle yok etmenin gerekli olduğuna inanıyordum... İnsanlarımız din olmadan yaşamayı başardılar. Altı SS birliğim var ve bunlar din konusunda tamamen duyarsızlar. Ama bu onları ruhları cesaretle dolu olarak ölüme gitmekten engellemiyor.98
Kuşkusuz Hitler bu sapkın mantık örgüsünü ortaya koyarken büyük bir aldanışa kapılmıştı. İnsanlara vicdanlarının emrettiği gibi yaşamayı öğreten din ahlakı, bir toplumu ayakta tutan asıl değerdir. Din ahlakının göz ardı edildiği toplumlarda ise, tarihte pek çok örnekte görüldüğü gibi, dejenerasyon ve çöküntü kaçınılmazdır. Bu çöküntüyü, faşist sistemlerde olduğu gibi totaliter uygulamalarla engellemek mümkün değildir. Nazilerin uğradığı son bu açıdan da oldukça ibretliktir. Üstelik Hitler, bu görüşleriyle robot bir toplum oluşturmakta ve askerlerini bir hiç uğruna sürekli ölüme göndermekteydi.
"Alman ruhu", "savaşçı onuru" vs. gibi pagan kavramlarla süslemeye çalıştığı bu modeli yok edeceğini çok iyi bildiği, ilahi dinlere ise kendince "dinamitle yok edilmesi gereken" inançlar olarak bakıyordu.
Hitler din konusundaki görüşlerini, Oberzalsberg'taki villasında toplanan kurmaylarına da şöyle özetlemişti:
"Bizlerin genellikle yanlışlıkla bir dine bağlanmamız mutsuzluktur. Çünkü vatan uğrunda can feda etmeyi kutsal sayan Japonların o dini neden bizde yok?"99
Tüm bunlar Hitler'in inkarcı yönünü gözler önüne seren ifadelerdir. Faşistlerin sapkın anlayışına göre eğer din ahlakı Japonlarınki gibi savaşı emrediyorsa, böyle bir dini, kendi ideolojileri için kullanabileceklerinden kabul edebilirlerdi. Ancak Hıristiyanlık savaştan değil barıştan, rekabetten değil, fedakarlıktan yanaydı. Bu nedenle de Nazi partisi Katolik Kilisesi'ne karşı sürekli savaşırken Ancak bir yandan da "Nazizm'e uygun bir Hıristiyanlık" oluşturmaya çalıştı.

Nazilerin Oluşturduğu "Irkçı Hıristiyanlık"

Naziler özde din ahlakına karşı olmalarına rağmen karşın uygulamada politik davrandılar, zaman zaman kiliseyi destekler görünürken, zaman zaman da açıkça kiliseye karşı savaş açtılar. Asıl amaç dini kurumları ulaşmak istedikleri hedefte maşa olarak kullanabilmekti. Hitler, özelikle tüm Hıristiyanları uluslarüstü bir birlik içinde gören Katolik Kilisesi'ne düşmandı. Bunun yerine, sadece Almanlara has bir kilise kurulması, ardından da kilisenin öngördüğü dinin aşamalı olarak Alman faşizminin bir aracı haline gelmesini hedefliyordu. Nazi ideologlarından Gottfried Feder "Nazi Partisinin Programı ve Dünya Görüşü" başlıklı bir yazısında şöyle diyordu:
Elbette, bir gün Alman halkı, sahip olduğu Nordik (Kuzeyli) kanın gerektirdiği bir Tanrı algısı ve deneyimi kazanacaktır. Elbette ancak o zaman kan, inanç ve devlet üçlüsü tam olarak gerçekleşecektir.100
Bu putperest ve inkarcı görüşe göre din, "kan ve devlet"le, yani Nazilerin ırkçı ideolojisi ve totaliter rejimi ile uyumlu bir hale gelmeliydi. Hitler, dini kullanmaya yönelik bu yaklaşımını, Kavgam adlı kitabında da şöyle özetlemişti:

"Kim toplulukları kazanmak istiyorsa, onun, toplulukların kalplerini açan anahtarları bilmesi gerekir.101

Hitler kitleleri peşine takabilmek için dini terimleri kendince bir anahtar gibi kullandı ve ırkçılığı sanki kutsal bir ibadet gibi göstermeye çalıştı. Gerçekte bir Darwinist olmasına, yani yaratılışı inkar etmesine rağmen, kitlelere ırkçılık propagandası yaparken yaratılışa atıfta bulunmuş, ancak bu gerçeği çarpıtarak ırkçılığa dayanak yapmak istemişti. Hitler'in Kavgam'ında yer alan şu cümleler dikkat çekicidir:

"Netice olarak şunu söyleyebilirim: Yüksek ırkın seviyesini düşürmek, fizik ve fıtri bir gerilemeyi meydana getirmek, yaratıcımız olan Allah'ın iradesine karşı günah işlemektir."102

"Melezleşen veyahut melezleşmeye fırsat veren milletler, Allah'ın iradesine karşı günah işlerler. Bir millet, özel vasfına bağlı kalmazsa dünyada varlığının son verilmesinden şikayetçi olmaya hakkı yoktur."103

Elbette bunlar sadece birer çarpıtma ve bilgisiz halkı yönlendirebilmek için kullanılan yalanlardı. Ne var ki, Nazizm'in dini kavramları bu şekilde çarpıtması ve ırkçı ideolojinin aracı haline getirmesi, belli ölçüde etkili oldu. Bunda, Almanya'daki bazı kiliselerin fırsatçı yöneticilerinin de önemli bir payı vardı. Hitler ile işbirliği yapan bu ikiyüzlü din adamları, Nazizm'in çeşitli yollarla propagandasını yaptılar. 1933 yılında, Hitler'in henüz iktidara geldiği günlerde Alman Kiliseler Birliği yöneticisi olan Viskansler von Pappen: "Devlet yöneticisine özgü içgüdü sayesinde tüm güçlükleri ve tehlikeleri aşarak, ülkeyi parlak ve mutlu geleceğe ulaştıracak olan idareciyi oldukça ağır bir zamanda bize veren merhametli Tanrı, Almanya'yı kutsallaştırdı" diyerek açıkça yalan söylüyordu. Kimi şairler de Hitler'i Almanya'yı aydın bir geleceğe kavuşturmak üzere, özel seçilmiş bir kişi olarak övüyorlardı.104

Naziler bazı kiliseleri işbirlikçileri haline getirirken, bazılarını ise baskı ve korkuyla sindirmek istediler. 1932'de Protestan kilisesinden papaz Dietrich Bonhoeffer Berlin'de "Hakikat" üzerine bir vaaz verdi. Konuşmasında kine dayalı ırkçı bir sisteme karşı sevgiyi öne çıkardı. Bu aykırı tutumları nedeniyle sonunda Naziler tarafından idam edildi.105

1933-1939 yılları arasında birçok Katolik papazı tutuklandı. Katolik hareketin lideri Erich Klausener, 1934 tasfiyesinde öldürüldü. Katolik yayınları yasaklandı. Naziler, bazı Protestan kiliselerine de saldırdılar.

Nazi ideolojisini kutsayan din adamları ise ödüllendiriliyordu. Bunlardan biri, Hitler tarafından Kilise İşleri Başkanı olarak atanan Dr. Hans Kerrl idi. Dr. Kerrl, 13 Şubat 1937'de din adamlarına verdiği bir söylevde, kendince Hıristiyanlığı Nazi ideolojisinin bir aygıtı haline getiriyor ve büyük bir yalana ortak oluyordu: "Parti olumlu Hıristiyanlığa dayanmaktadır ve olumlu Hıristiyanlık da Nasyonal Sosyalizm'dir. Nasyonal Sosyalizm Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmektedir."106

1937 sonu ve 1938 başında, Nazi terörü karşısında boyun eğen Protestan papazları, Hitler'e bağlılık yemini ederek, Kilise kurumunun teslimiyetini tescil etmiş oldular. Böylece Hitler hakimiyeti her sahada elinde tutmuş oluyordu. Kilise dahi kendi denetimindeydi. Ancak nihai amacı, tüm İlahi dinleri ortadan kaldırmak ve Almanya'yı tam bir pagan toplum haline getirmekti. Haziran 1941 yılına ait gizli bir belgede, dinin yok edilmesi hedefi şöyle anlatılıyordu:

Halk, kilisesinden ve onun papazlarından olabildiği kadar çok daha uzaklaştırılmalı. Bundan böyle halkın ve onun yönetimi üzerinde kilisenin etkisine daha fazla meydan vermemelidir. Bu etki büsbütün sonuna kadar yok

edilmeli. Ancak Reich hükümeti ve onun yönergesi üzerine parti ve partinin bileşim ögeleri, ona yakın olan örgütleri, halkı yönetme hakkına sahiptir.107
Elbette Hitler bu hedefine hiçbir zaman ulaşamamıştır ve Hitler gibi benzer amaçla, din ahlakına karşı mücadele içinde olanlar da, Allah'ın izni ile, yenilmeye mahkumdurlar. Bu, Allah'ın kanunudur. Rabbimiz bir ayetinde, inkarcılar istemeseler de din ahlakının üstün geleceğini şöyle müjdelemiştir:

Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler istemese de Allah, Kendi nurunu tamamlamaktan başkasını istemiyor. (Tevbe Suresi 32)

Nazilerin Yahudi Düşmanlığının Gerçek Manası

Nazilerin din konusundaki düşünce ve politikalarını anlamak için, Yahudilere ve Yahudiliğe karşı gösterdikleri fanatik düşmanlığı da incelemek gerekir.
Nazilerin Yahudi düşmanlığı, gerçekte söz konusu din düşmanı ideolojilerinin bir parçasıydı. Çünkü Nazilerin mantığına göre, daha önceden pagan ve savaşçı bir toplum olan Almanlar, Hıristiyanlığın yayılmasıyla birlikte bu kültürü terk etmişlerdi, Hıristiyanlık ise Yahudiliğin bir devamıydı. Hıristiyanlıktan nefret eden Naziler gerçekte onu bir "Yahudi komplosu" olarak görüyorlardı.
Allah Katında kutlu ve mübarek bir insan olan Hz. İsa'ya karşı geliyorlardı. Kendi sapkın mantıklarınca Almanların yol göstericisinin Alman soyundan gelmesi gerektiğini öne sürüyorlardı. Sahip oldukları vahşi ideoloji, kendilerine yalnızca Alman kültürünün barbar ve zalim savaşçılarını örnek almayı öğretiyordu.
Nazi ideolojisine bakıldığında, dünya tarihinin, "Aryan ırkı" ile "Sami ırkı" arasındaki bir çatışma olarak yorumlandığı görülebilir. Nazilere göre Aryan ırkı Hint-Avrupa kültürünün, Sami ırkı (Yahudiler ve Araplar) ise Ortadoğu kültürünün öncüleridir. Hint-Avrupa kültürünün temel özelliği ise, pagan, yani putperest inançlara sahip olmasıdır. Naziler işte bu nedenle kendilerini pagan bir kültürün mirasçıları olarak görmüşler, Yahudileri ise, putperestliğe karşı çıkıp Tevhid (Allah'ın Birliği) inancını dünyaya yayan düşman bir ırk olarak kabul etmişlerdir.
Nazilerin pagan ideolojilerini konu alan The Pink Swastika adlı eserde, bu konu şöyle özetlenmektedir:
Nazilerin öncelikle Yahudi halkına saldırmasının ve onları yok etmek istemelerinin nedeni... Kutsal Kitabın, yani Tevrat ve İncil'in, Hıristiyan ahlakının üzerine oturduğu temelleri oluşturmasıdır.108
Nazizm'in bu sapkın inancı diğer pek çok faşist akımda da görülmektedir. Bugün halen pek çok neo-Nazi grubu, "Aryan ırkının dini" olarak gördükleri putperest inançlara bağlanmakta, başta hak din İslam olmak üzere, Hıristiyanlık ve Yahudilik gibi vahye dayalı İlahi dinleri ise sözde "Semitik efsaneler" olarak görüp bunlara düşmanlık beslemektedirler. İslam dünyasında da bu çarpık mantık doğrultusunda "Arap düşmanlığı" şeklinde yeni bir antisemitizm geliştirmeye çalışan faşist eğilimler olmuştur.
Oysa İlahi dinler, sadece Semitik ırklara değil, dünya üzerindeki tüm insanlara hitap etmektedir ve dünya üzerindeki tüm insanların kurtuluşu da tahrife uğramamış son Hak Din olan İslam'dadır. Allah'ın insanlara indirdiği dini reddederek, atalarının sapkın dini olan paganizme bağlanan faşizm ise, büyük bir akılsızlıktan ibarettir. Allah, "atalarının dini"nin peşinden giden bu gibi akılsız insanların durumu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Ne z**aman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)**

Faşizmin İki Yüzlü Din Politikası

Hitler'in din hakkında kullandığı ikiyüzlü politika da, sadece Nazizm'e has bir yöntem değil, faşist rejimlerin genel karakteridir. Faşist ideoloji için din sadece bir araçtır. Çünkü dini değerleri kullanmadıkları sürece yaptıkları zulümler ve ırkçı politikalar nedeniyle halklarından tepki alacaklarının farkındadırlar. Bu nedenle dini kavramları çarpıtarak kendilerine göre bir yorum ortaya koyarlar. Ağızlarında sürekli içinde bulundukları toplumun sahip olduğu dini terimler, dini söylemler vardır, ancak uygulamaya bakıldığında dinden son derece uzak bir yapıyla karşılaşılır.
Bu, faşist liderlerin halkı kendilerine bağlayabilmek amacıyla geliştirdikleri bir politikadan başka şey değildir. Çünkü halkın dini değerler adına pek çok fedakarlığı yapabileceğinin, bu ulvi inançlar uğruna birçok şeyi göze alabileceğinin onlar da farkındadırlar. Bu nedenle kendilerini Allah adına, din adına yola çıkmış gibi gösterirler. Dini çağrıştıracak ve böylece halkı motive edecek sloganlar kullanıp, propagandalarında da dini sembollere ağırlık verip, kendilerine dini bir görünüm kazandırmak isterler. Buna karşın faşizmin gerektirdiği bütün zalimlikleri ve insanlık dışı eylemleri de yaparlar. Yani aslında söyledikleriyle yaptıkları birbirine taban tabana zıttır. Faşistlerin kendi iktidarları için dini böylesine sahtekar bir yüzle kullanmaları onların zalimliklerinin başka bir kanıtıdır.
Allah'a karşı yalan uyduranlar için Rabbimiz ayette şöyle bildirir:

Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir? İşte bunlar, Rablerine sunulacaklar ve şahidler: "Rablerine karşı yalan söyleyenler bunlardır" diyecekler. Haberiniz olsun; Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir. (Hud Suresi, 18)

Öte yandan, faşistlerin kullandıkları dini sloganlara kanan ve onların bu taktiğinden etkilenenler ise, yine samimi olarak dine inanan insanlar değillerdir. Bunlar, kaba, cahil, düşünme yeteneği gelişmemiş, dini de atalarından kalan bir gelenek gibi değerlendiren insanlardır. Dolayısıyla, faşistlerin dini kullanmadaki akılsız, sığ ve sahtekar üslubunun farkına varmazlar ya da görmezden gelirler.
Önceki sayfalarda anlatılanlardan da açıkça görüldüğü gibi bu tarz dini telkinlerle halka Darwinist mantığı ve ırkçı eylemleri haklı göstermeye çalışmışlardır. Aslında bunlar faşistlerin akılsızlıklarına açık bir delildir. Çünkü din ahlakının ırkçılığı menettiği ve insanlar arasında kardeşliği barışı desteklediği çok açık bir gerçektir. Allah insanlar arasında tek üstünlüğün takvaya göre olduğunu, rekabetin değil, fedakarlık, şefkat ve dayanışmanın güzel olduğunu insanlara bildirmiştir. Ancak faşistler bu sahte dindar görünümleriyle sadece halkın çok cahil bir bölümünü etkileyebilirler.

Mussolini'nin İki Yüzü

Faşist karakteri analiz etmek için Nazizm'den sonra incelenmesi gereken ikinci örnek, kuşkusuz "faşizm" teriminin asıl sahibi olan İtalyan diktatör Benito Mussolini'dir. Mussolini'nin yaşamına baktığımızda da, faşizmin gerçekte dine büyük bir düşmanlık besleyen, ancak siyasi çıkarlar için gerektiğinde dindar gözüken ikiyüzlü karakterin önemli bir örneğini görürüz.

Mussolini'nin hayatının bize gösterdiği bir diğer gerçek ise, **faşizm ile komünizm arasındaki çizginin çok ince olduğudur.** Faşizm ve komünizm birbirlerine çok zıt ideolojiler gibi görünürler. Oysa baskıcı, zalim ve totaliter karakterleriyle, oligarşik (azınlık iktidarına dayalı) sistemleriyle, dine olan düşmanlıklarıyla, Darwinist dünya görüşleriyle aslında her iki ideoloji de birbirine çok benzer. (Bkz. *Komünizm Pusuda*, Harun Yahya) Bundan dolayıdır ki, bir faşist ile bir komünist arasında gerçekte çok az fark vardır ve her ikisi de kolayca bir diğerine dönüşebilir. Proleterya devrimi hayalleriyle kan döken bir komünist, bir süre sonra aynı vahşeti bu kez faşist ideallar için sergilemeye başlayabilir. Her iki ideoloji de vahşet için bir gerekçeden başka bir şey değildir çünkü.

Mussolini de, yıllar boyu ateşli bir komünist, gözü dönmüş bir din düşmanı ve fanatik bir Darwinist olarak İtalyan siyasetinde kendine yer edinmeye çalışmış, bu yolla hedefine varamadığında ise, bir anda şekil değiştirerek faşist olmuş bir diktatördür.

Mussolini'nin Komünist Yılları

Mussolini 1883 yılında küçük bir köyde dünyaya geldi. Babası, ateşli bir Marksist'ti. Bu ideolojisini oğluna da aktarmıştı, Oxford Üniversitesi tarihçisi Dennis Mack Smith'in, *Mussolini* başlıklı kitabında yazdığına göre, "önemli aile toplantılarında Mussolini'nin babası çocuklarına Marx'ın *Das Kapital*'inden bölümler okurdu."109 Babasından komünist eğitim alan genç Mussolini, okul çevresinde de geçimsiz, kavgacı, sert ve ukala bir çocuk olarak tanınıyordu. Hemen hiç arkadaşı yoktu.

Mussolini, 20'li yaşlarına geldiğinde fanatik bir komünist olarak ortaya çıktı. Komünizmi, hatta komünizmden daha da radikal ve fanatik bir devrimci ideoloji olan anarşizmi savunuyordu. Dennis Mack Smith şöyle yazıyor:

1903 yılında **kendisini "otoriter komünist" olarak tanımlıyordu.** Babasından, reformcu sosyalizme veya demokratik ve parlementer yöntemlere itibar etmemeyi öğrenmişti, bunların yerine yönetici sınıfı alaşağı edecek bir devrimi savunuyordu. Parlamento lağv edilmeli, sınıf çatışmasının yerini sınıf dayanışması almalı, özel mülkiyet tamamen kaldırılmalıydı. Sosyalistler hiçbir zaman burjuvazi hükümetleriyle işbirliği yapmamalı, hiçbir zaman maaşlarını artırmak için grev yapmamalı, bunun yerine tam bir sosyal devrim gerçekleştirmek için terörizm ve kitle şiddeti yöntemleri kullanmak için hazırlanmalıydılar.110

Görüldüğü gibi Mussolini genç yaşlarında son derece fanatik bir komünistti. Savunduğu "şiddet ve terör yoluyla devrim" modeli, bu modeli Rusya'da gerçekleştirecek olan Lenin'in terörist yöntemlerine çok benziyordu. Nitekim o yıllarda Mussolini Lenin'le ilişki kurmuştu: Sonradan kendisinin anlattığına göre, o dönemde İsviçre'de bulunan Lenin'le görüşmüş ve hatta onun beğenisini kazanmıştı.111 Mussolini Marksizm'e olan bağlılığını "Marx sosyalizmin en

büyük teorisyenidir" diyerek vurguluyor ve yazılarında sık sık Marx'tan alıntılar yapıyordu.112

Komünist Mussolini'nin en belirgin özelliklerinden biri de, dine karşı fanatik bir nefret duymasıydı. Dennis Mack Smith, bu konuda şunları yazıyor:

Babasından, katıksız bir kilise-düşmanlığı öğrenmişti. **Kendisinin bir ateist olduğunu açıkça söylüyordu...** Dinin bireysel bir vicdan meselesi olduğunu söyleyen sosyalistlere çok kızıyordu... (Mussolini'ye göre) Hıristiyanlık tevazu ve geri çekilme gibi anlamsız erdemleri yayarak zarar vermişti, yeni sosyalist ahlak ise şiddeti ve devrimi kutlamalıydı.113

Yukarıdaki alıntıda açıkça görüldüğü gibi Mussolini, konuşmaları sırasında Yüce Rabbimiz Allah'a karşı açıkça iftirada bulunan sözleriyle, Allah'a olan inançsızlığını ve dine olan nefretini sergilemiştir. (Allah'ı tenzih ederiz).

Mussolini'nin bu sapkın yorumları, tarih boyunca yaşamış olan inkarcıların akılsız çıkarım ve yorumları ile birebir benzerlik göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, Allah'ın varlığı ve birliğini inkar edenlerin, bu apaçık gerçeği görmezden gelenlerin, din ahlakına karşı duydukları öfke, kendilerine büyük bir acı olarak dönmektedir. Allah bu insanları hem dünyada hem de ahirette azap içinde kılar. Konunun dikkat çekici yönü ise Mussolini'nin söz konusu din düşmanlığını, iktidara geldikten sonra gizlemiş olmasıdır. Mussolini, biraz sonra inceleyeceğimiz gibi, iktidarı boyunca kilisenin desteğini alma ihtiyacı hissetmiş, bu amaçla da kimi zaman kendisini dindar gibi göstermiştir.

Dahası Mussolini henüz daha fanatik bir komünist olduğu yıllarda bile kimi zaman kendisini dindar gibi göstermeye çalışmıştır. Ülkesinde din aleyhinde fanatik yazılar yazıp konuşmalar yaparken, İngiliz-Amerikan kaynakları için hazırladığı bir yazıda ne kadar derin ve sağlam bir inanca sahip olduğuna dair bir hikaye uydurmuştur.114

Mussolini'nin din düşmanlığı ve komünist militanlığı 1910'lu yılların sonlarına kadar devam etti. 1908 yılında *La Lima* adlı komünist bir dergide takma isimle yazılar kaleme aldı. İlginç olan, Mussolini'nin yazılarının yer aldığı *La Lima* dergisinin tüm sayılarının, Mussolini'nin iktidara gelmesinden sonra tüm kütüphanelerden toplatılıp imha edilecek olmasıydı.115 Çünkü Mussolini iktidara geldikten sonra dini, siyaseti için kullanmaya karar verecek ve gerçek yüzünü, yani din düşmanı kimliğini gizleyecekti.

Mussolini'nin Fikir Babaları: Nietzsche ve Darwin

Mussolini'nin komünizme olan bağlılığı, aslında şiddete olan eğiliminden ve kişisel psikolojik sorunlarından kaynaklanıyordu. Dennis Mack Smith, Mussolini'nin iç dünyasını şöyle anlatır:

Marx'a olan sürekli bağlılığının yanında, aslında kendi sosyalizminin pek tutarlı bir doktrini yoktu. Kimi zaman kendisini bir sendikalist (sendika yanlısı sosyalist) olarak tanımlıyordu, ama özel konuşmalarında tüm diğer sosyalistler hakkında çok kabaca konuşuyordu ve bazı durumlarda da hepsinin ötesinde bir tür anarşist gibi görünüyordu.116

Mussolini'nin hayatını inceleyen bir diğer tarihçi, Angelica Balabanoff ise şöyle yazmaktadır: "Görüşleri, belirli bir anlayış ve kavrayıştan ziyade, kendi isyankar egoizminin bir yansımasıydı... daha çok kendi istikrarsız ve huzursuz ruh halinden ve tatminsizliğinden, kendi egosunu tatmin etme tutkusundan ve kişisel intikam kararlılığından kaynaklanıyordu."

Aslında Mussolini'nin tek elle tutulur dünya görüşü, "çatışma" ve "savaş" kavramlarına olan inancıydı. Bunları da faşizmin ideolojik kuramcılarından öğrenmişti: Yani Friedrich Nietzsche'den ve onun da fikri temelini oluşturan Charles Darwin'den...
Mussolini'nin bu iki isme olan hayranlığına dair pek çok kanıt vardır. Nietzsche'ye olan bağlılığını, **"Nietzsche beni ruhsal bir erotizmle dolduruyor"** diyerek kendisi açıkça ifade etmiştir. Dennis Mack Smith, *Mussolini* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:
Nietzsche'de, tevazu, fedakarlık, yardımseverlik ve iyilik gibi Hıristiyan değerlerine karşı giriştiği savaşa dair bir gerekçe buluyordu. Yine Nietzsche'den, "tehlikeli yaşam", "güç isteği" gibi ünlü kavramlarını devralmıştı. Burada yine, Tanrı'ya ve kitlelere karşı gelen büyük egoist kavramını, Nietzsche'nin "üstün insan" fikrini görüyoruz.117
Mussolini'nin Darwinizm'e olan ideolojik bağlılığı ise, bir dönem editörlüğünü yaptığı *La Lotta di Classe* (Sınıf Çatışması) adlı haftalık komünist dergide sergileniyordu. *La Lotta di Classe*'nin ilk sayısının kapağında **Marx ve Darwin'in büyük birer resmi yer alıyordu.** Giriş yazısını kaleme alan Mussolini, bu iki materyalist ideologtan, **"geçmiş yüzyılın en büyük iki düşünürü"** diye söz etmiş, Darwin'in teorisine büyük övgüler düzmüştü.118 Mussolini, *La Lotta di Classe* dergisinde Darwinist, komünist ve din aleyhtarı pek çok yazı yazdı, ancak 1922 yılından sonra, yani Mussolini iktidara geldiğinde, bu derginin de nüshaları kütüphanelerden aniden kayboldu.119

Mussolini'nin Sahte Dindarlığı

Mussolini 1910'lu yılların sonunda ani bir değişim geçirdi ve eskiden beridir radikal bir komünist iken, bir anda "faşizm" olarak isimlendirilen idelojinin önderi olarak sahneye çıktı. Roma İmparatorluğu'nun pagan kültürünü temsil eden "balta" sembolünden yola çıkılarak ortaya atılan "faşizmi" Mussolini bulmamış, o dönemde İtalya'da çoğalan ırkçı ideologlardan devralmıştı. Ancak kendi icadı olmayan bu ideolojiyi kısa sürede sahiplendi ve siyasi bir harekete dönüştürdü. Aynı Hitler gibi çevresine işsiz güçsüz sokak serserilerini, maceracıları, şiddet yanlısı cahil kitleleri topladı. Bunları "Kara Gömlekliler" adlı yarı askeri bir örgüt şeklinde örgütledi ve siyasi rakiplerine karşı bir terör mekanizması olarak kullandı. Bu yöntemlerle de bir kaç yıl içinde iktidara yürüdü. 1922 yılında İtalya'nın Başbakanı'ydı. Kısa süre sonra ise "Duçe", yani "lider" olarak anılmaya başlayacak ve tam bir diktatör olacaktı.
Mussolini faşizmin lideri olarak ortaya çıkarken, dine olan düşmanlığını da bir anda gizlemeye, dahası sözde son derece dindar bir Katolik gibi görünmeye karar vermişti. Özellikle iktidarının ilk yıllarında bu imajı oluşturmak için çaba harcadı. Eski din düşmanı yazılarının yer aldığı dergileri toplattırıp imha ederken, bir yandan da kendisini dindar gibi gösterecek uygulamalar gerçekleştirdi. Örneğin, yarım yüzyıllık bir aradan sonra din derslerini zorunlu hale getirdi, okullara haç sembolleri asılmasını kararlaştırdı.120 Nutuklarında her defasında dindar, muhafazakar, milli örf ve ananelerine bağlı bir insan portresi çizmeye çaba harcadı. Mussolini'nin yeni geliştirdiği sapkın görüşe göre, "**din, devletin güçlenmesine yardımcı olmak borcunda olan bir kurumdu.**"121

Mussolini'nin bu ikiyüzlü dindarlığı etkili olmuş olacak ki kısa sürede kilisenin de desteğini kazandı. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*'nde Mussolini'nin "kilisenin kalbinde yaptığı fetih" şöyle anlatılır:

... Faşistlerin Kilise'nin desteğini alması Şubat 1922'de eski Milano Kardinali'nin Papa seçilmesiyle başlar. Pius XI'a göre İtalya'yı anarşiden kurtaracak insan Mussolini'dir. Faşizm yanlısı Papa ile bir zamanlar "Gerçek Dinsiz" imzalı yazılarla Kilise'ye savaş açmış Mussolini arasındaki ilişkiler her zaman işbirliğine yönelik oldu. Vatikan gazetesi *Osservatore Romano* 1923 Şubat'ında şunları yazar; **"Mussolini, bütün İtalya'da vatanın talihini düzelten insan olarak alkışlanmıştır. Bu dini geleneklerin ve ulusun uygarlığının zaferidir."** Kardinal Vicaire ise aynı yıl vatandaşları, faşistleri desteklemeye çağırır. Vatikan, Katoliklerin partisi Partito Popolera'nın faşizme karşı tavrını tasvip etmez ve Don Sturza'nın, partisinin önderliğinden ayrılmasını sağlar. Buna karşılık **Mussolini de Kilise'ye olan saygısını her fırsatta gösterir, on iki yıl önce evlendiği karısıyla dini nikah yaptırır, çocuklarını vaftiz ettirir...** Şubat 1929'da kral adına Mussolini'nin kilise adına da Kardinal Gaspari'nin imzaladıkları "Patti Laterono" ile Kilise'nin 1870'de alınan hakları geri verilir. Anlaşmayla Kilise'ye mutlak bir inanç ve ibadet özgürlüğü, Katolikliğin resmi devlet dini sayılması, Vatikan'ın resmen tanınması ve ayrıcalıklar verilmesi, Papa'nın devlet başkanı kabul edilmesi, papalığa tazminat ödenmesi, dini nikahın kabulü, ilkokullarda din derslerinin okutulması gibi haklar verilir. Papa da bunlara karşılık Mussolini'ye 1932'de "Altın Mahmuz" nişanı verir ve onu "eşsiz bir başbakan" olarak nitelendirir.122

Ancak Mussolini tüm bu tiyatroya rağmen gerçekte dinsizliğini sürdürüyordu. İtalyan toplumunu bir kez arkasına alıp kışkırttıktan sonra, din ahlakını ortadan kaldırmaya yönelik gerçek politikası kendini göstermeye başladı. 1930'lu yıllarda dini kavramlar yavaş yavaş ortadan kaldırılırken, yerine Mussolini'yi adeta kutsal bir kişi gibi gören pagan bir kültür yerleşmeye başladı. Mussolini'nin tek inancı, kendi egoizmiydi ve bunu aşama aşama İtalyanlara kabul ettirmeye çalıştı.

O dönemde kullanılan aşağıdaki slogan, İtalya'ya empoze edilen "Mussolini putu"nun bir ifadesiydi:

"Tanrıyı sevmekten bir an bile geri kalma. Ama unutma ki, **İtalya'nın Tanrısı** Duçe'dir."123 (Yüce Allah’ı tenzih ederiz.)

Mussolinin kendisini bu şekilde insans üstü bir varlık ilan etmesi, elbette büyük bir sapkınlıktır. Tarih boyunca kendisini diğer tüm insanlardan üstün gören ve tıpkı Mussolini gibi sözde ilahlaştıran (Allah'ı tenzih ederiz) pek çok inkarcı lider ve yönetici yaşamıştır. Ancak hepsi bu büyüklenmelerinin ve sapkınlıklarının karşılığını almışlardır. Mussolini bir yandan da dini kavramların içini boşaltıp bunları kendi pagan dinine göre yeniden yorumlamaya kalkıyordu. Yayınladığı emir ve bildirilere "On Emir" ismini vermesi, kibir ve küstahlığının boyutunu gösteriyordu.

Ancak Mussolini'nin kibiri uzun süremedi. II. Dünya Savaşı'na Almanya'nın yanında girdi, ancak Almanlar'dan çok daha önce yenilgiye uğrayarak çöküşe geçti. 1943 yılında kendi vatandaşları tarafından tutuklandı ve hapsedildi. Hitler'in desteğiyle kurtuldu ve İtalya'nın kuzeyindeki güçleriyle muhaliflerine karşı bir süre daha direndi. Savaşın sonunda Alman üniforması giyerek sınırı geçmeye çalışırken bir kez daha yakalandı ve yanındaki metresi ile birlikte kurşuna dizildi. Cesedi Milano'daki bir meydanda ayağından asıldı. Bu, kendisini sözde "kutsal insan" sanan bir psikopat için oldukça ibretlik bir sondu.

İspanyol Faşizminin Dini Kullanma Taktikleri

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, faşizm gerçekte İlahi dinlere şiddetle düşman olan, ancak kimi zaman siyaseten bu düşmanlığını gizleyen, aksine dindar gözüken bir ideolojidir. Faşistlerin dindar görünümünün ardındaki amaç ise, dini kavramları gerçek anlamlarından saptırarak faşizmin bir aracı haline getirmektir.

Faşistlerin söz konusu dindarlık rolünün şiddeti ise, içinde bulundukları toplumun yapısına göre değişir. Nazizm, bu rolü çok az oynama ihtiyacı hissetmiştir, çünkü zaten din ahlakından bir hayli uzaklaşmış bir toplumda gelişmiştir. Ancak buna karşın Mussolini daha dindar bir toplum olan İtalyanları kontrol etmeye çalışmış ve bu nedenle sahte dindarlık rolüne daha fazla ihtiyaç duymuştur. İspanya örneğine baktığımızda ise, yine dindar bir toplumla ve yine dindar görünümlü bir faşizmle karşılaşırız. Bu faşizmin lideri ise Francisco Franco'dur.

Franco'nun idelojisi "Falanjizm" olarak bilinir. Bu terim, İspanya'da 1933 yılında kurulan Falanj (uzun ismiyle, Falange Española Tradicionalista Y De Las Juntas De Ofensiva Nacional-Sindicalista) adlı siyasi partiden gelmektedir. José Antonio Primo de Rivera adlı faşist bir ideolog tarafından kurulan parti, İtalyan faşizmini aynen taklit etmiş ve demokratik rejime, anayasaya ve kiliseye tamamen karşı çıkan bir söylem geliştirmiştir. Nitekim Falanj kelimesi (İspanyolca Phalanx) pagan kültürlerden gelen bir savaş kavramıdır; önce eski Sümer'de ve sonra da Eski Yunan ve Roma'da kullanılan bir askeri tabur düzenini ifade etmektedir. O dönemde İspanya ordusu başkomutanı olan General Franco 1936 yılında ülkedeki sağ ve sol çatışması sonucunda başlayan iç savaş sırasında Falanj partisini ele geçirmiş, sahiplenmiş, ancak partinin din karşıtı üslubunu yumuşatarak Falanj faşizmine dini bir görünüm vermeye çalışmıştır.

Franco son derece kanlı bir iç savaş yürütmüş, gerekli gördüğünde sivil halkı bombalamaktan çekinmemiştir. 3 yıl süren savaşı 1939'da kazanmış ve bunun ardından kurduğu dikta rejimini 1970'lere kadar sürdürmüştür. Bu rejimi ayakta tutabilmek için de Katolik Kilisesi'nden yararlanma siyaseti izlemiştir. Bu arada kiliseye de İspanya'nın ekonomik hayatında kapitalist bir rol verilmiştir. Franco kiliseyi her zaman koruma politikasını gütmüş, onu kendi lehinde kullanmak istemiştir. Ancak faşist ilkelerin dışında gelişecek her türlü dini hareket yönetimin ağır baskılarıyla karşılaşmıştır.

Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? adlı eserde, İspanya'da faşizmin başarıya ulaşmak için dini nasıl kullandığı şöyle anlatılır:

Faşizm, bu hedeflerine erişmek için de yığınlara muhtaçtı... halk yığınlarını ateşe atmak için dini gerekçeler, monarşi gibi kelimeler yeterliydi... İspanya'da Katolikler her zaman güçlüydü; rahiplerin büyük çoğunluğu faşizmin açık birer destekçisi durumundaydılar... Bu yüzden İspanya faşizmine de bir kuram bulmak ve bunu ortaya atmak gerekiyordu. İspanya faşizminin kuramını bulup çıkaran Gil Robles olmuştur. Gil Robles, İspanya'nın büyük toprak sahiplerine sıkı sıkıya bağlıdır. Eğitimini Katolik cizvit okullarında tamamlamış ve ilk politik faaliyetine de yine bu Katolik örgütlerinde başlamıştır... Alman faşizmi iktidara gelince, Robles de hemen Almanya'ya koştu. Amacı, Alman faşistlerinin çalışma kurallarını öğrenmekti. Robles, birçok alanda Alman faşizmini taklide çalıştı, fakat üstün ve ari ırk nazariyesini bir türlü ortaya atamadı. Binbir Afrika ulusuyla karışmış İspanya için böyle nazariye elbette

gülünç gelecekti. Bu durumda Robles'in kuramı ve programı ne olabilirdi? Robles, Katoliklikle bağdaştırdığı koyu bir şovenizmi ön plana geçirmişti: "Herşeyden önce İspanya gelir. Tanrı, İspanya'nın üstündedir. Kendini ne oranda İspanyol hissedersen, o oranda da Katoliksin!". Robles'in bu Katolik şovenizmi İspanya'nın kendi özelliklerinden geliyordu... Robles Katolik birliklerini kooperatiflerini ve Katolik gençlik örgütlerini kullanıyordu. Katolik basını da faşizmin hizmetine girmişti. Robles'in kendisi de tutucu çevrelerde çok ünlü olan *El Debato* gazetesinin yöneticisiydi.124

Franco'nın aldatmacalarına kanan dönemin kilise yöneticilerinin faşistlere bundan başka yardımları da olmuştur. Latin Amerika İspanyolları ve öbür faşist gruplar, Amerikan ülkelerinin İspanyol yönetimi altına girmesi yolunda türlü Falanjlar kurmuşlardır. Bu ülkelerdeki bazı Katolik kiliseleri de oyunda itici bir güç rolünü oynamıştır.125

Görüldüğü gibi faşizmin iktidar olma serüveni genelde benzerdir. Faşistler için din, ulaşılması gereken hedefte önemli bir araçtır. Diğerlerinde olduğu gibi yapılan taktikler sonucunda İspanya'da da kilise Franco'nun yanında olmuştur. Ancak faşistlerin dine karşı bu olumlu yaklaşımlarının iktidar olana kadar sürdüğünden ve iktidar olduktan sonra ise çoğu zaman kiliseye ya da din ahlakına açıkça cephe almaktan çekinmediklerinden söz etmiştik. Bu, İspanya'da da böyle olmuştur.

Nitekim devrimden altı ay kadar sonra George Orwell'in anlattıkları devrimci Barcelona'nın durumunu gözler önüne sermektedir:

... Hemen her kilise tahrip edilmiş ve dini resimler ve heykeller yakılmış. Şurada burada kiliseler işçi grupları tarafından son taşına kadar yıkılıyordu... 126

Faşistlerin Franco örneğinde açık şekilde ortaya çıkan dini kullanma yöntemlerini biraz aralarsak, kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz bir gerçekle tekrar karşılaşırız. Faşizm, Avrupa toplumlarını Hıristiyanlık öncesi pagan dinlere döndürmek isteyen bir ideolojidir. Sadece Avrupa'da değil, her coğrafyada faşistlerin gerçek dini paganizm olmuştur. Her faşist akım, kendi toplumunun pagan kültürünü bir inanç ve örnek olarak benimser. Söylemleri, sembolleri, benzetmeleri hep içinde bulundukları toplumun tarihinde yaşamış olduğu pagan dininin özelliklerini taşır. Böylece faşistler, halkı atalarıyla ve onların gelenekleriyle duygusal bir coşkuya kaptırmak ve böylece adeta bir kitle hipnozu oluşturmak isterler. Halkı geçmişin "ihtişamlı günlerine" döndüreceklerine dair tamamen hayal ürünü vaatlerle peşlerinden sürüklerler. Putperest inançlarını içinde bulundukları toplumun sahip olduğu dinin terim ve sembolleri ile süsleyerek, faşizme has sapkın bir din oluştururlar. Kendilerini dindar göstermeye çalışsalar da gerçekte putperesttirler.

Faşist Ahlak Kuran Ahlakının Tam Zıttıdır

Faşizmin insanlığa sadece kan ve acı getiren bir ideoloji olduğu çok açıktır. 20. yüzyılın tarihi bu gerçeğin bir ispatı sayılabilir. Ancak bu gerçeğe karşın dünyanın pek çok yerinde hala faşizme sempati duyan insanlar vardır. Günümüzde neo-Naziler, holiganlar gibi farklı isimler altındaki faşist örgütlenmeler giderek yayılmaktadır. Bu faşist çetelere karşı alınan adli tedbirler ise tek başına etkili olmamakta, İngiltere ve Almanya gibi güçlü devletler dahi bu grupları etkisiz hale getirememektedirler. Çünkü kullandıkları yöntem yanlıştır. Dinden tamamen uzak yetiştirilmiş, kendisini ve diğer

insanları hayvan gibi gören aşırı sorumsuz, başıboş ve saldırgan insanları dizginlemek, onlara hakim olmak, onları zaptetmek imkansızdır. Bugün birçok ülkede hala devam eden bu saldırganlığı ve terörü engellemenin tek yolu, insanlara faşizmin kökeni olan dinsiz veya pagan ideolojilerin değil, Allah'ın insanlara emrettiği güzel ahlakın aşılanmasıdır.

Kitap boyunca anlatılanlardan da anlaşıldığı gibi faşizm barışa, dostluğa, kardeşliğe, uzlaşmaya ve hoşgörüye karşıdır. Dinin özünü ise bu gibi güzel ahlak özellikleri oluşturur. Dolayısıyla faşizm, dinle tam anlamıyla çelişen bir ideolojidir:

Örneğin faşizm ırkçılığı benimser. Faşistler daima kendi ırklarının, milletlerinin diğerlerinden üstün olduğu iddiasıyla yola çıkmışlar, üstelik bu iddiaya dayanarak diğer milletlerin toprakları ve malları üzerinde hak iddia etmişlerdir. Bu ırkçı iddia sayısız savaşın, çatışmanın, katliamın, "etnik temizliğin" çıkış noktasıdır. Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi Kuran'a göre üstünlük ırka, renge ya da diğer başka bir özelliğe göre değil Allah'a yakınlığa, inanç ve ahlaka bağlıdır. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Allah bir başka ayetinde ise ırkçılığı **"cahiliyenin öfkeli soy koruyuculuğu"** olarak tarif eder ve inananları bu kışkırtıcı ideolojiye karşı koruyacağını şöyle bildirir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine '(kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)

Ayette açıklandığı gibi, Allah insanları birbirleriyle tanışmaları, barış, kardeşlik ve hoşgörü içinde yaşamaları için çeşitli ırklara ve etnik kökenlere ayırmıştır. Yani faşistlerin sandığı gibi, farklı ırklar ve etnik kökenler, Darwinist çatışmanın ve "yaşam mücadelesi"nin bir malzemesi değildir. Farklı etnik kökenler ve ırklar arasında biyolojik bir üstünlük de söz konusu olamaz. Yüce Allah, insanlar arasındaki üstünlüğü yalnızca "takvaya" yani Allah'a yakınlığa, inanca ve ahlaka bağlamıştır. O halde insanların Kuran'a uydukları bir düzende, ırk, renk ve kabile çatışmalarının yaşanmayacağı, bu gibi saçma üstünlük iddialarıyla hareket edilmeyeceği açıktır.

Tarih göstermektedir ki, "öfkeli soy koruyuculuğu", pagan veya dinsiz toplumlara ait bir hastalıktır. Bu toplumlarda her zaman için ırk, soy ve kabile üstünlüğüne dayalı iddialar ve buna dayalı çatışmalar var olmuştur. Çünkü insanlar üstünlüğü ırk, soy, kabile gibi maddi özelliklerde aramışlardır. Oysa Kuran'da bildirildiği gibi, **"... izzet ve gücün tümü Allah'ındır..." (Yunus Suresi, 65)** İnsanlar ise ırkları, renkleri, derileri fark etmeksizin Allah'ın yaratmış olduğu, Allah'a son derece muhtaç, aciz varlıklardır. Hepsi de ölüme mahkumdur. Dolayısıyla bir insanın diğer bir insana veya bir toplumun diğer bir

topluma karşı bir "izzet", yani üstünlük iddiasında bulunmaya hakkı yoktur. Nitekim bu saçma iddialar, ölümle birlikte unutulup gidecektir. Kıyamet günüyle ilgili bir ayette bu gerçek şöyle bildirilir:

Böylece Sur'a üfürüldüğü zaman artık o gün aralarında soylar yoktur ve (üstünlük unsuru olarak soyluluğu) soruşturmazlar da. (Müminun Suresi, 101)

Ayette bildirildiği gibi ölüm anında, kıyamet gününde ya da ahirette ırk, renk, etnik köken gibi unsurların hiçbir önemi olmayacaktır. O an önemli olan tek şey kişinin Allah'a yakınlığı ve Allah'ın rızasını kazanıp kazanmadığı olacaktır. O gün kimse kimseye soyunu, ırkını soracak bir durumda da olmayacaktır. Bugün soylarından dolayı azgınlaşanlar, taşkınlık yapanlar, insanları öldüren, hatta diri diri yakanlar, o gün hangi soydan olurlarsa olsunlar ne kadar aciz ve muhtaç durumda olduklarını kavrayacaklardır.
Faşizmin bir diğer belirgin özelliği ise şiddete olan eğilimidir. Faşistler şiddeti, kaba kuvveti, savaş ve çatışmayı adeta kutsal kavramlar gibi görürler. Kuran'a uygun bir hayat yaşayan insan için bu da mümkün değildir. Allah müminlerden güzel ahlaklı olmalarını istemektedir. Kuran'da bu ahlakın nasıl olacağı da tarif edilmektedir. Örneğin müslüman kendisine kötülük yapıldığında dahi iyilikle karşılık vermekle yükümlüdür. Bu konudaki ayetlerden birinde Allah şöyle buyurur:

İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)

Yukarıdaki ayetin gösterdiği şekilde hareket eden bir insanın faşist mantık ve yöntemlere sempati duyması, faşizme en ufak bir eğilim göstermesi elbette ki söz konusu bile olamaz.
Faşist ahlakın bir diğer özelliği, kendisine belirlediği sözde "kutsal" hedef uğruna binlerce masum insanı göz kırpmadan feda edebilmesi ve bunu bir erdem gibi görmesidir. "Hedefler araçları meşrulaştırır" mantığıyla düşünen faşistler, gerçekte hiçbir şekilde meşru da olmayan bir hedef için her türlü vahşeti gerçekleştirebilirler. Oysa Kuran'da insanlara haksız yere saldırmanın, masum insanları öldürmenin çok büyük bir suç olduğu bildirilmiştir. Faşizme göre insan hayatının hiçbir değeri yoktur, ama dine göre tek bir insanın hayatı dahi çok önemlidir. Allah şöyle buyurur:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Tek bir insanın dahi suçsuz yere öldürülmesi tüm insanların öldürülmesi gibiyken, faşistlerin işledikleri cinayet, katliam ve soykırımların ne kadar büyük bir suç olduğu açıktır. Allah faşistlerin bu zalim karakterinin ahiretteki karşılığını şöyle bildirir:

Yol, ancak insanlara zulmeden v**e yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azab vardır. (Şura Suresi, 42)**

Faşistlerin özelliklerinden bahsederken son derece duygusal bir yapıya sahip olduklarından, bundan dolayı da kolayca kışkırtılıp, öfkeye kapılıp, şiddete yönelebildiklerinden söz etmiştik. Faşist gruplar genelde sokak çeteleri tarzında hareket eder, en basit bir olayda dahi gözü dönmüş bir öfkeye kapılır ve bunun ardından hemen kavga ve çatışma başlatırlar. Elbette bu duygusal şiddet, Kuran'ın emirlerine tamamen aykırıdır. Kuran'da Müslümanlar öfkelendikleri zaman bunu yenen, akılcı, itidalli ve ılımlı insanlar olarak tarif edilmektedir. Karşılaştıkları hiçbir olay, hiddetlenmelerini ve saldırganlaşmalarını gerektirmez:

Onlar, **bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların)dan bağışlama ile (vaz)geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran Suresi, 134)**

Faşistleri yönlendiren bir diğer özellik de kitle ruhudur. Faşist çeteler içinde yer alan birçok akılsız ve cahil genç, neyi niçin yaptığını dahi bilmeden, kalabalığın, sloganların, marşların etkisiyle duygusal bir histeriye kapılır, sürü psikolojisine girer ve gerçekte kendi iradesiyle yapmayacağı kitle suçlarına karışır. Bir yabancıya sebepsiz yere saldırabilir, bir işyerini yağmalayabilir... Bu eylemlere katılanların çoğu, irade ve vicdanları zayıf olduğu için, kitle psikolojisi içinde çözülmüş, "sürü" haline gelmişlerdir. Oysa Allah insanları çoğunluğun sapkınlığına karşı uyarır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

İşte bu nedenle müminler çoğunluğa uymak yerine daima akıl ve vicdanları ile hareket ederler. Bu da Kuran'a uymakla mümkün olur.
Dinle faşist ideolojinin bağdaşmadığı bir nokta da Kuran'ın barışı, uzlaşmayı savunması ve tavsiye etmesidir. Dikkat edilirse bu özellikler faşizmle taban tabana zıttır. Faşizm saldırgan olmayı, işgal etmeyi, savaşmayı, kaba kuvvetle hareket etmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiştir. Ancak tüm bunlar Kuran'a göre zalimliktir. Aynı zamanda Allah'ın hoşlanmadığı hareketlerdir. Tam tersine Allah iyilikte bulunmayı ve insanların arasını düzeltmeyi emreder:

Onların 'gizlice söyleşmelerinin' çoğunda hayır yok. Ancak bir sadaka vermeyi veya iyilikte bulunmayı ya da insanların arasını düzeltmeyi emredenlerinki başka. Kim Allah'ın rızasını isteyerek böyle yaparsa, artık ona büyük bir ecir verecegiz. (Nisa Suresi, 114)

Sonuç

Sonuçta faşist karaktere baktığımızda, din ahlakının getirdiği sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, yardımlaşma, kanaatkarlık gibi ahlaki erdemlere tamamen zıt bir ahlak ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz bu ahlak tarihin her döneminde var

olmuştur, ancak faşizm bunu sistemli bir biçimde savunan ve Darwinizm'in etkisiyle "bilimsel" ve akılcı bir yaklaşım gibi gösteren bir fikir ekolüdür. İlahi dinler tarafından lanetlenmiş olan "zalimlik" kavramı, faşizm tarafından sistemli olarak övülmekte, meşru gösterilmekte ve özendirilmektedir.

Hitler'in yaptığı soykırımların, Mussolini'nin acımasız işgallerinin, Franco'nun yürüttüğü kanlı iç savaşın, Pinochet'nin işkencelerinin, Saddam Hüseyin'in 5000 sivili sinir gazıyla öldürmesinin, Miloseviç'in Boşnaklara ve Arnavutlara uygulattığı insanlık dışı vahşetlerin ve diğer çağdaş faşistlerin cinayetlerinin altında hep bu zalim ve acımasız ideoloji yatar. Sadece bu gibi siyasi vahşetlerde değil, günlük hayatta karşımıza çıkan çeşitli şiddet örneklerinde de faşist ideolojinin rolü vardır. Birbirlerini basit bir anlaşmazlık sonucunda döven, bıçaklayan veya kurşunlayan insanlar, şiddeti kahramanlık gibi gören ve gösteren bir kültürün ürünüdürler. Bu kültürün temelleri eşildiğinde ise, Darwin veya Nietzsche gibi ideologların "yaşam mücadelesi" telkinleri çıkmaktadır.

Bu hastalığın en temel kaynağı ise, söz konusu insanların din ahlakından uzak olmalarıdır. Belki kendilerine sorulsa dindar olduklarını iddia edeceklerdir ama din ahlakının insana kazandırdığı manevi güzelliklerden ve asil ahlaktan tamamen habersizdirler. Dolayısıyla hastalığın çözümü de, insanların Kuran ahlakını gerçek anlamıyla öğrenmeleri, kavramaları ve yaşamalarında yatmaktadır.

KURAN'DA ANLATILAN FAŞİST BİR KARAKTER: FİRAVUN

Faşist liderlerin en belirgin özellikleri düzenlerini, korku ve baskı üzerine kurmalarıdır. Genellikle halkı tehditle, baskıyla, işkenceyle sindirir ve istedikleri gibi yönlendirirler. Hemen bütün faşist rejimlerin değişmez kuralıdır bu... Onlara uyan insanlar ise çoğunlukla haklıdan değil de güçlüden yana tavır koyan, kuvvet karşısında kolayca boyun eğen, otorite karşısında her yöne sürüklenebilen kişiliksiz bir yapıdadırlar. Bu nedenle de faşistlerin gösterdikleri kaba kuvvet ve güç karşısında onlara uyum sağlarlar. Bunda genelde cahil ve kültürsüz olmalarının da etkisi büyüktür.

Allah Kuran'da zalim bir diktatörden ve onun bağlılarından oluşan bu sosyal sistemin tarihi bir örneğini tarif etmektedir: Firavun döneminde Mısır.

Hz. Musa döneminde Mısır'a hakim olan Firavun, tamamen baskıya dayalı bir sistem kurmuştur. Bunu yaparken zor kullanmaktan ve kan dökmekten çekinmemiştir, tıpkı iktidarını sağlamlaştırabilmek için kan dökmekten ve şiddetten çekinmeyen faşist liderler gibi.

Kuran'da Firavun'un yaptıklarıyla ilgili ayetlerde tarif edilen özelliklere bakıldığında faşist liderlerle arasındaki benzerlik dikkat çekici boyutlardadır. Firavun da, çağımızdaki faşist liderler gibi, ülkesinde yaşayan insanları sınıflara ayırmış ve bunların bir kısmına karşı katliamlar yürütmüştür:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 3-4)

Firavun rejiminin bir başka dikkat çekici özelliği ise, sahip olduğu askeri gücü çağdaş faşistler gibi kendi ülkesinin halkına karşı kullanmasıdır. Örneğin Firavun, Hz. Musa ile birlikte Mısır'dan çıkan İsrailoğulları'nı engellemek üzere ordusunu yola çıkarmıştır. Kuran'da Firavun sisteminden söz edilirken defalarca **"Firavun ve askerleri"** ifadesi kullanılır ki, bu da Firavun rejiminin militarist yapısına işaret ediyor olabilir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Firavun ile çağdaş faşist diktatörler arasındaki bir diğer benzerlik ise kendilerini sözde kutsal kişiler gibi göstermeleridir. Hitler ve Mussolini rejimlerinde görülen "liderlerin kutsallaştırılması" yöntemi, Firavun tarafından çok açık bir biçimde kullanılmıştır:

Firavun dedi ki: "Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum..." (Kasas Suresi, 38)

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" (Zuhruf Suresi, 51)

Ayette Firavun için kullanılan "bağırdı" ifadesi, onun halkına karşı bağırmak suretiyle şiddetli nutuklar attığına işaret etmektedir. Bu yöntem Hitler ve Mussolini gibi faşist diktatörlerin en belirgin propaganda yöntemidir.

Firavun'un halkını saptırarak, peşinden sürüklediği sıralarda Mısır halkına gerçekleri gösteren, doğru yolu bildiren bir elçi, yani Hz. Musa gelmiştir. Fakat onlar Hz. Musa'ya uymak yerine korktukları ve onu zahiren daha güçlü gördükleri için Firavun'un peşinden gitme hatasına düşmüşlerdir:

Sonunda Musa'ya kendi kavminin bir zürriyetinden (gençlerinden) başka -Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla- iman eden olmadı. Çünkü Firavun, gerçekten yeryüzünde büyüklenen bir zorba ve gerçekten ölçüyü taşıranlardandı. (Yunus Suresi, 83)

Görüldüğü gibi, toplumun bir kısmı, "Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla" iman etmemişlerdir. Bu ifade, Firavun rejiminin insanları, sadece inançları dolayısıyla zulme uğratan bir sistem olduğunu göstermektedir ki, bu da faşizmin temel özelliklerindendir.

Firavun ile çağdaş faşist liderler arasındaki bir diğer benzerlik ise insanlara karşı ayrımcı, ırkçı bakış açılarıdır. Çağımız faşistlerinin ırkçı bakış açısı Firavun'da da görülmektedir. O da günümüzün "antisemit" diktatörleri gibi, İsrailoğulları'nı sözde aşağı bir kavim olarak görmüş ve bu nedenle İsrail soyundan olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u kendince küçümsemiştir. Firavun ve çevresinin sözleri bunu açıkça göstermektedir:

Dediler ki: "Bizim benzerimiz olan iki beşere mi inanacak mışız? Kaldı ki, onların kavimleri bize kullukta (kölelikte) bulunmaktadırlar." (Müminun Suresi, 47)

Buraya kadar verilen örneklerden de açıkça anlaşıldığı gibi Firavun'un sistemi ve günümüz faşist rejimleri arasında önemli benzerlikler vardır. Bu benzerlik sadece yönetim sistemi açısından değil, bu sisteme tabi olan halk açısından da geçerlidir. Gerçekte Firavun'a uyan ve onun izinden giden insanların da çoğu onun yanlış yolda olduğunu, Musa Peygamberin ise doğru yolda olduğunu biliyorlardı. Ancak Firavun'u güçlü ve hakim gördükleri için vicdanlarına uymak yerine, gerçekleri gözardı ettiler. Kaba kuvvetin, gücün etkisi altına girdiler. **"Güçlü olan haklıdır"** yalanına inandılar. Oysa gücün ve hakimiyetin tek sahibi Allah'tır. Bunu kavrayamadıkları için Firavun'la birlikte onlar da dünyada ve ahirette büyük bir aşağılanmayla karşılaştılar. Bu kişilerin uğradıkları son Kuran'da şöyle bildirilir:

Bunun üzerine, onu (Firavunu) ve askerlerini tutup suya attık. Böylelikle zulmedenlerin nasıl bir sona uğradıklarına bir bak. Biz, onları ateşe çağıran önderler kıldık; kıyamet günü yardım görmezler. Bu dünya hayatında onların arkasına lanet düşürdük; kıyamet gününde ise, onlar çirkinleştirilmiş olanlardır. (Kasas Suresi, 40-42)

Faşist liderlerin sonu da Firavun'un sonu gibi ibretliktir. Hitler intihar etmiş, Mussolini ise kendi halkı tarafından idam edilmiştir. Kendilerini yüceltmek adına yaptıkları zulümler ise yalnızca aşağılanmalarına sebep olmuştur. Kendilerinden sonra gelenler tarafından nefretle anılan insanlar olmuşlardır. Üstelik bu yalnızca dünyadaki aşağılanmalarıdır, ahiretteki ise çok daha şiddetlidir. Ancak unutulmamalıdır ki, ahiretteki azap sadece önderlere

isabet etmekle kalmayacak, onların peşinden gidenleri de kuşatacaktır. Bu gerçek de Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Onların tümü-toplanıp (kıyamette) Allah'ın huzuruna çıktılar da zayıflar (müstaz'aflar) büyüklük taslayanlara (müstekbirlere) dedi ki: "Şüphesiz, biz size tabi idik; şimdi siz, bizden Allah'ın azabından herhangi bir şeyi önleyebiliyor musunuz?" Dediler ki: "Eğer Allah bize doğru yolu gösterseydi biz de sizlere doğru yolu gösterirdik. Şimdi yakınsak da, sabretsek de farketmez, bizim için kaçacak bir yer yoktur." (İbrahim Suresi, 21)

Tarihte pek çok diktatör despot rejimler kurmuş, halkları ise kaba kuvvetin, şiddetin, gücün, korkunun, hakimiyetin büyüsüne kapılarak onlara boyun eğmişler, ayette bildirildiği gibi, **"...her inatçı zorbanın emri ardınca yürümüşler"**dir. **(Hud Suresi, 59)** Allah, bu liderlerin ve toplumların bu büyük hatasını şöyle haber vermektedir:

Firavun (kavm**i), ondan öncekiler ve yerle bir olan şehirler (halkı da hep) o hata ile (tarih sahnesine) geldiler. Böylece Rablerinin elçisine isyan ettiler. Bu yüzden onları, şiddeti gittikçe artan bir yakalayışla yakaladı. (Hakka Suresi, 9-10)**

ÜÇÜNCÜ DÜNYA FAŞİSTLERİ

Faşizm II. Dünya Savaşı'nda askeri bir yenilgiye uğradı. Nazi Almanyası, Faşist İtalya ve Japon faşizminin oluşturduğu ittifak, savaştan yenik çıktı ve her üç ülkede de faşist rejimler ortadan kalktı. Hitler intihar etti, Mussolini kendi vatandaşları tarafından asıldı, Japonya'daki hükümet ise kendini tasfiye etti. 20. yüzyılın ilk yarısında yükselen faşizm, yüzyılın ortasına varamadan çökmüştü.

Ancak bu çöküş, faşizmin tamamen yeryüzünden silindiği anlamına gelmiyordu. II. Dünya Savaşı'nın ardından faşizm asıl olarak Üçüncü Dünya ülkelerinde tırmandı. Latin Amerika ve Afrika'da -çoğu zaman ABD desteğiyle- iktidarı ele geçiren diktatörler ve cuntalar, temelde faşist ideolojiye sahiptiler.

Latin Amerika Faşizminin Vahşetleri

Üçüncü Dünya faşistleri, Nazi katliamlarını andıran vahşetler uygulamaktan çekinmediler. Örneğin 1973 yılında devlet başkanı Allende'ye karşı kanlı bir darbe düzenleyen Şili diktatörü Pinochet, ülkesini kan gölüne çevirdi. Pinochet, Başkanlık sarayını tanklar ve jetler tarafından bombalatarak Allende'yi öldürttü. Ancak Şili halkına Allende'nin teslim olmak istemediği için intihar ettiği söylendi. Ardından Allende yandaşlarına ve muhalefete karşı şiddetli bir sindirme politikasına başlandı. Cuntanın ilk yılında binlerce kişi öldürüldü, 9 milyonluk Şili'de yaklaşık 90 bin kişi tutuklandı. Yıldırma manevraları, morglarda yığılı bekleyen ölüler, cesetleri Mapocho Nehri'nde sürüklenen kurşuna dizilmişler, şüphelilerin "Santiago" stadyumuna kapatılması, rehin alma politikası, sıkı arama-taramalar ve kundaklamalar, Pinochet rejiminin suçlarından bir kısmıydı. Öğrenim kadrolarında "temizlik" yapıldı, üniversite eğitim programlarında yer alan tarih ve coğrafya dalları faşist yönetimin titiz sansüründen geçirilmeye başlandı.

Pinochet örneğine benzer faşist diktatörlükler Arjantin, Guatemala, El Salvador, Nikaragua, Honduras, Paraguay gibi Latin Amerika ülkelerinde de iktidara geldi ve akıl almaz vahşetler gerçekleştirdi. Arjantin'deki cunta rejimi döneminde binlerce rejim muhalifi "kayboldu". Sonradan ortaya çıktığına göre, iki binden fazla siyasi tutuklu uçaklara bindirilmiş, Arjantin açıklarında binlerce metre yüksekten denize atılmıştı. 1995'in 27 Nisan'ında Arjantin televizyonuna çıkan Federico Talavera adlı eski bir jandarma, cunta rejimi sırasında uygulanan işkenceleri itiraf ederken, doğum sancısı çeken kadınların denize atılmalarından, insanların cinsel organlarını ısırmak için özel olarak yetiştirilen köpeklere kadar pek çok yöntemin uygulandığından söz etmişti. İtirafçının söylediğine göre, özel eğitimli köpekler işkence gören siyasi tutukluların cinsel organlarını ağızlarında tutup emir bekliyor, tutuklu konuşmadığı takdirde ise köpeğe ısırması yönünde işaret veriliyordu.

Guatemala'da yaşanan vahşetler de korkunçtu. 1954'de ülkenin ilk ve tek seçilmiş başkanı olan Jacobo Arbenz'i deviren faşist yönetim, 60'lı ve 70'li yıllarda ülkeyi bir ölüm tarlasına döndürdü. Faşistlerin hedefleri arasında ise -faşizmin geleneksel din düşmanlığına uygun olarak- din adamları geliyordu. Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü), yalnızca Ekim 1966 ve Mart 1968 tarihleri arasında aralarında çok sayıda din adamının da yer aldığı 8 bin Guatemala yurttaşının rejimin kurduğu "ölüm mangaları" tarafından infaz

edildiğini bildirmişti. 1972'de bu ölüm mangalarının kurbanlarının sayısı 12 bine, dört yıl sonra da 20 bine çıktı.

Roma Katolik Piskoposlar Konferansı, hükümetin izlediği politikayı tek kelimeyle "soykırım" olarak nitelemişti. Amerikalı yazar William Blum, *The CIA: A Forgotten History* adlı kitabında Guatemala rejiminin işkence yöntemlerini şöyle anlatır:

Rejim hakkında eleştiri yaptığı duyulan ya da gerilla grubuna üye olduğu düşünülen insanlar, gizli polis tarafından evlerinden zorla alınarak bilinmeyen yerlere götürülürler. Çoğunluğunun işkence edilmiş ya da yakılmış cesetleri bir kaç gün sonra bir yol kenarında elleri arkadan bağlı olarak ya da bir nehir kıyısında plastik bir torba içinde bulunur. Bazıları toplu mezarlara gömülmüştür. Bazı cesetler de uçaklarla Pasifik Okyanusuna atılmıştır. Gualan bölgesinde artık kimsenin balık avlamadığı söylenir; çünkü sular ceset doludur. Sudan çıkan cesetlerin arasında gözlerine iğne saplanmış olanlar vardır... Bir köyün gerillalarla ilgisi olduğu sanılırsa köye baskın düzenlenir ve tüm erkekler bir daha hiç görünmemek üzere götürülürler. Ya da köydeki herkes öldürülür ve evler de buldozerle yıkılır. Ancak bu kurbanların hemen hiçbiri, gerilla grubunun üyesi değildir... En çok kullanılan işkence yöntemi, içine böcek ilacı doldurulmuş bir torbanın kurbanın kafasına geçirilmesi ve başta cinsel organlar olmak üzere vücuda elektrik verilmesidir.127

William Blum, kitabında Guatemala yerlisi bir kadının ifadelerini aktarmaktadır. Ailesiyle birlikte "rejim muhalifi" olma suçundan sorgulanmaya götürülen Rigoberta Menchu Tum adlı kadın, 9 Aralık 1979 günü başına gelen olayları şöyle anlatmaktadır:

16 yaşındaki erkek kardeşim Patrocino ile beni Chajul'deki merkeze götürdüler ve günlerce işkence yaptılar. Başkan Lucas Garcia'nın ordusundan bir subay erkekleri bir kenara ayırdı... Bir süre sonra Patrocino'yu gördüm; dili kesilmiş ve tırnakları sökülmüştü, korkunçtu! Bu arada subay bir konuşma yapmaya başladı. Her durduğunda, askerler, kardeşimin ve diğer erkeklerin kanlı vücutlarını sopalarla dövüyorlardı. Daha sonra tanınmaz haldeki vücutları dışarı çıkararak toprağın üstüne fırlattılar ve üzerlerine gaz döktüler. Daha sonra onları ateşe verdiler ve canlı canlı yaktılar. Bu arada etraftaki insanları da bunu seyretmeye zorluyorlardı.128

Bunlar yalnızca bir kaç küçük örnekti. Guatemala'da önce General Romeo Lucas Garcia sonra da General Efrain Rios Montt tarafından yönetilen faşist cunta rejimi, benzeri şekillerde yüzbinden fazla insanı öldürmüştü. William Blum, rejimin güvenlik kuvvetleri tarafından "gözleri oyulan, testisleri kesilerek ağızlarına sokulan, elleri ve kolları koparılan" kurbanlardan, "göğüsleri kesilen" kadınlardan da söz etmektedir.

Benzer faşist rejimler, Zaire, Uganda ve Güney Afrika gibi Afrika ülkelerinde de uzun yıllar iktidarda kaldı. Güney Afrika'daki rejim, Nazi Almanyası'nı hatırlatır derecede koyu bir ırkçı ideolojiye sahipti. Güney Afrika nüfusunun çoğunluğunu oluşturan ve ülkenin yerli halkı olan zenciler, on yıllar boyu iktidardaki beyaz azınlık tarafından sömürüldü.

Kısacası, 20. yüzyılın ikinci yarısı da, birinci yarısı kadar faşist vahşetin hedefi oldu. Avrupa'da yıkılan faşist rejimlerin benzerleri, Latin Amerika ve Afrika'da ortaya çıktı ve yine dünyayı "güçlülerin galip geldiği, zayıfların yok olduğu bir çatışma alanı" haline getirdiler.

Ortadoğu’daki Faşist Diktatör: Saddam Hüseyin

21. yüzyılın başında olduğumuz bugünlerde, 1960'lı, 70'li yılların çeşitli faşist diktatörleri de artık tarihe karışmış durumdadır. Ancak faşizm, her an yeni bir coğrafyada yeni şartlar altında yeniden kök salabilmektedir. Ortadoğu da faşist rejim ve örgütlerin vahşetinden çok yara almış bir coğrafyadır. Ve şu anda halen faşist bir diktatör Ortadoğu'yu tehdit etmektedir: Saddam Hüseyin.

Saddam Hüseyin'in geçmişini incelemek, faşist karakterini görmek açısından önemlidir.

Saddam'ı Irak'ın başına getiren olaylar bir darbe ile başladı. 1963 Şubatı'nda, kendilerine "Baas" (Diriliş) Partisi adı veren bir grup subay ve sokak militanı, o zamana kadar iktidarda bulunan Albay Kasım'ı devirdiler. Bu militanların arasında, darbe günü Albay Kasım'ı öldürmek için görevli olan altı kişilik timin de üyesi olan genç bir adam dikkat çekiyordu: Saddam Hüseyin el-Tıkriti, yani Tıkritli Saddam Hüseyin. Asker olmamasına karşın sürekli üniforma ile gezen Saddam, darbenin hemen ardından Baas yönetimi tarafından terör ve suikastlerden sorumlu özel bir grubun başına getirildi. İlk yaptığı iş ise, darbe muhaliflerini sorgulamak için yeni ve etkili işkence yöntemleri geliştirmek oldu. Baas'ın saray darbesi ile doğan bu iktidarı aynı yılın Kasım ayında sona erince, Saddam Hüseyin'in işkence merkezi ortaya çıkarılmıştı. İşkence merkezi, Saddam'ın özel icadı olan korkunç işkence aletleriyle doluydu.

Baas'ın on aydan az süren kısa iktidarı, yine bir darbe ile sona ermişti. Ancak Baas 17 Temmuz 1968'de ikinci bir darbe daha gerçekleştirdi. Bu seferki darbe, kalıcıydı.

Bu ikinci Baas darbesinin ikinci lideri ünlü "işkence uzmanı"ydı: Saddam Hüseyin. Saddam, rejimin kilit noktalarına kendi akrabalarını yerleştirerek ve siyasi rakiplerini tasfiye ederek zamanla tüm siyasi gücü elinde topladı. Acımasız işkence uzmanı, Irak'ın diktatörü olmuştu.

Saddam iktidarı ele geçirdikten sonra sürekli savaş ve çatışma peşinde oldu. 1980 yılında, hiçbir sebep yokken, ani bir saldırıyla İran'ı işgal etti ve 8 yıl boyunca yüz binlerce Iraklı ve İranIının hayatına mal olacak bir savaşı başlattı. Bu savaşın bitmesinden 2 yıl sonra bu kez yine hiçbir sebep yokken Kuveyt'i işgal etti ve Körfez Savaşı'na yol açtı. Alman topraklarını genişletmek için dört bir yana çılgınca saldıran Hitler gibi, Saddam da etrafına terör saçtı.

Dahası, kendi halkına karşı da en zalim yöntemleri kullanmaktan çekinmedi. Saddam'ın iktidarı boyunca, rejime muhalif görülen kişiler, siyasi ve hatta etnik gruplar türlü vahşetlere maruz kadılar. *Newsweek* dergisi bir sayısında Saddam'ın faşist karakteri için şöyle bir tanımlamada bulunur:

"... Bazıları ona "kana susamış bir despot", "Bağdat'ın kasabı" derler. **Saddam Hüseyin Irak'ı ardındaki 1 milyonluk ordu, muhbir, suikastçi ve işkencecilerden oluşan bir lejyon ile çelik eldiven içindeki demir bir el gibi yönetmektedir.** Saddam, Ortadoğu'da kendisinin ve ülkesinin büyüklüğü uğruna yaptığı oldukça insafsız tavırlarıyla tanınır. Öyle ki hem içerdeki, hem de dışarıdaki düşmanları için zehirli gaz kullanmaktan çekinmez.129

Gerçekten de Saddam birçok Iraklı kanı dökmüştür. İran'a karşı başlattığı savaşın sonunda Irak'ın 17 milyonluk nüfusundan 1 milyonu ölmüş veya yaralanmıştır. (Halkın 1 milyonundan fazlası da ülkeyi politik ve ekonomik sebeplerle terk etmişlerdir). Washington merkezli Middle East Watch isimli insan hakları kuruluşu, Irak'ta zorunlu tecrit ve sınırdışı, keyfi tutuklama ve ceza, işkence ve faili meçhul, sıkça uygulanan politik infaz olduğunu

bildirmektedir. Amnesty International'in raporuna göre, sadece şüphe üzerine tutuklanan on binlerce insanın büyük bir bölümü serbest bırakılmamış, büyük bir çoğunluğu ise kaybolmuştur. Tutuklulara ve gözaltına alınanlara, **üzerlerinde sigara söndürmek, parmaklarını kesmek gibi çok ağır işkenceler uygulanmaktadır.**130

Saddam Hüseyin 1988 yılında Halepçe'de yaptığı katliam ile farklı etnik kökene sahip halka karşı faşist tavrını göstermiştir. Halepçe'deki sivil Kürt yerleşimcilerin üzerinde sinir gazı kullanarak 6 bin masum insanın, bebek, yaşlı, kadın, erkek ayırmaksızın can çekişerek ölümlerine sebep olmuştur.131

Irak'taki faşist rejimin siyasi tutuklulara yaptığı işkenceler daha da korkunçtur. Irak'tan kaçan bir doktor, bu işkenceleri şöyle anlatır: "Güneyde bir hastanede staj yaptım. Hapishaneden getirilenleri sadece doktorlar görebilirdi. Bir et yığını halinde olan insanların çoğu ölürdü. İşkenceden sağ kurtulan siyasi suçlu yoktu. Gözaltına alınacağımı anlayınca hemen kaçtım.''132

Saddam'ın zalimliklerinden bugüne dek ailesi ve yakın çevresi de payını almıştır. Irak lideri Saddam Hüseyin'in üvey kardeşi Barzan Tıkriti, Saddam'ın ve oğlu Udey'in kendisini öldürtme ihtimalinden dolayı Birleşik Arap Emirlikleri'ne kaçmıştır. Saddam'ın iki damadı Hüseyin ve Saddam Kamil de 1995 yılında Saddam'dan korkarak Ürdün'e kaçmışlardır. Bunun üzerine Saddam onlara can güvenliği garantisi vermiş ve ülkeye geri dönmelerini istemiştir. Ancak can güvenliklerinin korunacağına dair söz alan iki kardeş Bağdat'a döner dönmez babalarıyla birlikte öldürülmüşlerdir. Daha sonra da annelerinin cesedi paramparça edilmiş olarak bulunmuş, bu olaylar tüm dünya kamuoyunun gözü önünde meydana gelmiştir.

Irak lideri, ülkeden kaçan muhaliflere ise alçakça yöntemlerle gözdağı vermektedir. Örneğin 1995 yılında Ürdün'e kaçan General Necib Selahi, aile yakınlarına tecavüz edilerek, tecavüz kasetlerinin kendisine gönderildiğini ve bunun sadece kendisine değil, birçok muhalife yapıldığını açıklamıştır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, Saddam'ın Irak halkı üzerinde kurduğu otorite tamamen sindirme, korkutma, yıldırma ve işkence üzerinedir. Saddam Hüseyin'in faşist rejimiyle yönetilen halk ise aç, işsiz ve sefil haldedir. Küçücük bebekler açlıktan ve ilaç bulamamaktan dolayı ölmekte, koskoca bir millet sürekli ölüme ve yok olmaya doğru gitmektedir. Buna rağmen halk ya korkudan ya da içinde bulunduğu kitle hipnozundan dolayı Saddam'a toz kondurmamakta, içinde bulunduğu sefaletten hep "onları", yani Saddam'ın düşmanlarını suçlamaktadır.

Saddam'ı incelediğimizde, faşist karakterin diğer özelliklerini de bulmak mümkündür. Bunun bir örneği, **Saddam'ın, aynen Naziler ve diğer faşistler gibi, kendini tarihte yaşamış pagan diktatörlere benzetmesidir.** Saddam'ın kendisi için seçtiği "Sparta", Ortadoğu'nun pagan imparatorluklarından biri olan Babil'dir. Saddam kendisini, "ufuktan göğe kadar rakib"i olmadığı söylenen **Babil Kralı Nebukadnezar'ın varisçisi olarak görmekte ve göstermektedir**.133 Irak'ta, Nazilerin pagan törenlerini andırır şekilde, Babil İmparatorluğu'nun yeniden canlanmasını tasvir eden tören ve ayinler yapılmıştır. Süleyman Mabedi'ni yıkan ve İsrailoğullarını Babil'e süren Nebukadnezar, tarihte iki özelliği ile bilinir; acımasız bir kumandan ve büyük bir mimar olması. Psikopatlık derecesinde kibirli olan Nabukadnezar'ın yaptırdığı binaların tuğlalarının üzerine tek tek kendi adını yazdırdığı bilinmektedir. Saddam, Nebukadnezar'ın bu özelliğini de taklit etmekte ve halkının tüm sefalet ve yoksulluğuna rağmen büyük bir müsriflikle yaptırdığı saraylarında kullanılan tuğlaların üzerine kendi adını yazdırmaktadır.

Irak halkının önemli bir bölümü ise, faşizmin meydana getirdiği yoğun duygusal tahrik içinde bu sarayları kendisine yapılmış bir haksızlık ve adaletsizlik olarak görmemektedir. Aksine Saddam'ın sefahat içinde yaşadığı bu saraylar milli bir onur meselesi haline gelmiş, yabancılara karşı Irak'ın bir gururu olarak kabul edilmiştir.

Saddam'ın faşist karakterinin bir diğer örneği ise, dinle hiçbir ilgisi olmamasına karşın, kimi zaman sahte bir dindarlık maskesi takması ve dini siyaseten kullanmaya çalışmasıdır.

Oysa dine aykırı bir iş yapmak (Saddam'ınki gibi haksız yere işgalde bulunup yeryüzünde fitne çıkarmak) için dini sembolleri kullanmaya kalkmanın bir ikiyüzlülük olduğu çok açıktır. Irak halkına, ve faşizmle karşılaşan herkese düşen görev, bu gibi basit propaganda ve aldatmaca yöntemlerine kanmamak, gerçek bir dindar ile dindar rolü yapan bir faşisti ayırdetmek ve ona göre davranmaktır. Bunu ayırt etmek ise zor değildir, çünkü bir faşistin hiçbir şekilde dindar olamayacağı aşikardır.

Allah güç ve mevki sahibi olduğu takdirde yeryüzünde bozgunculuk çıkaran bu gibi ikiyüzlü insanlardan Kuran'da şöyle söz etmiştir:

İnsanlardan öylesi vardır ki, dünya hayatına ilişkin sözleri senin hoşuna gider ve kalbindekine rağmen Allah'ı şahid getirir; oysa o azılı bir düşmandır. O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 204-206)

FAŞİZMİN SESSİZ YÜKSELİŞİ

Faşizmin II. Dünya Savaşı'nda yaşadığı mağlubiyet ve çöküş, çoğu insanda "faşizm artık ölmüştür" düşüncesini uyandırdı. Ancak durum pek öyle değildi. Faşist ideolojinin önde gelen temsilcilerinin ortadan kalktığı doğruydu, ama faşist ideolojinin dayanakları (paganizm, Darwinizm, şiddet sevgisi ve ırkçılık) hala duruyordu. Bu nedenle Hitler'in veya Mussolini'nin ölmesi faşizmi öldürmedi. Aksine, "faşizm artık ölmüştür" şeklindeki yaygın düşünce, yeni faşist hareketlerin gelişmesi ve kök salmasına zemin hazırladı. Faşizm, kimi zaman bu ismi açıkça kullanarak, kimi zaman da kendini kamufle ederek yaşamaya devam etti. Ve özellikle de 1990'larda yeni bir yükselişe geçti.

Bu bölümde faşizmin bu yeni yükselişini ve bunun dünyaya getirdiği tehditleri inceleyeceğiz. Önce Avrupa'da ırkçılığın hala ayakta olduğunu görecek, daha sonra neo-Nazi örgütlenmelerinin yükselişini ele alacağız. Ve ardından da, ırkçılığın yükselişinin perde arkasını, bu yükselişin ardındaki ideolojiyi teşhis edeceğiz.

Neo-Naziler

Resmi Alman istatistiklerine göre 1999 yılında sadece Almanya'da ırkçılık ve yabancı düşmanlığından kaynaklanan 10.037 olay tespit edilmiştir. 2000 yılında açıklanan ırkçılık olayları da on binin üzerindedir. İngiltere'de ise sadece Nisan ile Eylül ayları arasında tespit edilen ırkçı kaynaklı suçların sayısı 10.982'yi bulmuştur. Bu suçların yarısının korkutma gözdağı verme ve yıldırma şeklinde olduğu belirtilmiştir. Birçoğu ise öldürme, yaralama, yakıp yıkma gibi eylemlerle sonuçlanmıştır. Bunların failleri, neo-Naziler olarak bilinen faşist çetelerdir.

Neo-Nazi hareket, özellikle 1990'lı yıllarda örgütlü bir faaliyet içine girmiştir. Bundan önce de 1970'li yıllarda, İngiltere'de dazlak hareketi başlamıştı. Dazlak hareketinin özelliği sokak çetelerinin göçmenlere, yabancılara ve fakir mahallelerde yaşayanlara karşı saldırgan olmalarıydı. Bunların sadece bir kısmı ırkçıydı. Ancak, 1990'lı yıllarda, dazlakların birçoğu ırkçılığı benimsediler ve Nazi taraftarları olarak ırkçı faşist eylemleri başlattılar.

İçinde bulunduğumuz yıllarda ise neo-Nazi hareket giderek güçlenmekte ve yayılmaktadır. Bugün 33 ülkede ve 6 kıtada aktif durumdadırlar. Sayıları ise 70 bini bulmaktadır. Üyeleri genellikle 13-25 yaş arasında olan bu sokak çeteleri, birbirleriyle de özellikle internet aracılığı ile bağlantı kurmaktadırlar.

Neo-Naziler her ülkede kendilerine farklı hedefler belirlemişlerdir. Yapılan bir araştırmada belirtildiğine göre, Almanya'da Türklere, Macaristan, Slovakya ve Çek Cumhuriyeti'nde Çingenelere, İngiltere'de Asyalılara, Fransa'da Kuzey Afrikalılara, Brezilya'da Kuzey Doğululara, Amerika'da tüm azınlıklara ve göçmenlere karşı örgütlenmektedirler. Birçok ülkede evsizler ve fakir mahallede yaşayanlar da hedef seçilebilmektedir.

Nazi özentisi bu gençler, çoğunlukla uyuşturucu müptelalarından, işsiz güçsüz, sokak serserilerinden oluşmaktadır. Giysilerinin üzerine taktıkları Nazi sembolleri, traşlanmış dazlak kafaları ve dövmeleri ile hemen tanınmaktadırlar. Bu dövmelerinde ise genellikle diğer ırklara olan düşmanlıklarını dışa vurmaktadırlar. Sloganlarında, konuşmalarında ve şarkılarında Hitler'i

yüceltmekte ve kendilerini onun hayalini gerçekleştirmeye adadıklarını ifade etmektedirler: Aryan ırk tarafından yönetilen bir dünya.
Bu çetelere, genellikle problemli çevrelerde yetişmiş, düşük eğitimli, başıboş, kendine güveni olmayan gençler katılmaktadır. Başkalarını aşağılamak, şiddet uygulamak, korkutmak gibi etkenlerin birarada tuttuğu bu insanlar, böylece kendilerini başka insanlardan üstün görebilecekleri bir ortam bulduklarını düşünmektedirler.
Şiddet, kin, nefret, yıldırma, korkutma, tehdit, yakıp yıkma, zarar verme başlıca özellikleri arasında sayılabilir. Bunları en fazla yerine getiren ise aralarında en kahraman ilan edilmektedir.
Neo-Nazilerin kendilerine ait bir de müzik stilleri vardır. Aslında bu çevreler müziği bir propaganda aracı olarak da görmektedirler. Şarkılarının sözleri ırkçı, paranoyak ve saldırgan yüzlerini anlatmaktadır. Şarkıların ve müzik gruplarının isimleri dahi aynı mesajları vermektedir; "Zaferi Selamla", "Vampir", "Beyaz Gürültü", "Vahşi Saldırı", "Savaş Alanı", "Jilet kenarı", "Beyaz Savaşçılar" gibi. Bu müzik grupları Almanya, Belçika, İngiltere gibi birçok Avrupa ülkesinde dilediği yerde konser verebilmektedir. Ve binlerce genç bu konserlere katılarak, Nazi selamı vererek bu gruplara eşlik etmektedir.
Neo-Nazilerin bir de yan ekipleri vardır. Bunların başında futbol holiganları gelir. Özellikle maçlarda dazlaklar ve holiganlar birleşerek, zenci oyunculara karşı sloganlar atar, rakip taraftara saldırır, stadyumlarda ölümlerle sonuçlanan kavga ve çatışmalara neden olurlar. Bu ekipler herhangi bir durumda kolaylıkla neo-Nazi eylemler için de kullanılabilirler. Ayrıca neo-Nazi olmadığı halde neo-Nazi müzik gruplarının hayranı olan kesim de daima yönlendirilebilecek bir kitle olarak görülür. Onlar da dinledikleri müziğin ve Nazi propagandasının etkisiyle, istenildiğinde organize edilerek eylemlere çağrılabilmektedirler. İşte bu şekilde ırkçı hareketler, büyük bir hızla gençleri zehirlemeye ve kendi saflarına çekmeye devam etmektedir.
Neo-Nazilerin Avrupa'da bu kadar çok güçlenebilmelerinin altında yatan neden ise aslında **gizliden gizliye toplumdan ve siyasilerden aldıkları destektir**. Bugün Avrupa'da birçok parti farklı isimler altında görev yapsa da aslında faşist eğilimlidir ve bunların hepsi neo-Nazileri önemli ölçüde desteklemektedirler. Bu siyasileşmenin dışında, neo-Naziler asıl olarak şiddet ve sokak eylemleri ile istediklerini başarabileceklerini düşünmektedirler.
Aslında bu, kitap boyunca da anlattığımız gibi tipik faşist karakterdir. Çünkü faşistler demokratik ortamlarda fikir ile mücadele edilebileceğine ihtimal vermezler. Onlar daima orman kanunlarının geçerli olduğuna, doğruyu söyleyenin değil, güçlü olanın haklı olduğuna inanırlar. Dolayısıyla kendilerince en büyük güç saldırganlık ve zorbalıktır.

Günümüz Avrupa'sında Irkçı Politikalar

Neo-Naziler, Avrupa'daki ırkçı hareketin radikal temsilcileridir. Deyim yerindeyse faşist baltanın "sivri ucu"durlar. Ama bir de bu baltanın kökleri vardır ve bunlar neo-Nazilerden daha geniş bir toplumsal ve siyasi tabanı temsil etmektedir. Neo-Nazilerin ırkçılığı, aslında Avrupa'da giderek güçlenen ırkçı eğilimlerin bir yansımasıdır.
Avrupa insanının büyük bir bölümünün aslında kendi ırkının üstünlüğüne inanan gizli bir ırkçılık yaşıyor olması, neo-Nazilere gizliden gizliye destek sağlamaktadır. 1997 yılında yapılan araştırmalara göre Avrupa genelinde ırkçı

potansiyelin %33 civarında olduğu saptanmıştır. Özellikle Belçika, Fransa ve Avusturya'da bu oranın daha da yüksek olduğu görülmektedir. Kendini "tamamen ırkçı" veya "bayağı ırkçı" olarak tanımlayan insanların oranı Belçika'da %55, Fransa'da %48, Avusturya'da ise %42 civarındadır. Almanya'da ise ırkçıların oranı %34 civarındadır. Dolayısıyla neo-Naziler, molotof kokteylleri ile eylem yaparken veya "Yabancılar Dışarı" sloganları atarken aslında halkın %35'inin de düşüncelerini gerçekleştirmiş oluyorlar. Bunlara bir de alttan alta neo-Nazilerin ırkçı eylemlerini destekleyen siyasiler de eklenince, bu faşist örgütlerin bir türlü önüne geçilemiyor.134

Söz konusu ırkçı eğilimler hakkında Fransa dikkat çekici bir örnektir.

Fransa'da 1993 genel seçimlerinden sonra Fransız Demokrasisi için Birlik (UDF) ile Cumhuriyetçi Birlik partileri, Edouard Balladur'un başbakanlığında hükümet kurdular. İçişleri Bakanlığına da Pasqua getirildi. Bu hükümetin kurulmasıyla, bir anda ülkedeki yabancılara potansiyel suçlu gözüyle bakılmaya başlandı. Ve bu bakışın ağır baskısı da hemen ardından geldi. İlk olarak yabancılara verilen haklar geri alındı. Ağustos 1993 yılında Balladur hükümeti tarafından yürürlüğe konulan ve halk arasında "Pasqua Kanunu" olarak bilinen yasanın polise vermiş olduğu arama yetkisi ile Fransa'da oturan yabancıların huzuru kaçırıldı; **Fransa vatandaşı olmuş yabancı kökenlilerin bile evlerine sabaha karşı baskınlar düzenlenerek insanlar çoluk çocuk demeden evlerinden gözaltına alındılar.** Bu yabancılar sanki savaş suçlusuymuş gibi muamelelere tabi tutuldular. Günlerce sorguya çekildiler, **işkence** sırasında kolları bacakları kırılanlar dahi oldu.135

17 yaşındaki Zaireli Nikomé, hırsızlık şüphesiyle gözaltına alındığı bir Paris karakolunda kurşuna dizildi. Bu olayın duyulması üzerine ertesi gün (7 Nisan 1993) düzenlenen yürüyüşe katılan iki zenci daha Fransız polisi tarafından vurularak öldürüldü. Fas kökenli bir Fransız vatandaşının üç polis tarafından işkence edilip öldü zannedilerek bir yere atılması ve bu olayın ortaya çıkmasıyla, yasal yollardan Fransa'ya girmiş orada işçi veya öğrenci olanlar, oturma izinleri bulunanlar dahi korku ve panik içinde yaşamaya başladılar.

Fransa'daki bu olaylar kuşkusuz topluma hakim olmuş ırkçı bir anlayışın sonuçlarıdır ve bu durum sadece Fransa için geçerli değildir. **Avrupa'nın hemen hemen tamamında ırkçılığın derin izleri vardır.** Avrupa Topluluğu üyelerinin Sırp saldırganlığına karşı Müslüman Boşnaklara uzanan yardım elinin çok gecikmesi (hatta bazı çevrelerin el altından Sırpları desteklemeleri), Almanya'daki yabancılara neo-Naziler tarafından düzenlenen saldırıların gerekli cezalara çarptırılmaması, Fransa'daki Arap ve zencilerin ırkçı saldırılarla mağdur edilmesi, yine Fransa'daki Bask ve Korsikalı azınlıklara karşı yürütülen devlet terörünün devam etmesi, Bretan ve ülke topraklarının üçte birinde yaşayan Oksitanların devlet tarafından azınlık olarak kabul edilmemeleri, İngiltere ile İrlanda arasındaki sorunlar, İspanya ile Bask ve Katalanya arasındaki çatışmalar, Bulgaristan'daki Türkleri topluca göçe zorlamak amacıyla Belene Kampı'nda Bulgar hükümeti tarafından soydaşlarımıza uygulanan vahşet; işte bütün bunlar ırkçılığın kimi Avrupa milletlerine üzerindeki hakimiyetinin etkileridir..

Faşizm Sonrası Avrupa kitabının yazarı Ilya Ehrenburg'un faşistler için yaptığı tanım, Avrupa'da halen güçlü olan ırkçı kültürün mantığını şöyle özetlemektedir:

... Faşizm herşeyden önce ulusal kin demektir, ulusal gurur anlayışının çarpıtılması demektir. Faşizme bulaşan insanlar başka halkların zengin

kültüründen gurur duymaktan uzaktırlar, sadece kendi soy köklerinden gurur duyarlar...136
Söz konusu "ulusal kin", Allah'ın Kuran'da **"cahiliyenin öfkeli soy koruyuculuğu" (Fetih Suresi, 26)** olarak tarif ettiği sapkın eğilimdir. Kuran'da bu **"öfkeli soy koruyuculuğu"nun müşriklerin bir vasfı olduğu**, buna karşılık Müslümanların bundan korunduğu bildirilmektedir. Bu da bizlere bir kez daha gösterir ki, faşist ırkçılık, din ahlakının ortadan kalkmasının, bunun yerine paganizmin güçlenmesinin bir sonucu olarak doğar.
Dolayısıyla Avrupa'da giderek büyüyen ırkçı eğilimlerin, her geçen gün daha fazla kök salan neo-Nazi örgütlenmelerinin de paganizmin güçlenmesiyle bir ilişkisi olmalıdır.
Nitekim öyledir.

"Beyaz Irkın Üstünlüğü" ve Yeni Faşizmin İdeolojisi

Günümüzde "faşist örgütlenme" dendiğinde çoğu kimsenin aklına ilk olarak Alman neo-Nazileri gelmektedir. Ancak gerçekte günümüzün faşist örgütlenmeleri içinde daha pek çok organizasyon vardır. ABD'de pek çok aktif faşist grup bulunmaktadır ve bunlar "teorik" düzeyde Alman neo-Nazilerine göre daha önemli bir konumdadırlar. Bu gruplar genellikle **"White Supremacy"** (Beyaz Üstünlüğü) sloganını kullanmaktadırlar. Ve en önemlisi, bunu, ekonomik sıkıntıların getirdiği bir "yabancı düşmanlığı" olarak değil, felsefi ve bilimsel bir doktrin olarak öne sürmektedirler.
"White Supremacy" şemsiyesi altında Ku Klux Klan, Amerikan Nazi Partisi, "Aryan Ulusu" (Aryan Nation) hareketi ve "Ulusal İttifak" (National Alliance) gibi çeşitli faşist örgütler yer almaktadır. İnternet üzerinden yoğun bir propaganda faaliyeti yürüten bu grupların amacı, ırkçılığı bir dünya görüşü, bir doktrin olarak savunmak ve kitlelere aşılamaktadır.
Bu gruplardan "Ulusal İttifak" (National Alliance) örgütünün manifestosunda, bu doktrinin temelleri açık şekilde ifade edilmektedir. İlginçtir ki, manifesto, kitabın başından bu yana incelediğimiz bir gerçeğin, faşizmin pagan ve Darwinist bir ideoloji olduğu gerçeğinin bir teyidi şeklindedir.
Faşist "Ulusal İttifak" örgütü, doktrini açıklarken öncelikle kendileri ile "Semitik inançlar" (İslam, Hıristiyanlık ve Yahudilik) arasındaki farkı belirtmekte, kendilerinin sadece doğaya inandıklarını ve evrimci olduklarını, buna karşılık "Semitik inançlar"ın Allah'a imana dayandığını belirtmektedir.
Söz konusu örgütün bu sapkın görüşleri şu şekildedir:
Kendimizi doğal yasalara göre evrimleşen çevremizdeki üniter dünya ile entegre olarak görüyoruz. Basit olarak ifade edecek olursak: **sadece bir gerçek vardır ve o da Doğa'dır**: Bizler doğanın bir parçasıyız ve doğanın yasalarına tabiyiz. Bu yasalar içinde bizler kendi kaderimizi belirleyebiliriz... Diğer bir deyişle seçme gücüne sahip olduğumuz herşey için kendi başımıza sorumluyuz: özellikle çevremiz ve ırkımızın kaderi için. Bu görüş semitik görüş ile tezat içinde olabilir. Semitik görüş... herşeyin Tanrı'nın kontrolü altında olduğuna inanır.137
Görüldüğü gibi, faşizmin karşısında din ahlakı yer almaktadır. Faşizm insanın "doğanın bir ürünü" olduğu sapkınlığını savunurken, din ahlakı insanı Allah'ın yarattığını ve insanın kaderini de Allah'ın belirlediğini bildirmektedir. Faşist "Ulusal İttifak" örgütünün manifestosunda, örgütün sahip olduğu ırkçı ideolojinin evrimci mantığı da şöyle izah edilmektedir:

Dünyamız hiyerarşik bir düzene sahiptir. Her birimiz Aryan (ya da Avrupa) ırkının bir üyesiyiz, **ırkımız tıpkı diğer ırklar gibi doğal seleksiyonun binlerce yıl boyunca çevreye adaptasyonu ve evrimsel aşamalarla ilerlettiği özel karakteristikler geliştirmiştir.** Kuzey insanları daha çok şey gerektiren çevrelerinde örneğin planlama ve kişisel disiplin gerektiren bir kış ikliminde hayatta kalabilmektedir ve bundan dolayı zihinsel kabiliyetler açısından daha hızlı gelişmişlerdir.138

Yani Aryan ırkının diğer ırklardan üstün olduğu, çünkü "evrimde ileri gittiği" aldatmacası savunulmaktadır. "Ulusal İttifak" örgütü daha da ileri giderek **ırkçılığın "doğaya karşı bir sorumluluk" olduğunu ileri sürmekte**, buna dayanak olarak da Nietzsche'nin felsefesine başvurmaktadır:

Herşeyden önce parçası olduğumuz doğaya karşı yükümlülüklerimiz var çünkü daha yüksek bir gelişim ve daha yüksek yaşam formları için onun sonsuz arayışlarının içerisindeyiz. Bu yükümlülük şairlerimiz ve **düşünürlerimiz tarafından fark edilmiş ve ifade edilmiştir. Friedrich Nietzsche bizlere gelecekte daha yüksek bir insan tipine hazırlık yapmanın bizim ilk sorumluluğumuz olduğunu bildirmiştir...** Doğa, Aryan ırkında saklı olan farklı özellikleri arıtmış ve kutsal kılmıştır; böylece bizler bizim için belirlenen misyonu daha iyi tamamlayabiliriz. Doğa diğer insan ırkları da dahil farklı tür yaşam formları geliştirmiş olsa da, bizler kendi ırkımız için özel yükümlülükler taşımaktayız: onun devamını sağlamak, eşsiz karakteristiklerini korumak ve kalitesini artırmak gibi.139

İnsanı, tüm canlılığı, doğayı ve evreni yoktan yaratan Yüce Allah'tır. Dolayısıyla insan yalnızca Rabbimize karşı sorumludur.

Merkezi ABD'de bulunan Ulusal İttifak örgütü, İsveç, Fransız, Alman, Portekiz ve Rus dillerinde de yayınlanan dergiler ve kitaplar çıkarmakta ve savunduğu Darwinist ve pagan ideolojiyi hızla yaymaktadır. Örgütün yayınladığı *National Vanguard* (Ulusal Öncü) adlı faşist derginin kapaklarını, eski Yunan tanrılarının heykelleri süslemektedir. Dergideki makalelerde ise Darwin'den sık sık alıntılar yapılmakta, "Dünyan n geri kalan yla ebediyyen savaş halinde olan bir rk n, yaşa ve yaşamas na izin ver tarz na sahip rklar üzerinde belirgin bir hayatta kalma avantaj vard r."140 şeklinde ifadeler yer almaktadır. Diğer faşist örgütlerin yayınlarında veya internet sitelerinde de benzer açıklamalar, Darwinist yorumlar, İlahi dinlere karşı sapkın pagan kültürünü savunan propagandalar bulmak mümkündür.

19. yüzyılda, pagan kültürün yeniden uyanmasıyla ve Darwin'in evrim teorisiyle doğan faşist ırkçılık, 21. yüzyılda yine aynı temellere dayanarak gelişmeye devam etmektedir.

Günlük Yaşamda Faşizm

Faşizmin en temel özelliklerinden biri olan ırkçılık, buraya kadar incelediğimiz gibi, Batı dünyasında yükseliştedir ve bunun arkasında da Darwinist-pagan dünya görüşünün yayılması yatmaktadır. Peki acaba faşizmin diğer bir temel özelliği olan şiddet sevgisi, yani şiddeti, vahşeti, kan dökmeyi, acımasızlığı makbul sayan pagan ahlak hala yaşamakta mıdır?

Yaşamaktadır, hem de çok güçlü bir biçimde.

Amerikalı tarihçi Gene Edward Veith, *Modern Fascism: Liquidating the Judeo-Christian Worldview* (Modern Faşizm: Hıristiyan-Yahudi Dünya Görüşünün Yok

Edilmesi) başlıklı kitabında, faşist kültürün nasıl hala ayakta olduğunu şöyle anlatır:

1930'larda (faşist) avant-garde sanatçılar, şiddeti ve ilkel duyguları yücelten estetik teorileriyle, burjuvaziyi şaşırtmışlardı. Bugün, **eğer bu eski faşist estetiğin örneklerini görmek isterseniz, sadece Hollywood'un gişe rekorları kıran son filmine gitmeniz, MTV kanalını açıp seyretmeniz veya bir Heavy Metal konseri izlemeniz yeterlidir.** Bunlarda faşistlerin sanatsal ideallerini görebilirsiniz: **Şiddetten zevk alma, ahlaka isyan etmenin dürtüsü ve Aryan vücut kültü.** Bir şiddet filmindeki vahşi kana susamışlık, düşmanlarını makinalı tüfekle tarayarak kanunu kendi ellerine alan vücut geliştirici veya Metallica'nın "*çığlıklar at, sanki seni öldürüyormuşum gibi"* şeklindeki şarkısına uyarak danseden gençler—işte sanatın bu türü, faşist estetiğin de özüdür.141

Günlük yaşamda karşılaştığımız "popüler kültür"de, faşist ideolojinin gizli bir hakimiyeti vardır. Filmlerde, çizgi romanlarda, rock konserlerinde, müzik kliplerinde ortaya çıkan bu şiddet tutkunu kültür, Darwinist-faşist dünya görüşünün bir sonucudur. İnsanlara bir hayvan türü olduklarını, tek doğa yasasının "çatışma, öldürme, alt etme"den ibaret olduğunu telkin eden, bunu meşru, akılcı ve bilimsel bir düşünce gibi gösteren bu dünya görüşü, 1930'lu yıllarda Alman toplumunu Nazi barbarlığına sürüklediği gibi, günümüzde de kitleleri şiddet eylemlerine, saldırgan, vahşi, kaba ve kan dökücü bir ahlaka sürüklemektedir.

Günlük yaşamdaki faşizmi görmek için dünya medyasına bakmak yeterlidir: Basit bir anlaşmazlık sonucunda birbirlerini bıçaklayan aile fertleri, bir futbol karşılaşmasının sonunda birbirlerini öldüresiye döven fanatik taraftarlar, yaşlı babasının mirasına konmak için onu acımasızca öldüren hain evlatlar, küçük bir çocuğu kaçırıp işkenceyle öldüren ve bunu "zevk için" yaptığını söyleyen psikopatlar...

Bu gibi örnekler o kadar çoktur ki, insanların çoğu bunları "normal" ve "kaçınılmaz" görmeye başlamışlardır. Oysa bunlar gerçekte toplumda yayılan bir "dünya görüşü"nün sonuçlarıdır. Küçük yaşlarından itibaren; **"hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer"** gibi telkinler altında yetişen, seyrettikleri filmlerde, dinledikleri şarkılarda sürekli olarak bu mesajlarla beyni yıkanan bir kitle vardır ve söz konusu medya haberleri, bu yıkanmış beyinlerin suçlarıdır.

Bu haberlerin kahramanları, genellikle toplumun eğitimsiz kesimidir. Daha "seviyeli" gibi duran elit kesim ise, aslında aynı dünya görüşünün gerektirdiği suçları yine işlemekte, ama bunu daha örtülü ve profesyonelce gerçekleştirmektedir.

Dünya toplumlarındaki bu garip şiddet eğilimi bilinmekte, ama buna bir türlü çözüm bulunamamaktadır. Bunun bir sebebi, başta belirttiğimiz gibi bu toplumsal şiddetin "normal" görülmesidir. İkinci bir sebep ise, çoğu insanın bu şiddetin gerçek kaynağını fark edememesidir. Sorunun sadece adli ve polisiye tedbirlerle çözülebileceğini sanmakta ve yanılmaktadırlar. Elbette söz konusu "teknik" tedbirler gereklidir, ama asıl çözüm toplumlardaki dejenerasyonun kültürel kaynağını bulmak ve bu kaynağı yine kültürel bir atılımla tedavi etmektir.

Bu dejenerasyonun kaynağı ise, kitabın başından bu yana incelediklerimizin bize açıkta gösterdiği gibi, Darwinizm'dir. "Hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer" gibi telkinlerin kaynağı olan

Darwinizm, dünyada giderek büyüyen "günlük yaşam faşizminin" asıl sorumlusudur.

Bu teşhis karşısında bazıları itiraz edebilir, ve "şiddet eylemlerinde bulunan insanların büyük çoğunluğunun Darwinizm'den habersiz olduğunu" öne sürebilir. Bu iddia kısmen doğrudur: Gerçekten de dünyada yaygınlaşan şiddetin failleri, Darwinizm'i hiç duymamış bile olabilirler. Ama bu kitleyi yönlendiren, onların dünya görüşünü oluşturan kesim, bu konudaki ilhamını Darwinizm'den almaktadır. Bu kesim üniversitelerde, medyada, pek çok bilimsel kurumda, sanat ve edebiyat alanında, sinema ve televizyonda ve insanların düşünüşleri üzerinde etkin olan her türlü sosyal sektörde güçlü ve hakim durumdadır. Ve topluma "hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer" gibi telkinleri verenler de bunlardır.

İşte topluma yön veren bu kesim, Darwinizm'e körü körüne inanmakta, kendilerini Allah tarafından yaratılmış ve O'na karşı sorumlu olan kullar olarak değil de, maymunlardan tesadüfen türemiş ve tek amacı "çatışma" olan gelişmiş hayvanlar gibi görmektedirler. Nitekim gazetelerinde, dergilerinde, ekranlarında bu Darwinist mesajı düzenli olarak vermektedirler.

Oysa bu insanların hepsi -söz konusu haberlere malzeme olan kitle de, bunların dünya görüşünü oluşturan "seçkinler" de- derin bir yanılgı içindedirler. İnsan Darwinizm'in iddia ettiği gibi tesadüflerle ortaya çıkmış ve tek amacı çatışmak olan bir hayvan değildir. İnsanı Allah yaratmıştır ve O'nun öğrettiği ahlaka göre yaşamakla sorumludur. Ve bilim, Darwinist propagandanın aksine, Darwinizm'i değil Yaratılış Gerçeğini doğrulamaktadır. Kuran'da bildirildiği gibi, **"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir." (Haşr Suresi, 24)**

Allah'ın yaratışını inkar eden faşist kültürün ortadan kalkması içinse, söz konusu Darwinist felsefenin fikren çökertilmesi ve insanların bu aldatmacadan kurtarılması şarttır. Önemli olan, insanlara "acımasız olun, kan dökün, öldürün, bu sizin içgüdünüz, nasıl olsa bir hayvansınız ve ölünce yok olacaksınız" diye fısıldayan sesin susturulmasıdır. Bu ses susturulduğunda, bununla uyuşturulmuş olan kitleler de gerçekleri görecek ve bu dünyada ne için var olduklarını anlayacaklardır.

SONUÇ

Faşizmin Tedavisi Kuran Ahlakıdır

Baştan beri açıkça görüldüğü gibi faşizm insanlığa büyük felaketler getirmiş bir ideolojidir. Yalnızca geçtiğimiz asırda milyonlarca insanın ırkları nedeniyle öldürülmesine, işkenceye uğratılmasına ve II. Dünya Savaşı gibi bir trajedinin yaşanmasına sebep olmakla kalmamış, ortaya çıktığı her yerde bir "korku toplumu" meydana getirerek tüm insani değerleri yok etmeye girişmiştir. Günümüzde ise özellikle Ortadoğu, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde yaygın bir rejim olarak, Batı dünyasında ise giderek güçlenen ırkçı eğilimlerle ve neo-Nazi örgütlerle karşımıza çıkmaktadır. Adı tam olarak koyulmasa da aslında dünyanın pek çok ülkesinde perde arkasında yaşanan rejim faşizmdir. Faşist kültür, bir yandan da pek çok ülkede "sokaklara" yayılmakta, şiddetten ve kan dökmekten hoşlanan barbar kitleler meydana getirmektedir. Bu nedenle, tüm dünya için "faşizme karşı bir mücadele" gerekmektedir.

Bu ise yalnızca adli ve polisiye yöntemlerle olmaz. Neo-Nazileri takip ederek, suçlarını bulup hapse atarak bu ideoloji ortadan kaldırılamaz. Aksine daha da gelişir ve güçlenir.

Faşizmi yenmek için, öncelikle faşizmin ne olduğunu anlamak gerekmektedir. Bu kitapta ortaya koyduğumuz gibi, faşizm asıl olarak bir kültürdür. Bu kültürün temelinde; paganizm, Darwinist "çatışma" kavramı ve Darwinist ırkçılık vardır. Faşizmin ortadan kaldırılması için, asıl olarak bu hurafelerin yok edilmesi zorunludur.

Oysa sistem aksi yönde işlemektedir. Bugün ülkelerindeki faşist çeteler ile mücadele eden, onları takip etmek, yakalamak, tutuklamak, yargılamak ve cezalandırmak için milyonlarca doları terörle mücadeleye ayıran **Batılı devletler, bu faşistleri aslında kendi elleriyle imal etmektedirler.** Çünkü bu devletler okullarında gençlere Darwinist bir eğitim vermektedirler. Yani hayatın kanlı bir arena, bir savaş alanı olduğunu, ayakta kalabilmek için acımasız olmak ve sürekli çatışmak gerektiğini gençlere öğretmektedirler. Dahası, insanların maymun benzeri canlılardan türemiş bir hayvan türü olduğunu ve bu sözde evrim sürecinde "ileri" ve "geri" ırklar bulunduğunu telkin etmektedirler.

Bu eğitimi almış bir insanın faşist olmaması için hiçbir neden yoktur. Ve nitekim bu nedenle faşizm -gerek örgütlü biçimde, gerekse kültürel düzeyde- hızla yayılmaktadır.

Dolayısıyla faşist eğiten ve sonra kendi eğittiği faşistlerle mücadele etmek için çırpınan yabancı devletler büyük bir çelişki içindedirler. Zehirli yılanları dev çiftliklerde besleyip, sonra bunları insanların arasına atıp, yılanlar insanları öldürmeye başlayınca da, "bunlar neden insanları öldürüyor?" diyerek, tek tek yılanları toplayıp mücadele ettiğini söylemek gibi bir çelişkidir bu. Bir yandan zehirli yılan üretip bir yandan da "iyi takip ve iyi bir yakalama yöntemi ile bunları insanların arasından ayıklayacağız" demek, bir saçmalıktır. **Çözüm, yılanların üretildiği çiftliği yok etmektir.**

Faşizmin ortadan kaldırılması için, bu ideolojinin sözde bilimsel temeli olan Darwinizm çürütülürken, bir yandan da insanlara sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, hoşgörü, adalet gibi temel ahlaki kavramların öğretilmesi ve aşılanması

gereklidir. Bu kavramların kaynağı ise Kuran'dır. Faşizmin temeli olan pagan ahlak insanlara savaşı, şiddeti, kan dökmeyi, ırkçılığı telkin ederken, Yüce Rabbimiz Allah'ın bizler için belirlediği Kuran ahlakı, barış ve huzur dolu bir dünyanın temellerini tesis etmektedir.

Bu ahlakla yoğrulan bir toplum, ne faşizme ne de onun "kızıl" versiyonu olan komünizme taviz vermez. Türkiye bu konuda iyi bir örnektir. Faşist ve komünist ideolojileri ülkemize ihraç etmek için yürütülen çabalar kalıcı bir sonuç vermemiş ve Türkiye her iki totaliter ideolojiden de uzak kalmıştır. Bunun en büyük nedeni, İslam'ın Türk toplumuna kazandırmış olduğu temel ahlaki değerlerdir.

Aslında Türkiye, hem bu değerlerin temsilcisi hem de Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı olarak, önce çevresinde sonra da tüm dünyada faşizmin önünü kesecek bir model oluşturabilir. Faşist vahşetle dolu olan bu coğrafyalara bir zamanlar Osmanlı'nın yaptığı gibi barış ve huzuru yeniden getirmek, ancak faşizme değil de dini değerlere inanan, bu değerlerden aldığı ilhamla politika yapan bir ülke tarafından başarılabilir.

Umulur ki bu gerçekleşecek ve Allah'ın **"...yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi?" (Hud Suresi, 116)** ayetiyle işaret ettiği liderler, dünyadaki faşist bozgunculuğu 21. yüzyılda bertaraf edeceklerdir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık “yaratılış gerçeğiyle” açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah’ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta, Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?
Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.
Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.
Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.
Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." 142
Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."**143

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.
O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.144
Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.145
Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:
"Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı". 146

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.
Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.
Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.
Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:
"Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. "147

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.
Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...
Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.
Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.148

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.
Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.149
Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi, ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**
Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:
"Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir."150
Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.
Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.
Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.
Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.
Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

"Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir."151

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.
Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:
"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz." 152
Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:
Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.153
Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır**.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:
1— Australopithecus
2— Homo habilis
3— Homo erectus
4— Homo sapiens
Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin

Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.154

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.155

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.156

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.157

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

"Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler."158

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

"Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara—yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına—girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür."159

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.
Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:
Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.
Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.
Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka

kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik

başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.
Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.
Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?
İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?
Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler.
Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.
Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır.
Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..
Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

"Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz."160

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde de, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.
Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)
Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik

kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. 161

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

...Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. http://www.ford-ham.edu/halsall/mod/ mussolini-fascism.html
2. Mark Bruzonsky, "Jabotinsky The Legend and Its Power", Israel Horizons, vol. 29, no. 2, March/April 1981, s. 19.
3. Karl R. Popper, The Open Society and Its Enemies, Vol I The Spell of Plato, London, Routledge & Kegan Paul, 1969, s. 51
4. Karl R. Popper, The Open Society and Its Enemies, Vol I The Spell of Plato, London, Routledge & Kegan Paul, 1969, s. 7
5. Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1.b., London: Rider, 1989, s. 23
6. http://buglady.clc.uc.edu/biology/bio106/earlymod.htm
7. Ernst von Aster, İlkçağ ve Ortaçağ Felsefe Tarihi, s. 24-25
8. D. R. Oldroyd, Darwinian Impacts, Atlantic Highlands, N. J Humanities Press, 1983, s. 23, 32
9. Paul Crook, Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the `Origin of Species' to the First World War, Cambridge: Cambridge University Press, 1994, s. 6
10. Paul Crook, Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the `Origin of Species' to the First World War , s. 7-8
11. Paul Crook, Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the `Origin of Species' to the First World War, 1994, s. 14-15
12. H. F. Peters, Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche, Crown Publishers, New York, 1977, s. 119
13. Daniel C. Dennet, Darwin’s Dangerous Idea, Touchstone Books, New York, 1996, s. 62
14. H. F. Peters, Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche, Crown Publishers, New York, 1977, s. 220
15. W. Cleon Skousen, The Naked Communist, Salt Lake City, Utah, Ensign Publishing Co., 1958, s. 348
16. Georg Lichtheim, Europe in the Twentieth Century, New York: Praeger Publishers, 1972, s. 152.
17. 7. H.F. Peters, Zarathustra's Sister The Case of Elisabeth and Friedrich Nietzsche, New York: Crow Publishers, 1977, 11
18. H.F. Peters, Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche, Crown Publishers, New York, 1977, s. 222
19. The Macmillan Encyclopedia 2001, D'Annunzio, Gabriele (1863-1938), Italian poet, novelist, and dramatist
20. H.F. Peters, Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche, Crown Publishers, New York, 1977, s. 212
21. H.F. Peters, Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche, Crown Publishers, New York, 1977, s. 184
22. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 69
23. Francis Galton, Memories of My life, AMS Press, s. 287.
24. Ian Taylor, In The Minds of Men, TFE Publishing, 1991, s. 404
25. Ernst Haeckel, The Wonders of Life, New York, Harper, 1904, s. 21
26. Ernst Haeckel, Wonders of Life, New York, Harper, 1904, pp. 118-119; cited in Daniel Gasman, Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League, MacDonald, London and New York, 1971, p .95.
27. Daniel Gasman, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernest Haeckel and the German Monist League, American Elsevier Press, New York, 1971. ss. xvi-xvii

28. Ben Macintyre, Forgotten Fatherland: The Search for Elisabeth Nietzsche. New York, Farrar Straus Giroux, 1992, s. 28
29. Gene Edward Veith, Modern Fascism : Liquidating the Judeo-Christian Worldview, Concordia Publishing House; 1993,
30. Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1.b., London: Rider, 1989, s. 130
31. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 19
32. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 70
33. Eric Hoffer, Kesin İnaçlılar, İm Yayınları, s. 6
34. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
35. Yıldırım Batuk, Dr. Murat Sarıca, Rona Aybay, Faşizm, 2. Baskı, İstanbul,1965, s. 31
36. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, s. 350
37. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi , Cilt 4, s.1469)
38. Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, The Messianic Legacy, Corgi Books, 1991, s. 199
39. Eric Hoffer, Kesin İnaçlılar, İm Yayınları, s. 148
40. http://www.mideastnews.com/the1.htm
41. Wilhelm Reich , Faşizmin Kitle Ruhu Anlayışı, Çeviren: Bertan Onaran, Payel Yayınları, İstanbul 1975, s. 400-401
42. Çetin Özek, Direnen Faşizm, İzlem Yayınları, s. 90
43. Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 504.
44. Encyclopædia Judaica, Cilt 4, s. 714.
45. John P. Diggins, Mussolini and Fascism, s. 15
46. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı , Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 37
47. T. Kakınç, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir?, Kitaş Yayınları, Mayıs 1969, s. 57
48. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı , Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 69
49. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, 2. Cilt, s. 669
50. Veyis Ersöz, Sosyalizm, Komünizm, Faşizm ve Şeriat Nedir?, Uysal Kitabevi, 4. Baskı, s. 96
51. Veyis Ersöz, Sosyalizm, Komünizm, Faşizm ve Şeriat Nedir?, Uysal Kitabevi, 4. Baskı, s. 100
52. Nokta Dergisi, 13 Mart 1988, s. 76-77
53. http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/arts/musDegen.htm
54. http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/arts/artReich.htm)
55. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , Çeviren: Cemal Süreya, Payel Yayınları, İstanbul 2000, s.108
56. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s.126-127
57. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s. 126
58. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s. 128-129
59. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s. 132-133
60. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s.134
61. Maria A.Macciocchi, Faşizmin Analizi , s. 163
62. John R. Durant, ''The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man'' in The Darwinian Heritage, Ed. By David Kohn, Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985, s.295
63. Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection , New York: D. Appleton and Company, 1859 (1897 baskısı), s.108
64. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1896, s.563-564

65. Stephanie A. Shields, ’’Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth.’’ American Psychologist 30, no.1 (1975): 742
66. Charles Darwin, Seksüel Seçme, Onur yayınları, Nisan 1977, Birinci Baskı, Çeviren: Öner Ünalan, s. 465
67. Charles Darwin, The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882 (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, s. 232-233
68. Rosaleen Love, "Darwinism and Feminism: The 'Women Quesfion' in the Life and Work of Olive Schreinr and Charlotte Perkins Gilman" in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 113-131.
69. EIaine Morgan, The Descent of Woman, New York: Stein and Day, 1972, s.1
70. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, New York: W. W. Norton & Company, 1981,s.104,105
71. Eva Cantarella, Bisexuality in the Ancient World, New Haven, Yale University Press, 1992, s. 72
72. Benedict Friedlander, "Memoirs for the Friends and Contributors of the Scientific Humanitarian Committee in the Name of the Succession of the Scientific Humanitarian Committee", Journal of Homosexuality, January-February 1991, s. 259.
73. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 22.
74. Scott Lively , Kevin Abrams,The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997
75. Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 75
76. Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar ve Düzenler, Endülüs Yayınları, 12. Basım, s. 141-142
77. James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 102-103)
78. http://emporium.turnpike.net/C/cs/hssodar.htm, Evolution and Social Darwinism
79. www.trueorigin.org/holocaust.ht
80. Peter Chrisp, The Rise of Fascism, Witness History Series , s.6
81. Hickman, R., Biocreation, Science Press, Worthington, OH, pp. 51–52, 1983; Jerry Bergman, “Darwinism and the Nazi Race Holocaust”, Creation Ex Nihilo Technical Journal 13 (2): 101–111, 1999
82. Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 75
83. Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 76
84. Carl Cohen (ed). Communism, Fascism and Democracy. Random House Publishing, New York, 1967. s. 408-409.
85. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
86. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
87. Murat Çulcu, Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. 152
88. Philip Reilly, "A Look Back at Eugenics", Gene Letter, Cilt 1, Sayı 3, Kasım 1996
89. Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm
90. Murat Çulcu, Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. s. 334
91. Douglas Lynott “Josef Mengele: The Angel of Death”, The Crime Library (http://www.crimelibrary.com/mengele/main.htm)
92. http://emporium.turnpike.net/C/cs/hssodar.htm
93. Dünya Savaşları Ansiklopedisi, 8. Cilt, Birinci Dünya Savaşı, Türk Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi, s. 777
94. Dünya Savaşları Ansiklopedisi, 8. Cilt, Birinci Dünya Savaşı, Türk Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi, s. 777

95. Robert E. D. Clark. Darwin: Before and After. Paternoster Press, London, 1948. s. 115
96. Jerry Bergman, “Darwinism and the Nazi Race Holocaust”, Creation Ex Nihilo Technical Journal 13 (2): 101–111, 1999
97. DanielGasmann, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League, New York: American Elsevier, 1971, s.208
98. Adolf Hitler, Hitler’s Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, s. 117
99. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, Cilt 3, s. 876
100. Gottfried Feder, Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, s. 49; Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s.117
101. Adolf Hitler, Kavgam , Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 107
102. Adolf Hitler, Kavgam , Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 80
103. Adolf Hitler, Kavgam , Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 100
104. Murat Çulcu, Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. 221
105. Thema Larousse, cilt 1, Milliyet Yayınları, s. 341
106. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, Cilt 3, s.876
107. Murat Çulcu, Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s.120-121
108. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. önsöz, viii)
109. Dennis Mack Smith, Mussolini , Paladin Grafton Books, London, 1987, s. 2
110. Dennis Mack Smith, Mussolini, s. 8
111. Dennis Mack Smith, Mussolini, s. 8
112. Dennis Mack Smith, Mussolini, s. 8
113. Dennis Mack Smith, Mussolini, s. 9
114. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.11
115. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.12
116. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.13
117. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.15
118. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.18
119. Dennis Mack Smith, Mussolini, s.17
120. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi , Cilt 4 , s. 1467
121. Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar ve Düzenler , s. 151
122. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi , Cilt 4, s.1469
123. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 4, s.1474
124. T. Kakınç, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? , s. 70-71-72-73)
125. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı , Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 26
126. T. Kakınç, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? , s. 172-173
127. William Blum, The CIA; A Forgotten History: US Global Interventions Since World War II, 4.b., London: Zed Books, 1991, s. 264.
128. William Blum, The CIA; A Forgotten History, s. 269.
129. Newsweek, 9 Nisan 1990, 1 Numaralı Halk Düşmanı, s.8
130. http://www.iraqfoundation.org/hr/2000/ intlorgs/august/31_amnesty.html
131. Ramazan Öztürk, Sessiz Tanık, Sabah Yayıncılık A.Ş., İstanbul 1996, s.124
132. Hürriyet Gazetesi, 21 Ocak 1999
133. Ray Wilkinson, "Irak’ın Kara Şövalyesi", Newsweek, 9 Nisan 1990, s.10-11
134. http://www.adl.org/publications/sum_skinhead_inter.html
135. Libération 21 Nisan 1995 Perşembe; Türkiye Günlüğü, 59/Ocak-Şubat 2000, s. 54
136. Ilya Ehrenburg, Faşizm Sonrası Avrupa , Selkan Yayınları, s. 20

137. “General Principles”, National Alliance (http://www.natall.com/index.html)
138. http://www.natall.com/index.html
139. http://www.natall.com/index.html
140. “Two Lessons in Racial Survival”, National Vanguard Magazine, Number 117 (March-April 1997)
141. Gene Edward Veith, Modern Fascism : Liquidating the Judeo-Christian Worldview, Concordia Publishing House; 1993, s. 12

Faşizm 20. yüzyılda kanlı savaşlara ve katliamlara neden oldu. Sadece kaba kuvvete inanan, ırklar ve milletler arasında daimi bir "yaşam mücadelesi" olduğunu düşünen ve kan dökmenin sözde kutsal bir görev olduğuna inanan faşistler, onmilyonlarca insan öldürdüler.

Bu vahşet ideolojisinin temelinde ise, insanı bir "hayvan türü" olarak tarif eden ve "çatışma bir doğa yasasıdır" diyen bir kuram vardı: Darwin'in evrim teorisi. Bu teorinin sosyal bilimlere uygulanmasıyla ortaya çıkan "Sosyal Darwinizm", Hitler ve Mussolini gibi faşist diktatörlerin, Alman ve İtalyan faşizminin temel fikri dayanağı oldu.

Bu kitapta, faşist ideolojinin ardındaki bu Darwinist temel ortaya çıkarılmaktadır. Ayrıca, faşizmin eski çağlardaki pagan (putperest) toplumlardan miras kalan bir vahşet kültürünün uzantısı olduğu, İlahi dinlere aykırı ve karşı bir felsefeye dayandığı açıklanmaktadır.

Kitabı okuduğunuzda, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen faşist ideolojinin kökenini, özelliklerini, yöntemlerini göreceksiniz. Dahası, halen dünyayı tehdit etmeye devam eden, pek çok ülkede kan döken ve dökmeye hazırlanan faşizmin nasıl önleneceğini, dünyanın bu vahşet ideolojisinden nasıl kurtulacağını öğreneceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.